

การศึกษาความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ จากการสอนเขียนเรื่อง
โดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว

ปริญญาณิพนธ์
ของ
จุไรรัตน์ หนูทอง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
เมษายน 2548
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การศึกษาความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ จากการสอนเขียนเรื่อง
โดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว

บทคัดย่อ
ของ
จุไรรัตน์ ธนูทอง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
เมษายน 2548

จู่ไรรัตน์ ธนุทอง. (2548). การศึกษาความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ จากการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูน เคลื่อนไหว. ปรินญาณิพนธ์ กศ. ม.(การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม : ศาสตราจารย์ ดร. ผดุง อารยะวิญญู, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ไพฑูรย์ โพธิ์สาร.

การวิจัยนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว และศึกษาความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ จากการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียนเรื่อง ที่มีระดับสติปัญญาอยู่ในระดับปกติ มิได้มีความบกพร่องทางร่างกาย แขน ขา ลำตัว การเห็น การได้ยิน ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนวัดสุวรรณาราม สำนักงานเขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร จำนวน 6 คน โดยดำเนินการทดลองเป็นเวลา 32 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็น แผนการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว , สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว และแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่องจำนวน 2 ฉบับ คือ ฉบับวัดความสามารถทางการเขียนเรื่อง ฉบับก่อนและหลังการทดลอง และฉบับวัดความสามารถทางการเขียนเรื่องระหว่างเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ สถิติคำมัธยฐาน พิสัยควอไทล์ และวิธีการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถทางการเขียนเรื่องก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธี ของ The Wilcoxon Matched - Pairs Signed – Ranks Test

ผลการศึกษาพบว่า

1. การสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวมีค่าประสิทธิภาพ 86.24/89.17
2. ความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้หลังการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว อยู่ในระดับดี
3. ความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้หลังการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว สูงขึ้น

A STUDY ON WRITING ABILITY OF THE CHILDREN WITH LEARNING
DISABILITIES MAINSTREAMED IN REGULAR SCHOOL THROUGH INTEGRATED
WRITING TECHNIQUE WITH ANIMATED CARTOON PICTURES

AN ABSTRACT
BY
JURAI RAT THANUTHONG

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in Special Education
at Srinakharinwirot University

April 2005

Jurairat Thanuthong . (2548). Study on Writing Ability of The Children with Learning Disability Mainstreamed in Regular School through Integrated Writing Technique with Animated Cartoon Pictures. Master Thesis, M. Ed. (Special Education). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Prof. Dr Padoong Arrayavinyoo, Assist. Prof. Dr. Paitoon Pothisaan.

The purpose of this study was to determine the efficiency of writing technique with cartoon animation and achievement in writing of the children with learning disability through integrated writing technique with cartoon animation. The sample group for this study consisted of six children with learning disability in Prathom Suksa IV , Suwanaram Primary School, Bangkok, who weren't cripple and their wisdom were at normal level.

For the experiment, Teaching Plan on writing technique with animated cartoon pictures , and pre-test post-test in writing skill served as the instruments. The children participated in 32 sessions, 50 minutes for each session. The collected data were analyzed by using Median, Inter- quartile Range and The Wilcoxon Matched - Pairs Signed - Ranks Test.

The findings of the research were as follows:

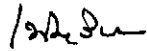
1. The efficiency of writing technique with cartoon animation was established at 86.24 / 89.17.
2. The writing ability of Prathom Suksa IV children with learning disability mainstreamed in regular school taught through integrated technique with cartoon animation was at the good level.
3. The writing ability of Prathom Suksa IV children with learning disability mainstreamed in regular school taught through integrated technique with cartoon animation increased significantly.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

การศึกษาความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้
ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ จากการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว


ของ
นางสาวจุไรรัตน์ ธนทอง

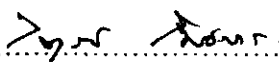
ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

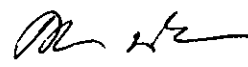


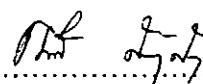
..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เพ็ญสิริ จีระเดชากุล)
วันที่ 22 เดือน เมษายน พ.ศ. 2548

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์


..... ประธาน
(ศาสตราจารย์ ดร. ผดุง อารยะวิญญู)


..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ไพฑูรย์ โพธิสาร)


..... กรรมการแต่งตั้งเพิ่มเติม
(ศาสตราจารย์ศรียา นิยมธรรม)


..... กรรมการแต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดารณี ศักดิ์ศิริผล)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดีเพราะได้รับความกรุณาอย่างสูงจาก ศาสตราจารย์ ดร. ผดุง อารยะวิญญู ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ไพฑูรย์ โพธิสาร ศาสตราจารย์ศรียา นิยมธรรม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดารณี ศักดิ์ศิริผล ที่ให้คำปรึกษา คำแนะนำ ข้อคิด และการตรวจแก้ไขข้อบกพร่องเป็นอย่างดี ผู้วิจัยมีความซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง จึงใคร่ขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ดร. จรีลักษณ์ จิรพิบูลย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ลักษณะ อินทะจักร อาจารย์อุบล แก้วขาว ที่กรุณาให้คำแนะนำและแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ในการสร้างแผนการสอนและแบบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่อง และขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์เกศินี โชติกเสถียร อาจารย์สุรพล บุญรัตนพันธุ์ พระมหามานพ หิตาจาโร ที่กรุณาให้คำแนะนำและแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ในการผลิตสื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวครั้งนี้ให้ประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณท่านผู้อำนวยการโรงเรียนวัดสุวรรณารามและคณะครูทุกท่านที่ได้ให้กำลังใจในการทำปริญญานิพนธ์อย่างดีตลอดมา และให้ความร่วมมือและอำนวยความสะดวกในการทดลองครั้งนี้จนสำเร็จ ลุล่วงเป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณ คณาจารย์ประจำภาควิชาการศึกษาพิเศษทุกท่าน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชา ความรู้แก่ผู้วิจัย และขอขอบพระคุณอาจารย์มนต์เชียร พัฒนาวงศ์ อาจารย์ออยนงค์ เจริญจริง คุณบรรจบ ศรีสวัสดิ์ และน้องดิษพงศ์ วงศ์อร่าม และเพื่อนนิสิตปริญญาโท วิชาเอกการศึกษาพิเศษทุกท่านที่ได้ให้คำแนะนำ คำปรึกษาตลอดจนเป็นกำลังใจในการทำปริญญานิพนธ์ด้วยดีตลอดมา

ท้ายที่สุดนี้ ผู้วิจัยขอน้อมรำลึกถึงพระคุณของบิดา มารดา ที่เป็นผู้ให้โอกาสทางการศึกษาแก่ผู้วิจัยและญาติพี่น้องทุกคนที่เป็นกำลังใจที่ดีเสมอมา ตลอดทั้งคณาจารย์ผู้มีพระคุณทุกท่านที่ให้ความรู้แก่ผู้วิจัยซึ่งทำให้ผู้วิจัยมีกำลังใจ มีกำลังความคิดจนประสบความสำเร็จในการศึกษาในครั้งนี้

จุไรรัตน์ ธนุทอง

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	5
ความสำคัญของการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	6
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	8
สมมุติฐานการวิจัย.....	9
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนร่วม.....	11
ปรัชญาและทฤษฎีพื้นฐานของการเรียนร่วม.....	12
ความหมายของการเรียนร่วม.....	12
รูปแบบของการจัดการเรียนร่วม.....	13
องค์ประกอบที่ช่วยให้การเรียนร่วมประสบผลสำเร็จ.....	16
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนร่วม.....	17
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียน.....	20
ความหมายของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้.....	20
ลักษณะของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียน.....	21
เด็กประถมศึกษา กับ ปัญหาทางการเรียนรู้.....	23
การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียน.....	25
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้.....	28
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถทางการเขียน.....	30
ความหมายของการเขียน.....	30
ความหมายของความสามารถทางการเขียน.....	31
จุดมุ่งหมายของการเขียน.....	32
องค์ประกอบของความสามารถทางการเขียน.....	33
ขอบข่ายของการสอนเขียน.....	35

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ) หลักสำคัญในการสอนเขียน.....	38
ปัญหาและข้อบกพร่องทางการเขียน.....	40
การตรวจแก้ไขข้อบกพร่องทางการเขียน.....	43
กิจกรรมส่งเสริมความสามารถทางการเขียน.....	49
การวัดความสามารถทางการเขียน.....	55
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน.....	57
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว	
เป็นสื่อการสอน.....	59
ทฤษฎีจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการใช้สื่อเป็นสิ่งเร้า.....	59
ความสำคัญของสื่อการสอนที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาไทย.....	59
การพิจารณาเลือกสื่อการสอน.....	61
ความสำคัญของการใช้สื่อที่เป็นรูปภาพ.....	62
ความหมายและประเภทของภาพการ์ตูน.....	63
การใช้ภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวเป็นสื่อการสอน.....	65
ประโยชน์ของภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวที่มีต่อการเรียนการสอน.....	66
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว.....	66
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	68
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	68
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	69
วิธีดำเนินการทดลอง.....	77
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	80
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	84
การศึกษาประสิทธิภาพของการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูน เคลื่อนไหวตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80.....	85
การศึกษาความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถม ศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติที่ได้ รับการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว.....	86

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 (ต่อ) การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ก่อนและหลังได้รับการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว	87
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	88
ความมุ่งหมายของการวิจัย	88
สมมุติฐานการวิจัย.....	88
ขอบเขตของการวิจัย	89
วิธีการดำเนินการวิจัย.....	89
สรุปผลการวิจัย.....	91
อภิปรายผล.....	92
ข้อเสนอแนะ.....	94
บรรณานุกรม	95
ภาคผนวก.....	106
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	164

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 การศึกษาประสิทธิภาพของการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว.....	85
2 การศึกษาความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ที่ได้รับการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว.....	86
3 การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ก่อนและหลังได้รับการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว.....	87
4 ค่าความเที่ยงตรงของสื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว.....	153

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 รูปแบบการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ.....	15
2 หน่วยการสื่อสาร ประกอบด้วยแหล่งสารและผู้รับสาร.....	49

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่ง que แสดงให้เห็นถึงความเป็นเอกลักษณ์ของชาติ เนื่องจากภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร และช่วยสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ประเทศไทยเรามีภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ เป็นเครื่องมือที่สำคัญที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน อีกทั้งยังเป็นเครื่องช่วยในการถ่ายทอดวัฒนธรรม ความรู้ ประสบการณ์ จากคนรุ่นหนึ่งไปยังคนอีกรุ่นหนึ่ง ให้มีความเข้าใจตรงกัน เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ทำให้สามารถประกอบกิจกรรมการงานและดำรงชีวิต ร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ ความคิด วิเคราะห์วิจารณ์ และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางสังคมและเศรษฐกิจ (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2545 : 1) ดังนั้นภาษาไทยจึงเป็นสมบัติของชาติที่ควรแก่การเรียนรู้ เพื่ออนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป

ด้วยความสำคัญของภาษาไทยดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) โดยกำหนดจุดมุ่งหมายสำคัญในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยไว้ว่า การเรียนการสอนภาษาไทยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางภาษาทั้งในด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน ตามควรแก่วัย เห็นคุณค่าของภาษา สามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อความคิด ความเข้าใจ รักการอ่านแสวงหาความรู้และมีเหตุผล (กระทรวงศึกษาธิการ. 2534 : 1) และตั้งแต่ปีการศึกษา 2545 กระทรวงศึกษาธิการได้มีคำสั่ง ๔ ให้โรงเรียนนาร่องและโรงเรียนเครือข่าย ให้ใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 ในชั้น ป.1 ป.4 ม.1 และ ม.4 โดยเป็นหลักสูตรแกนกลางที่มีลักษณะเป็นกรอบและแนวทางจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร โดยกำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้การศึกษาขั้นพื้นฐาน และมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น โดยมุ่งเน้นที่คุณภาพของผู้เรียนหลังจากจบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานแล้ว ผู้เรียนจะต้องสามารถใช้ภาษาสื่อสารได้อย่างดี ทั้งในด้านการอ่าน เขียน ฟัง พูด ได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ยังต้องมีความคิดสร้างสรรค์ คิดอย่างมีเหตุผล คิดเป็นระบบ มีนิสัยรักการอ่าน การเขียน แสวงหาความรู้และใช้ภาษาไทยในการพัฒนาตน และสร้างสรรค์งานอาชีพ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2534 : 3)

ดังนั้นในการสอนภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรนั้น ครูผู้สอนต้องสอนให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาไทยในการติดต่อสื่อสารได้อย่างถูกต้อง ซึ่งจำเป็น

จะต้องมีการฝึกฝนทักษะพื้นฐานทั้ง 4 ทักษะให้สัมพันธ์กัน คือ การฟัง พูด อ่าน เขียน ซึ่งทักษะการเขียนนับเป็นทักษะการสื่อสารที่มีวิธีการสลับซับซ้อนกว่าทักษะอื่น เป็นทักษะหนึ่งของการใช้ภาษา และเป็นวิชาที่ต้องได้รับการฝึกฝนจนชำนาญ เพื่อที่จะถ่ายทอด ความรู้ ความคิดของตนให้ผู้อื่นเข้าใจ โดยผ่านสัญลักษณ์หรือตัวอักษร จะเขียนได้ดีเพียงใด ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ทางหลักภาษาเป็นองค์ประกอบสำคัญเพื่อช่วยให้สามารถเลือกใช้ถ้อยคำได้อย่างเหมาะสม และเรียบเรียงประโยคได้อย่างสละสลวย (ศรีจันทร์ พันธุ์พานิช. 2538 : 1-2) และการที่ผู้เขียนจะเขียนเรื่องราวใดๆ ก็ตาม ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ลึกซึ้งนึกคิดเป็นประการแรก ซึ่งก่อนที่ผู้เขียนจะสามารถเขียนสิ่งใดให้ใครอ่านได้ก็ต้องคิดให้แจ่มแจ้งก่อน เมื่อคิดแจ่มแจ้งแล้วจึงเลือกถ้อยคำมาใช้ให้ได้ความหมายที่ต้องการ (ฐาปะนีย์ นาครทรรพ. 2532 : 8) นอกจากนี้ การเขียนยังเป็นการสื่อสารที่ถาวร มีความคงทนอยู่นาน สามารถตรวจสอบได้ (นพดล จันทร์เพ็ญ. 2531 : 90)

ด้วยความสำคัญของการเขียนดังกล่าว จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการเรียนรู้ และฝึกฝนให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการเขียน ดังนั้นในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานจึงได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ ช่วงชั้นที่ 2 (ป.4-6) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 2 การเขียนไว้ดังนี้ สามารถเขียนเรียงความ ย่อความ จดหมาย เขียนอธิบาย เขียนชี้แจงการปฏิบัติงานและรายงาน เขียนเรื่องราวจากจินตนาการและเรื่องราวที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง จดบันทึกความรู้ ประสบการณ์ เหตุการณ์และการสังเกตอย่างเป็นระบบ (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2545 : 7)

จากการประเมินผลวิชาภาษาไทยด้านความสามารถทางการเขียนเรื่อง ของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดสุวรรณาราม ที่ได้เรียนในปีการศึกษา 2547 ภาคเรียนที่ 1 พบว่า นักเรียนมีความบกพร่องทางการเขียนเรื่องที่พบมากคือ นักเรียนเขียนเรื่องได้น้อย เขียนไม่ชัดเจน เขียนคำผิด ขาดการเชื่อมคำ หรือเด็กบางคนใช้คำเชื่อมไม่ถูกต้อง ตลอดจนจนการลำดับความคิดในการเขียนไม่สอดคล้องสัมพันธ์กับหัวเรื่อง นอกจากนี้ยังไม่มีการเว้นวรรคตอน และการย่อหน้า ซึ่งทำให้ผู้อ่านไม่สามารถเข้าใจถึงความคิดที่นักเรียนต้องการสื่อความออกมาได้ ซึ่งจากสภาพดังกล่าวสอดคล้องกับที่สลิล ศิริมงคล (2539 : 37-39) ได้กล่าวถึงสภาพการเขียนเรื่องในวิชาภาษาไทยว่า มีนักเรียน 10% เท่านั้นที่เขียนเรื่องได้ดี 40% เขียนได้ปานกลาง และ 50% เขียนไม่ได้ จากการจัดอันดับคุณภาพการเขียนพบว่า นักเรียนเขียนได้ประมาณ 3 ถึง 4 บรรทัดเท่านั้น โดยเนื้อเรื่องไม่ตรงกับภาพ ไม่ตรงกับหัวข้อที่กำหนด เขียนโดยไม่สัมพันธ์กับชื่อเรื่อง เขียนผิดและใช้ภาษาไม่สละสลวย นอกจากนี้จิมลิม โกวีทางกูร (2530 : 2) กล่าวว่า ในการสอนเขียนครูมักจะเน้นการเขียนที่เป็นความจำ การเขียนตามแบบมีกฎเกณฑ์และหลักภาษาเป็นส่วนใหญ่ กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่ทำให้นักเรียนรู้สึกเป็นเรื่องยากที่จะเขียน หรือหมดกำลังใจในการเขียนจึงเขียนออกมาได้น้อย และจากการศึกษาวิจัยของ อุทัยวรรณ ปิ่นประชาสรร (2538 : 2) กล่าวว่า การเขียนมีอุปสรรคและสาเหตุมาจากพื้นฐานการเขียนของนักเรียนไม่ได้รับการฝึกฝน นักเรียนไม่รู้จักเลือกสรรถ้อยคำในการเขียนและขาดความคิดสร้างสรรค์ ทำให้การเขียนขาด

ประสิทธิภาพ สื่อความหมายไม่เข้าใจ จากสภาพปัญหาดังกล่าว สอวรงค์ ดำเนินสวัสดิ์ (2536 : 10) ได้สรุปถึงการเขียนเรื่องของนักเรียนที่ไม่มีประสิทธิภาพว่าเกิดจากครูไม่ฝึกฝนทักษะการเขียนให้กับผู้เรียนเท่าที่ควร ครูส่วนใหญ่นิยมออกข้อสอบแบบปรนัย นักเรียนขาดโอกาสแสดงความคิดหรือเรียบเรียงข้อความต่าง ๆ ด้านการสอนครูส่วนใหญ่ยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง บรรยายวิพากษ์วิจารณ์แต่ผู้เดียว ขาดความเข้าใจ ความชำนาญ ความถนัดและประสบการณ์ การสอนไม่เน้นทักษะทางภาษา ไม่ฝึกให้ผู้เรียนแสดงความคิด ขาดการประยุกต์เทคนิคการสอน ทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย ไม่อยากเรียนวิชาภาษาไทย

สำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ เป็นเด็กประเภทหนึ่งที่สามารถพบได้ในระดับประถมศึกษาและจากการศึกษาวิจัยเพื่อคาดคะเนจำนวนเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ของ ผดุง อารยะวิญญู (2544 : 7) พบเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มีจำนวนสูงสุดคือราวร้อยละ 5 ของจำนวนประชากรในวัยเรียน โดยในปีการศึกษา 2542 มีเด็กที่อยู่ในระดับประถมศึกษาราว 7,000,000 คน เป็นเด็กที่ต้องการบริการทางการศึกษาพิเศษราว 700,000 คน เป็นเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ 350,000 คน ซึ่งเด็กเหล่านี้ได้รับโอกาสในการเข้าไปเรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียน ตามแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535-2539) ที่ระบุไว้ว่า "เร่งรัดการจัดการศึกษาเพื่อให้เด็กทุกคนที่มีอายุอยู่ในเกณฑ์การศึกษาภาคบังคับได้เข้าเรียนในระดับประถมศึกษาจนจบหลักสูตร โดยเน้นการช่วยเหลือและสนับสนุนทางการจัดการศึกษาในรูปแบบที่เหมาะสมกับตัวเด็กและสภาพของท้องถิ่น" ซึ่งการเรียนร่วม หมายถึง การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษได้เรียนร่วมกับเด็กปกติ โดยคำนึงถึงความสามารถแต่ละบุคคล เพื่อส่งเสริมให้เด็กเหล่านั้นได้มีโอกาสเรียนรู้และดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างเป็นสุข (กรมสามัญศึกษา. 2542 : 3) แต่ทั้งนี้เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่เข้าไปเรียนร่วมกับเด็กปกติจะไม่สามารถพัฒนาศักยภาพของตนได้อย่างเต็มที่ หากไม่ได้รับบริการทางการศึกษาพิเศษที่สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการของเด็กแต่ละคน

ลักษณะของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้นั้น หมายถึง เด็กที่ไม่มีความบกพร่องทางสติปัญญา มีระดับสติปัญญาปกติจะอยู่ตั้งแต่ 90 ขึ้นไป มีสภาพร่างกาย อารมณ์ สังคม และจิตใจปกติ แต่เรียนหนังสือไม่ได้ เนื่องจากสมรรถนะความสามารถในการนำข้อมูลไปใช้ เด็กมีปัญหาอยู่ห่างจากการรับข้อมูลสำคัญ ๆ ที่ได้เห็น ได้ยิน โดยไม่อาจรวมเป็นสาระสำคัญได้ หรืออาจจำไม่ได้ หรือจำผิด ๆ ถูก ๆ ในเรื่องที่เห็นหรือได้ยินมา จึงส่งผลทำให้เด็กเหล่านี้มีความยุ่งยากในการพูด การอ่าน การเขียน การสะกดคำ และการคิดคำนวณ ความบกพร่องดังกล่าวเป็นเพราะเด็กใช้สมองทั้งสองซีกไม่เท่ากัน ซึ่งอาจก่อให้เกิดปัญหาตามมา เช่น หากสมองซีกขวาทำงานได้ดีกว่าและเร็วกว่าสมองซีกซ้าย ผู้เรียนคนนั้นอาจมีความคิดสร้างสรรค์จินตนาการสูง แต่ไม่สามารถเรียบเรียงแนวความคิดเหล่านั้นออกมาให้คนอื่นเข้าใจได้ด้วยการเขียน (ผดุง อารยะวิญญู. 2546 : 5)

ยิ่งนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียนเป็นเด็กประเภทหนึ่งที่ครูภาษาไทยสามารถพบเห็นได้ เด็กเหล่านี้จะมีพฤติกรรมที่แสดงออกมาให้เห็นอย่างชัดเจนคือ เขียน

หัวตัวอักษรผิดทิศทาง เช่น ร เป็น โ ไม่สามารถลอกคำที่ครูเขียนบนกระดานลงสมุดของนักเรียนได้ เขียนไม่เป็นคำ ไม่เป็นประโยค มีความยากลำบากในการเรียงคำเป็นประโยค มีความยากลำบากในการเรียบเรียงลำดับความคิดแล้วเขียนออกมาได้ ซึ่งเด็กบางคนมีแนวคิดที่จะเขียนแต่ไม่สามารถเขียนระบายอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด ออกมาเป็นตัวอักษรได้ บางคนเขียนได้บ้างแต่เขียนผิดหลักไวยากรณ์ของภาษาไทย และเมื่อครูสั่งให้นักเรียนเขียนเรียงความ เด็กจะเขียนได้เพียง 2 ถึง 3 ประโยคสั้น ๆ เท่านั้น (ผดุง อารยะวิญญู, 2544 : 24)

จากสภาพความบกพร่องทางการเขียนของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ดังกล่าวมา ย่อมส่งผลต่อการเรียนรู้ทักษะทางการเขียนเรื่องอย่างแน่นอน ดังนั้นจากประสบการณ์ที่ผู้วิจัยเป็นครูสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษามานาน ได้พบปัญหาทางการเขียนเรื่องของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้หลายคน ผู้วิจัยพิจารณาเห็นว่าควรที่จะช่วยเหลือให้นักเรียนเหล่านั้นได้มีความสามารถทางการเขียนเรื่องให้เท่าเทียมกับเด็กปกติ ซึ่งหากไม่แก้ปัญหาดังแต่นั้น ๆ ก็จะทำให้เกิดอุปสรรคในการเรียนในทักษะการเขียนเรื่องสูงมากขึ้น เพราะเมื่อนักเรียนได้ศึกษาในระดับที่สูงขึ้น จำต้องมีการเขียนเรียงความ เขียนรายงาน เขียนบันทึกต่าง ๆ เขียนเชิงสรรค์ ฯลฯ อันจะต้องใช้ความสามารถในการลำดับความคิด การเรียบเรียงประโยค และการผูกเรื่องให้สัมพันธ์ต่อเนืองกัน และวิธีที่จะช่วยส่งเสริมและสร้างความสนใจให้นักเรียนเกิดแนวความคิดในการเขียนเรื่อง และเรียนในทักษะการเขียนอย่างสนุกสนาน คือ การที่ครูจัดบรรยากาศ และใช้เทคนิควิธีการสอนที่กระตุ้นให้นักเรียนเขียนเรื่องต่าง ๆ ได้และเป็นการจุดประกายความคิด และถ่ายทอด เรียบเรียงความรู้สึกนั้นออกมาอย่างเหมาะสม ถูกต้องตามหลักภาษา การใช้สื่อการสอนที่น่าสนใจ และเหมาะสมกับเนื้อหาที่มีส่วนส่งเสริมกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจ และรู้สึกผ่อนคลาย สนุกสนานกับการเรียนมากขึ้น ซึ่งอารี พันธุ์มณี (2543 : 199) ได้แนะนำให้หาวิธีการที่แปลกใหม่ เพื่อสร้างความสนใจที่นักเรียนไม่คาดคิด หรือมีประสบการณ์มาก่อน จะช่วยให้นักเรียนเกิดความสนใจ และมีแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้น

สื่อการสอนประเภทหนึ่งที่สามารถช่วยให้นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้สามารถพัฒนาการเขียนได้ดีนั้น คือการใช้สื่อภาพประกอบการเรียนรู้ ดังที่ ผดุง อารยะวิญญู (2544 : 62) ได้เสนอแนะว่า ในการเรียนการสอนครูไม่ควรอธิบาย หรือบรรยายเพียงอย่างเดียว เพราะนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้หลายคนเรียนรู้ได้ดีโดยใช้สายตา ดังนั้นในการสอนครูควรมีสื่อภาพประกอบ และในบรรดาสื่อภาพประกอบนั้น สื่อภาพการ์ตูนเป็นสื่อประเภทหนึ่งที่สร้างความสนใจให้แก่เด็กเรียนอย่างมาก และจากการศึกษาค้นคว้าของ Kinder (1950 : 150-153) พบว่าการนำสื่อภาพการ์ตูนมาใช้เป็นสิ่งจำเป็นในการจัดกิจกรรมการเขียนได้เป็นอย่างดี เพราะการ์ตูนมีคุณสมบัติที่ช่วยดึงดูดและสร้างความสนใจของเด็กอย่างเห็นได้ชัด ความสะดุดตาของภาพการ์ตูนจะทำให้เด็กมีความกระตือรือร้นที่จะเรียน ไม่เบื่อหน่าย นอกจากนี้ภาพการ์ตูนยังช่วยให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมชั้นเรียน เช่น ภาพการ์ตูนที่ไม่มีคำบรรยาย ครูจะให้นักเรียนฝึกเขียนคำบรรยายที่เหมาะสม ซึ่งจะได้ผลมากในการแต่งเรื่องสั้น ๆ และจากประสบการณ์การสอนของพันทิพา จันท์จรูญ (2537 : 40) พบว่า การสอนโดยใช้สื่อภาพ

การ์ตูน จะสร้างความสนใจในบทเรียนแก่นักเรียนมากเป็นพิเศษ อีกทั้งยังได้รับความคิดเห็นจากนักเรียนอย่างหลากหลาย

จากคุณค่าของภาพการ์ตูนดังกล่าวแล้ว จึงควรนำมาใช้เป็นสื่อภาพประกอบการสอนเขียนได้ เพราะนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ เรียนรู้ได้ดีโดยผ่านสื่อทางสายตา ประกอบกับความคิดที่ว่าตัวการ์ตูนในภาพน่าจะเคลื่อนไหวได้ อันจะสร้างความสนใจ และจูงใจแก่นักเรียนมากขึ้น การจะสร้างสื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวนี้จะอาศัยหลักการสร้างจากนวัตกรรมหนึ่งกระดาศของพระมหาสมพงษ์ มหาบุญโญ วัดชลประทานรังสฤษฎ์ อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ทั้งนี้เนื่องจากสื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวได้ ประกอบกับมีสีสันสวยงาม น่าสนใจ กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการรับรู้ทางสายตา เกิดอารมณ์ ความรู้สึก จินตนาการ ความคิด และพร้อมที่รวบรวมความคิดเหล่านั้น เรียบเรียงและถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาเขียนได้

ดังนั้น จึงได้ทำการสร้างสื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวขึ้นและนำมาเป็นสื่อในการสอนเขียนเรื่องของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ แล้วได้ทำการศึกษาความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ทั้งก่อนและหลังการใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว ซึ่งคาดว่าจะเป็นแนวทางหนึ่งในการพัฒนารูปแบบวิธีสอนทักษะการเขียน และส่งเสริมให้นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้สามารถพัฒนาการเขียนเรื่องได้ตามศักยภาพของแต่ละคนต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80 / 80
2. เพื่อศึกษาความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ ที่ได้รับการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ ก่อนและหลังได้รับการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการศึกษาครั้งนี้จะเป็นแนวทางสำหรับครู และผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ในการพัฒนารูปแบบวิธีสอนทักษะการเขียน และได้รับจักเลือกสื่อที่มีคุณภาพไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย อีกทั้งยังช่วยส่งเสริมบรรยากาศในการเขียนเรื่องให้แก่เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติได้

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียนเรื่อง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ ซึ่งเป็นเด็กที่มีระดับสติปัญญาปกติ มิได้มีความบกพร่องทางร่างกาย แขน ขา ลำตัว การเห็น การได้ยิน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียนเรื่อง ซึ่งเป็นเด็กที่มีระดับสติปัญญาปกติ มิได้มีความบกพร่องทางร่างกาย แขน ขา ลำตัว การเห็น การได้ยิน ที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนวัดสุวรรณาราม สำนักงานเขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร จำนวน 6 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) จากการดำเนินการ ตามลำดับขั้นตอนต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสำรวจแบบคร่าว ๆ

1.1 สัมภาษณ์ครูผู้สอนภาษาไทยเพื่อรับทราบข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียนที่มีปัญหาทางการเขียนเรื่อง

1.2 พิจารณาผลงานของนักเรียน ได้แก่ สมุดการบ้าน สมุดแบบฝึกหัด ใบงาน และแฟ้มสะสมงาน

1.3 พิจารณาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ซึ่งนำมาใช้ประกอบเป็นหลักฐานเพื่อแสดงว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยต่ำกว่าความสามารถทางสติปัญญา

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจปัญหาทางการเรียนแบบเจาะลึก

2.1 ครูประจำชั้นสำรวจปัญหาทางการเรียนของนักเรียนที่ผ่านการสำรวจในขั้นที่ 1 โดยใช้แบบสำรวจปัญหาทางการเรียนของผดุง อารยะวิญญู ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .99 แบบสำรวจนี้ใช้สำรวจปัญหาในการเรียนของเด็กซึ่งประกอบคำถาม 50 ข้อ ประเมินลักษณะความบกพร่องทางการเรียน 5 ด้านใหญ่ ๆ คือ ด้านภาษา ด้านคณิตศาสตร์ ด้านเวลาและทิศทาง ด้านการเคลื่อนไหว และด้านพฤติกรรม ใช้มาตราส่วนประเมินค่า 1-5 เพื่อประเมินว่านักเรียนคนใดมีปัญหาทางการเรียน และพิจารณานักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนเฉพาะด้านภาษา

2.2 ครูประจำชั้นทำแบบสำรวจปัญหาทางการเรียนรู้เฉพาะด้าน (Specific Learning Disabilities = SLD) ของผดุง อารยะวิญญู ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยแบบสำรวจนี้ใช้สำรวจปัญหาทางการเรียนรู้ของเด็กใน 3 ด้าน คือ ด้านการอ่าน การเขียนและการสะกดคำ และคณิตศาสตร์ มีข้อสำรวจลักษณะจำนวน 100 ข้อ ใช้มาตราส่วนประเมินค่าตั้งแต่ 1-5 โดยผู้วิจัยได้เลือกพิจารณาเฉพาะด้านที่ 2 คือ ด้านการเขียนและการสะกดคำ ซึ่งเป็นข้อมูลต่อเนื่องจากการสำรวจในข้อ 2.1 ส่วนอีก 2 ด้านนั้น ผู้วิจัยได้เก็บไว้เป็นข้อมูลสำหรับการช่วยเหลือในครั้งต่อไป เด็กคนที่มีค่าเฉลี่ยของความ

บทพร่องทางการเรียนรู้แต่ละด้านตั้งแต่ 2.5 ขึ้นไปถือว่ามีปัญหาทางการเรียนรู้ในด้านนั้น ๆ
 ชั้นที่ 3 ชั้นคัดเลือกชั้นสุดท้าย

3.1 นำนักเรียนที่มีปัญหาทางการเขียน มาทำแบบประเมินความสามารถทางการเขียนเรื่องที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อวัดทักษะทางการแต่งประโยค การเขียนเรื่องตามจินตนาการ

3.2 นำแบบประเมินความสามารถทางการเขียนเรื่องมาวิเคราะห์ถึงสภาพปัญหาทางการเขียนเรื่องของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ เขียนเรื่องได้น้อย และสื่อความไม่ชัดเจน ไม่สามารถจัดลำดับความคิดในการเขียนได้อย่างต่อเนื่องสัมพันธ์กัน

3.3 นำนักเรียนที่ได้รับการประเมินว่ามีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียนเรื่อง ไปตรวจวัดระดับสติปัญญา จากนักจิตวิทยาของศูนย์บริการสาธารณสุข 33 วัดหงส์รัตนาราม

3.4 คัดเลือกนักเรียนที่มีระดับสติปัญญาตั้งแต่ 90 ขึ้นไปมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง ได้นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 6 คน (รายละเอียดปัญหาทางการเรียนรู้ และระดับสติปัญญาของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏในภาคผนวก)

การสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว หมายถึง การจัดการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว ซึ่งสร้างจากกระดาษแข็ง เป็นภาพการ์ตูนที่ตัวการ์ตูนในภาพสามารถเคลื่อนไหวไปตามอิริยาบถต่าง ๆ โดยอาศัยเทคนิควิธีการดึงจุดหมุนและจุดยึดจากเส้นเอ็นที่อยู่ข้างหลังภาพ เป็นภาพที่มีสีสันสวยงาม ซึ่งได้นำภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวมาใช้ในการสอนเขียนเรื่องดังขั้นตอน ต่อไปนี้

ชั้นที่ 1 การเขียนประโยคจากภาพ

ชั้นที่ 2 การเขียนประโยคเรียงตามลำดับเหตุการณ์

ชั้นที่ 3 การเขียนเรื่องจากภาพ

ตัวแปรที่ศึกษา คือ

1. ประสิทธิภาพของการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว
2. ความสามารถทางการเขียนเรื่อง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ประสิทธิภาพของการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว หมายถึง อัตราส่วนความสามารถทางการเขียนเรื่อง ระหว่างร้อยละ ค่าเฉลี่ย ความสามารถทางการเขียนเรื่องระหว่างเรียน กับร้อยละค่าเฉลี่ยความสามารถทางการเขียนเรื่องหลังเรียน จากการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนแล้วมีค่าเป็น 80/80

80 ตัวแรก เป็นคะแนนที่ได้รับจากการทดสอบย่อยของผู้เรียนโดยเฉลี่ย 80 เปอร์เซนต์

80 ตัวหลัง เป็นคะแนนที่ได้รับจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนโดยเฉลี่ย 80 เปอร์เซนต์

2. ความสามารถทางการเขียนเรื่อง หมายถึง ความสามารถทางการเขียนซึ่งต้องมีองค์ประกอบดังนี้

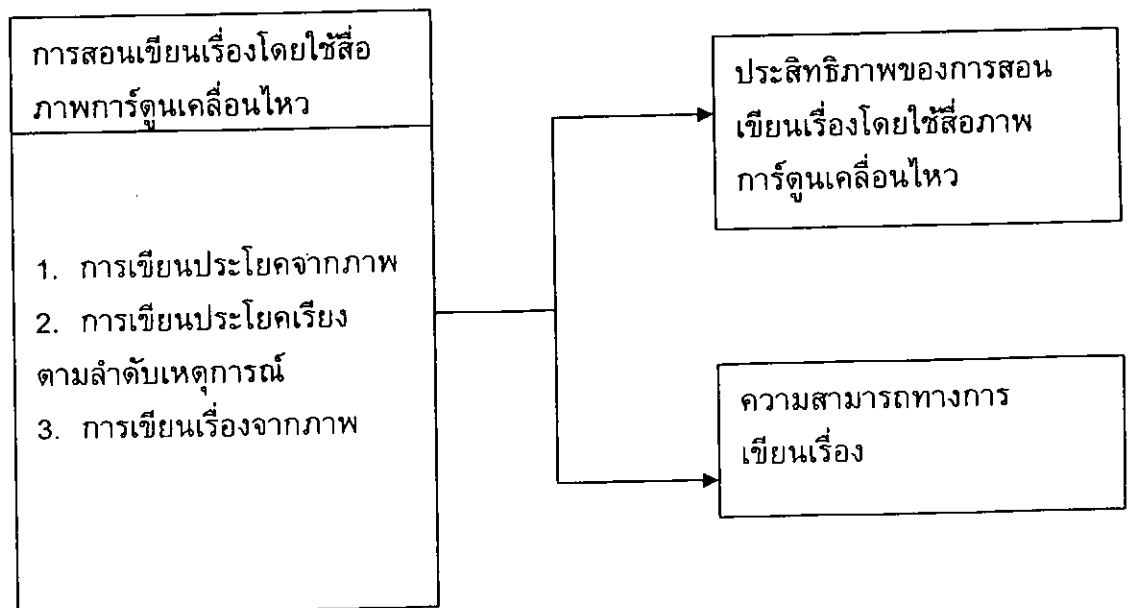
1. เขียนสะกดคำถูกต้อง เลือกใช้คำศัพท์ เหมาะสม สอดคล้องกับภาพ
2. เรียบเรียงคำ เรียบเรียงข้อความ เรียบเรียงประโยคได้ถูกต้องตามโครงสร้างของประโยค และเขียนเชื่อมต่oprโยคเพื่อให้เนื้อเรื่องต่อเนื่องกันได้อย่างเหมาะสม
3. นำเสนอเนื้อเรื่อง ตลอดจนจัดลำดับความคิดในการเขียนได้อย่างเหมาะสม สื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจถึงความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อได้
4. มีการเว้นวรรค มีการย่อหน้า ในการเขียนเรื่องได้อย่างถูกต้อง
5. เขียนลายมือสวย สะอาด ง่ายแก่การอ่านและเข้าใจ
6. เป็นเนื้อเรื่องที่ดึงดูดความสนใจ

ซึ่งสามารถวัดได้จากแบบทดสอบความสามารถทางการเขียนเรื่อง ชั้นประถมศึกษา

ปีที่ 4 มีทั้งหมด 3 ชุด คือ

- ชุดที่ 1 การเขียนประโยคที่แสดงจากภาพ
- ชุดที่ 2 การเขียนประโยคเรียงตามลำดับเหตุการณ์
- ชุดที่ 3 การเขียนเรื่องจากภาพ

กรอบแนวคิดการวิจัย



สมมุติฐานการวิจัย

1. ประสิทธิภาพของการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวมีตามเกณฑ์ 80/80
2. ความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ที่ได้รับการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวอยู่ในระดับดี
3. ความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ หลังได้รับการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวสูงขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาความสามารถทางการเขียนเรื่องของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ จากการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวครั้งนี้ ได้มีการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนร่วม

- 1.1 ปรัชญาและทฤษฎีพื้นฐานของการเรียนร่วม
- 1.2 ความหมายของการเรียนร่วม
- 1.3 รูปแบบของการจัดการเรียนร่วม
- 1.4 องค์ประกอบที่ช่วยให้การเรียนร่วมประสบความสำเร็จ
- 1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนร่วม

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

- 2.1 ความหมายของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้
- 2.2 ลักษณะของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียน
- 2.3 เด็กประถมศึกษา กับปัญหาทางการเรียนรู้
- 2.4 การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียน
- 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถทางการเขียน

- 3.1 ความหมายของการเขียนและความสามารถทางการเขียน
- 3.2 จุดมุ่งหมายของการเขียน
- 3.3 องค์ประกอบของความสามารถทางการเขียน
- 3.4 ขอบข่ายของการสอนเขียน
- 3.5 หลักสำคัญในการสอนเขียน
- 3.6 ปัญหาและข้อบกพร่องทางการเขียน
- 3.7 การตรวจแก้ไขข้อบกพร่องทางการเขียน
- 3.8 กิจกรรมส่งเสริมความสามารถทางการเขียน
- 3.9 การวัดความสามารถทางการเขียน
- 3.10 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวเป็น

สื่อการสอน

- 4.1 ทฤษฎีจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการใช้สื่อเป็นสิ่งเร้า
- 4.2 ความสำคัญของสื่อการสอนที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาไทย

- 4.3 การพิจารณาเลือกสื่อการสอน
- 4.4 ความสำคัญของการใช้สื่อที่เป็นรูปภาพ
- 4.5 ความหมายและประเภทของภาพการ์ตูน
- 4.6 การใช้ภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวเป็นสื่อการสอน
- 4.7 ประโยชน์ของภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวที่มีต่อการเรียนการสอน
- 4.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนร่วม

1.1 ประชญาและทฤษฎีพื้นฐานของการเรียนร่วม

กระทรวงศึกษาธิการ ได้เสนอปรัชญาของการเรียนร่วมไว้ว่า มนุษย์เป็นส่วนหนึ่งของสังคม ต้องมีความเป็นอยู่เกี่ยวข้องซึ่งกันและกัน ต้องการเพื่อน ซึ่งแต่ละคนมีความสามารถพื้นฐานไม่เหมือนกัน จึงต้องพึ่งพาอาศัยกันอยู่ตลอดเวลา คนพิการที่เป็นส่วนหนึ่งของสังคมควรที่จะได้รับการปฏิบัติอย่างคนธรรมดาทั่วไป (กระทรวงศึกษาธิการ. 2537 : 1)

นิลบล ทูรานุกภาพ อธิบายว่า ไม่มีสังคมใดไร้คนพิการ ดังนั้นเมื่อคนพิการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม เราจึงไม่สามารถขจัดพวกเขาออกไปจากสังคมได้ ควรเตรียมผู้พิการตั้งแต่เยาว์วัยให้มีความพร้อมที่จะดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้ (นิลบล ทูรานุกภาพ. 2540 : 18)

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ได้เสนอปรัชญาของการเรียนร่วมไว้ดังนี้ คือ

1. มนุษย์ทุกคนย่อมมีสิทธิเท่าเทียมกันในโอกาสทางการศึกษา ดังนั้นการจัดระบบการศึกษาจึงจัดบริการทางการศึกษาให้แก่มนุษย์ทุกคนโดยไม่แยกความบกพร่อง หรือฐานะ เศรษฐกิจและสังคม จึงควรจัดการศึกษาให้เหมาะสมกับความต้องการจำเป็นของแต่ละบุคคล
2. มนุษย์ทุกคนย่อมมีสิทธิเท่าเทียมกันในการอยู่ร่วมในสังคม ดังนั้นการจัดเตรียมความพร้อมก่อนวัยเรียนและวัยเรียน เพื่อให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษอยู่ร่วมกับเด็กปกติย่อมก่อให้เกิดคุณค่าและสร้างสรรค์สังคม เพราะเด็กเหล่านี้จะมีความเข้าใจอันดีต่อกัน มีการยอมรับซึ่งกันและกัน เมื่อเด็กเหล่านี้เติบโตเป็นผู้ใหญ่จะไม่เกิดการแบ่งแยกความแตกต่างของมนุษย์ในสังคม
3. การเรียนการสอน ในชั้นเรียนย่อมสนองตามความแตกต่างแต่ละบุคคล ดังนั้นการจัดเด็กที่มีความต้องการพิเศษให้เข้าเรียนในชั้นเรียนร่วมจึงควรได้มีการปรับปรุงการเรียนการสอนให้เป็นการสอนเพื่อบุคคลทั่วไป เพื่อให้พัฒนาความพร้อมและความรู้ความสามารถของผู้เรียนทุกคนให้พัฒนาทุกด้านด้วยวิธีการและกิจกรรมที่เหมาะสมกับความสามารถของแต่ละบุคคลเพื่อให้เกิดศักยภาพที่จะดำรงชีพอยู่ในสังคมได้อย่างเหมาะสม (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2545 : 1-2)

สรุป ปรัชญาของการเรียนร่วม คือ การให้โอกาสเด็กที่มีความต้องการพิเศษได้เข้าไปร่วมเรียนและใช้ชีวิตร่วมกับเด็กปกติ อันจะนำมาซึ่งการปรับตัวเข้าหากัน ยอมรับความแตกต่างของกันและกัน อันอยู่บนพื้นฐานของความเสมอภาคทางการศึกษา และสิทธิของการอยู่ร่วมกันในสังคม โดยไม่มีการแบ่งแยกความบกพร่องหรือฐานะทางเศรษฐกิจ เพื่อให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้ดำรงชีวิตร่วมกับเด็กปกติได้อย่างมีความสุข

ทฤษฎีพื้นฐานของการเรียนร่วม

การจัดการศึกษาพิเศษจำเป็นต้องจัดตามความเหมาะสม โดยพิจารณาความต้องการและความสามารถ เพื่อประโยชน์สำหรับเด็กอย่างเต็มที่ ดังที่ ผดุง อายะวิญญู ได้สรุปทฤษฎีพื้นฐานของการเรียนร่วม ดังนี้

1. ในสังคมมนุษย์ มีทั้งคนปกติและที่มีความบกพร่องต่าง ๆ เมื่อสังคมไม่สามารถแยกคนที่มีความบกพร่องออกจากสังคมปกติได้ ดังนั้น ไม่ควรแยกการศึกษาเฉพาะด้านใดด้านหนึ่ง ควรให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนด้วยกับเด็กปกติ เท่าที่สามารถจะทำได้
2. เด็กพิเศษ มีความต้องการและความสามารถ ซึ่งต่างจากเด็กปกติ ดังนั้น ควรจัดรูปแบบ และวิธีการให้แตกต่างไปจากเด็กปกติ เพื่อให้เด็กมีศักยภาพการเรียนรู้อย่างเต็มที่
3. เด็กแต่ละคน มีความสามารถแตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นเด็กปกติหรือเด็กพิเศษ การศึกษาจะช่วยให้ความสามารถของเด็กแต่ละคนปรากฏเด่นชัดขึ้น
4. เด็กแต่ละคน มีพื้นฐานต่างกันทางการเลี้ยงดู จากครอบครัว เศรษฐกิจ สังคม การศึกษา สติปัญญา และทักษะ การศึกษาจะช่วยให้แต่ละคน ได้เรียนรู้เพื่อการปรับตัวเข้าหากัน และให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของโลก
5. เด็กแต่ละคน มีความแตกต่างกันในด้านสุขภาพ สติปัญญา อารมณ์ และสังคม การจัดการศึกษาจัดเพื่อพัฒนาทุกด้านให้สูงสุดตามความสามารถของแต่ละบุคคล (ผดุง อายะวิญญู, 2533 : 7)

สรุป จากปรัชญาและทฤษฎีพื้นฐานของการเรียนร่วมต่างยอมรับว่าเด็กที่มีความต้องการพิเศษเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ดังนั้นสังคมควรยอมรับเด็กเหล่านี้ และเปิดโอกาสเด็กที่มีความต้องการพิเศษได้เข้าไปเรียนร่วมกับเด็กปกติ ซึ่งจะทำให้เกิดคุณค่าแก่ตัวเด็ก เป็นการสร้างสรรค์สังคม ให้ปราศจากความแตกต่าง มีแต่ความเข้าใจอันดีต่อกัน อันเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขในสังคม

1.2 ความหมายของการเรียนร่วม

หน่วยงานทางการศึกษาและนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการเรียนร่วมไว้ดังนี้

วาริ ธีระจิตร (2537 : 16) ได้ให้ความหมายของการเรียนร่วมว่า เป็นการรวมเด็กพิเศษไว้กับเด็กปกติ ในด้านเวลา ด้านการเรียนการสอน และด้านสังคม ภายใต้พื้นฐานการจัดการศึกษาอย่างต่อเนื่องและคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล รวมทั้งการปรับตัวทางสังคม เพื่อให้เด็กมีประสบการณ์ตรงและสามารถพัฒนาตนเองไปให้ได้มากที่สุด

เบญญา ชลธารนนท์ (2538 : 64) อธิบายว่า การเรียนร่วมเป็นการรวมเอาเด็กที่มีความต้องการพิเศษเข้าไปในระบบการศึกษาปกติ มีการร่วมกิจกรรมและใช้เวลาว่างช่วงใดช่วงหนึ่งในแต่ละวันระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติ

กรมสามัญศึกษา (2542 : 3) การเรียนร่วม หมายถึง การจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้เรียนร่วมกับเด็กปกติ โดยคำนึงถึงความสามารถแต่ละบุคคล เพื่อส่งเสริมให้เด็กเหล่านั้นได้มีโอกาสเรียนรู้และดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างเป็นสุข

ผดุง อารยะวิญญู (2542 : 221) อธิบายว่า การเรียนร่วมเป็นวิธีจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษวิธีหนึ่ง โดยเด็กที่มีความต้องการพิเศษจะได้รับการจัดเข้าเรียนในชั้นเดียวกับเด็กปกติอย่างเคียงบ่าเคียงไหล่

สรุป การเรียนร่วม คือวิธีการจัดการเรียนที่เปิดโอกาสให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้เข้าไปเรียนร่วมกับเด็กปกติ ในบรรยากาศของสภาพแวดล้อมทางการศึกษา และสังคมเดียวกับเด็กปกติ ก่อให้เกิดความเสมอภาคและความเท่าเทียมกันในสิทธิมนุษยชนที่ทุกคนพึงได้รับจากสังคมและได้รับการศึกษาตามความสามารถของเด็กแต่ละคน อีกทั้งเด็กปกติและเด็กที่มีความต้องการพิเศษยังได้พึ่งพาอาศัยกัน เรียนรู้ที่จะปรับตัวเข้าหากันและกัน อันจะเป็นประโยชน์สูงสุดในการดำเนินชีวิต

1.3 รูปแบบของการจัดการเรียนร่วม

การเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติ อาจจัดได้ในหลายรูปแบบที่นิยมปฏิบัติอยู่ในหลายประเทศ และประสบความสำเร็จพอสมควรนั้น ผดุง อารยะวิญญู (2542 : 221-223) ได้อธิบายไว้ ดังนี้

1. เรียนร่วมในชั้นปกติ เป็นการจัดเด็กที่มีความต้องการพิเศษเข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติ และเรียนเหมือนกับเด็กปกติทุกประการ เด็กที่จะเข้าเรียนในลักษณะนี้ได้ ควรเป็นเด็กที่มีความพิการน้อย มีความฉลาดและมีความพร้อมในด้านการเรียน ตลอดจนวุฒิภาวะทางอารมณ์ และสังคม

2. เรียนร่วมในชั้นปกติและมีครูพิเศษให้คำแนะนำปรึกษา การเรียนร่วมลักษณะนี้ คล้ายคลึงกับวิธีแรกกล่าวคือ นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติเต็มเวลา แต่มีครูการศึกษาคอยช่วยเหลือครูประจำชั้นและครูประจำวิชา ครูการศึกษาพิเศษนี้อาจเรียกว่า ครูที่ปรึกษา ครูประเภทนี้ไม่ทำการสอนโดยตรงแต่ให้คำแนะนำแก่ครูที่สอนเด็ก เช่น แนะนำชี้แจงให้ครูที่สอนชั้นเรียนร่วมเข้าใจความต้องการและความสามารถของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ช่วย

กำหนดวัตถุประสงค์ประสงค์ในการเรียนรู้ ให้คำแนะนำเกี่ยวกับวิธีสอน ตลอดจนการปฏิบัติต่อเด็ก จัดสภาพแวดล้อมให้อื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ของเด็ก และช่วยประเมินผลพัฒนาการในการเรียนรู้ของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เป็นต้น

3. เรียนร่วมในชั้นปกติและรับบริการจากครูเวียนสอน เป็นการจัดเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติ และรับบริการด้านการสอนเพิ่มเติม จากครูการศึกษาพิเศษ ซึ่งจะเดินทางไปตามโรงเรียนต่าง ๆ เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่เด็ก เนื่องจากมีจำนวนเด็กในแต่ละโรงเรียนไม่มากนัก (อาจประมาณ 2 ถึง 3 คนต่อโรงเรียน) ครูจึงเดินทางจากโรงเรียนหนึ่งไปยังโรงเรียนหนึ่ง เมื่อครบสัปดาห์ก็วนกลับมาสอนเด็กกลุ่มเดิมในโรงเรียนเดิมอีก จึงเรียกครูประเภทนี้ว่า ครูเดินสอนหรือครูเวียนสอน

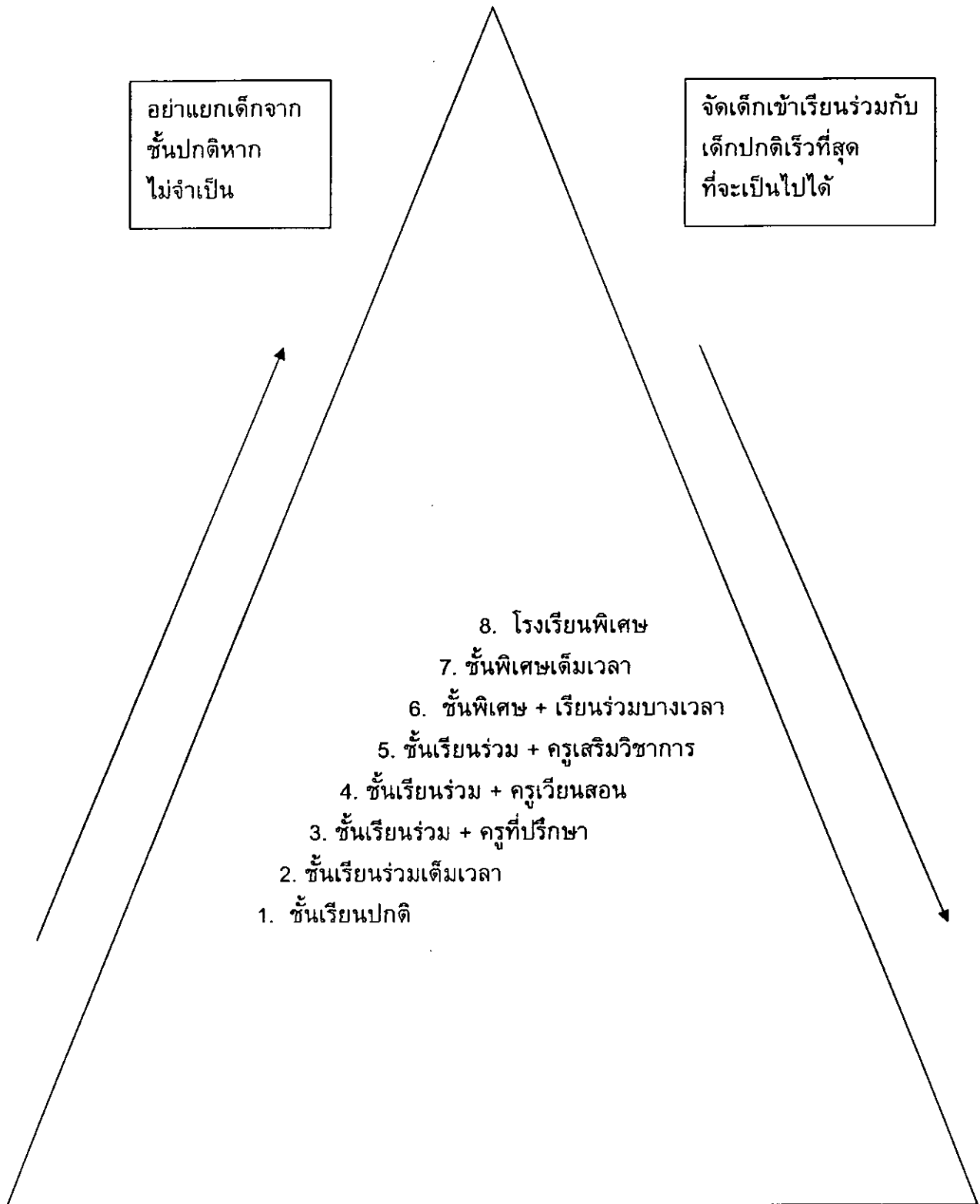
4. เรียนร่วมในชั้นปกติและรับบริการจากครูเสริมวิชาการ คือ นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษจะเข้ามาเรียนกับครูเสริมวิชาการวันละ 1 ถึง 2 ชั่วโมง หรือมากกว่านี้ขึ้นอยู่กับความต้องการพิเศษของเด็ก การสอนเด็กอาจกระทำเป็นรายบุคคลหรือสอนเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ก็ได้ และสอนในเนื้อหาที่เด็กไม่ได้รับการสอนในชั้นปกติ หรือเนื้อหาที่เด็กมีปัญหานอกจากสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษแล้ว ครูเสริมวิชาการยังมีหน้าที่ในการให้คำแนะนำปรึกษาแก่ครูปกติในการปฏิบัติต่อเด็กประเภทนี้อีกด้วย

5. ห้องเสริมวิชาการ (Resource Room) เป็นห้องที่มีขนาดเท่ากับห้องเรียนหรือมีขนาดใหญ่กว่าหรือเล็กกว่าห้องเรียนได้ ในห้องนี้มีอุปกรณ์เครื่องมือ ตลอดจนเอกสารและหนังสือที่จำเป็นต้องใช้ในการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ หากห้องนี้มีขนาดใหญ่และมีเครื่องมือและอุปกรณ์มาก และให้บริการแก่เด็กอย่างกว้างขวาง อาจเรียกว่า ศูนย์วิชาการ (Resource Center)

6. ชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ และเรียนร่วมบางเวลาเป็นการจัดเด็กที่มีความต้องการพิเศษไว้ในชั้นเดียวกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ มีครูประจำชั้นสอนแทบทุกวิชา ยกเว้นบางวิชาที่เด็กต้องไปเรียนร่วมกับเด็กปกติ เช่น พลศึกษา ศิลปะหรือกิจกรรมนอกหลักสูตรอื่น ๆ

7. ชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ เป็นการจัดเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่มีความบกพร่องประเภทเดียวกันไว้เป็นกลุ่มเดียวกัน และเป็นกลุ่มขนาดเล็ก เด็กเหล่านี้เรียนในชั้นเรียนพิเศษตลอดเวลา ครูประจำชั้นสอนทุกวิชา การเรียนร่วมในลักษณะนี้เหมาะสำหรับเด็กที่มีความพิการค่อนข้างมาก

สรุป ในการจัดการเรียนร่วมในรูปแบบใดนั้น คำนี้ถึงความบกพร่องและสภาพความพร้อมของเด็กเป็นสำคัญ เด็กที่มีความพิการน้อย มีความพร้อมในด้านวิชาการ มีวุฒิภาวะทางอารมณ์และสังคมเด็กกลุ่มนี้ก็จะจัดให้เรียนร่วมในชั้นเรียนปกติ ได้รับการบริการทางการศึกษา เช่นเดียวกับเพื่อนปกติ ส่วนเด็กที่มีความบกพร่องมาก มีความพร้อมน้อย ก็จะได้จัดให้เรียนร่วมในชั้นพิเศษลดหลั่นกันลงมาตามสภาพความพร้อมของเด็ก ซึ่งสามารถแสดงเป็นภาพประกอบได้ดังหน้าต่อไป



ภาพประกอบ 2 รูปแบบการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ
(ผดุง อารยะวิญญู. 2542 : 224 ; อ้างอิงจาก Reynold & Birch. 1977 Teaching Exceptional Children in All America ' s Schools)

1.4 องค์ประกอบที่จะช่วยให้การเรียนรู้ร่วมประสบผลสำเร็จ

วารี ธีระจิตร (2537 : 16) อธิบายว่า การเรียนรู้ร่วมเป็นการรวมเด็กพิเศษไว้กับเด็กปกติ ในด้านเวลา ด้านการเรียนการสอน และด้านสังคม ภายใต้พื้นฐานการจัดการศึกษาอย่างต่อเนื่องและคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล รวมทั้งการปรับตัวทางสังคม เพื่อให้เด็กมีประสบการณ์ตรง และสามารถพัฒนาตนเองไปได้มากที่สุด

โครงการเรียนรู้ร่วมจะสำเร็จได้ดีย่อมอาศัยองค์ประกอบดังนี้

1. กระทรวงศึกษาธิการต้องพร้อมที่จะสนับสนุนโครงการ
2. ควรจัดการอบรมครูผู้สอน
3. ผู้บริหารโรงเรียนควรยอมรับหลักการเรียนรู้ร่วม
4. บุคลากรในโรงเรียนต้องยินดีที่จะร่วมมือ
5. ชุมชนในท้องถิ่นต้องพร้อมที่จะสนับสนุน
6. นักเรียนในโรงเรียนปกติควรยอมรับเด็กพิเศษที่มาเรียนรู้ร่วม
7. ผู้ปกครองทั้งเด็กปกติและเด็กพิเศษควรให้ความร่วมมือ

วิธีเรียนรู้ร่วม ปรัชญาของการศึกษาพิเศษและการเรียนรู้ร่วม วิธีปฏิบัติต่อเด็กที่บ้าน ลักษณะของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ แนวทางการอบรมเลี้ยงดูที่ถูกต้อง เป็นต้น การเรียนรู้ร่วมจะประสบผลสำเร็จได้ดี ควรได้รับความร่วมมือจากผู้ปกครอง และผู้ปกครองควรมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ร่วม

เรโนลส์และเบิร์ธ (ผดุง อารยะวิญญู. 2542 : 233-234 ; อ้างอิงจาก Reynolds Birch.1977) อธิบายว่า องค์ประกอบที่ทำให้การเรียนรู้ร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติประสบผลสำเร็จมี 10 ประการ ดังนี้

1. ครูจะต้องทำงานประสานกันและร่วมมือกันอย่างดีระหว่างครูการศึกษาพิเศษกับครูปกติ
2. หากครูที่สอนเด็กปกติมีปัญหาในการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ทางโรงเรียนควรรหาทางแก้ปัญหา
3. ครูผู้สอนควรมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ร่วม
 - 3.1 มีความเชื่อว่าเด็กทุกคนมีสิทธิได้รับการศึกษา
 - 3.2 ควรมีความตั้งใจในการสอน
 - 3.3 ควรมีการวางแผนการศึกษาอย่างรอบคอบ
 - 3.4 ควรจัดการเรียนการสอนให้มีการยืดหยุ่นได้ รวมทั้งขนาดของชั้นเรียนควรยืดหยุ่นตามจำนวน และความต้องการของเด็ก
 - 3.5 ควรระลึกว่าพัฒนาการของเด็กในด้านอารมณ์ สังคมของเด็กมีความสำคัญเช่นเดียวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4. จัดอบรมครูปกติให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความต้องการของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

5. การเรียนร่วมควรได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหารโรงเรียน

6. มีการประเมินการเรียน ความก้าวหน้าในการเรียนของเด็กอย่างสม่ำเสมอ

7. ใช้แหล่งทรัพยากรจากชุมชนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

8. ผู้ปกครองมีส่วนร่วมและรับรู้เกี่ยวกับการเรียนร่วม

9. โรงเรียนควรมีความพร้อมก่อนลงมือจัดการเรียนร่วม

10. การคัดเลือกเด็กเข้าเรียนร่วมควรพิจารณาถึงความพร้อมของเด็กเป็นสำคัญ

สรุป การจัดการเรียนร่วมให้ประสบความสำเร็จนั้น ควรมีการทำงานกันเป็นทีม คือ การประสานงาน และได้รับความร่วมมือจากทุกฝ่าย เช่น ครูการศึกษาพิเศษ ครูปกติ ผู้ปกครอง นักเรียนปกติ บุคคลในชุมชนและผู้บริหาร บุคคลดังกล่าวต้องยอมรับในสิทธิแห่งความเสมอภาคทางการศึกษาที่เด็กพึงได้รับ และจัดบริการทางการศึกษาพิเศษให้สอดคล้องกับความต้องการของเด็กแต่ละคน ก็จะทำให้การจัดการเรียนร่วมประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ได้

1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนร่วม

สุกัญญา ขำเพชร (2538 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความพร้อมและความต้องการในการจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า โรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานครไม่มีความพร้อมด้านอาคารสถานที่ เพื่อจัดการเรียนร่วมนอกจากห้องเรียนปกติ ไม่มีความพร้อมด้านบุคลากรเพื่อจัดการเรียนร่วม นอกจากครูประจำชั้นปกติ ไม่มีความพร้อมด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ เพื่อจัดการเรียนร่วมนอกจากของเล่นชนิดมีเสียงและไม่มีเสียง ผู้บริหารโรงเรียนยังไม่มีความคิดที่จะจัดการเรียนร่วม ผู้บริหารและครูผู้สอนมีความเห็นสอดคล้องกันว่าควรจัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษทางด้านสติปัญญา เป็นอันดับแรก และ ผู้บริหารและครูผู้สอนมีความเห็นสอดคล้องกันว่าควรจัดการเรียนร่วมประเภทจัดชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ เรียนร่วมเป็นบางเวลาเป็นอันดับแรกสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

สหภัทร์ เจริญยศ (2540 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความต้องการ ปัญหา เจตคติของครู และผู้ปกครองนักเรียนที่มีต่อการเรียนร่วม ในโรงเรียนวัดโพคัยและโรงเรียนราชวินิต ผลการศึกษาพบว่า ครูและผู้ปกครองนักเรียนมีความต้องการ และปัญหาต่อการเรียนร่วม ในระดับมากแต่ครูมีเจตคติที่ดี ผู้ปกครองมีเจตคติระดับปานกลางต่อการเรียนร่วม ครูที่อยู่ในโรงเรียนที่มีสถานภาพต่างกันมีความต้องการต่อการเรียนร่วมแตกต่างกัน ผู้ปกครองนักเรียนที่อยู่ในโรงเรียนที่มีสถานภาพต่างกันมีความต้องการ ปัญหา และเจตคติต่อการเรียนร่วมแตกต่างกัน

ณัฐกฤตา ไพศาลสมบัติ (2543 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการเรียนร่วมระดับอนุบาลในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 5 ด้านการบริหารงานการจัดการเรียนร่วมระดับอนุบาล และกำรดำเนินงานการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผลการศึกษาพบว่า โรงเรียนมีเป้าหมายในการจัดการเรียนร่วมระดับอนุบาล เพื่อให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้ทำกิจกรรมที่เหมาะสมกับความสามารถ ผู้บริหารได้เตรียมตัวและเตรียมครูเพื่อให้มีความรู้ในการจัดการเรียนร่วมระดับอนุบาลโดยการเข้ารับการอบรม/สัมมนา มีการประชาสัมพันธ์ให้ผู้ปกครองทราบโดยให้ครูประจำชั้นชี้แจง คัดแยกเด็ก โดยการทดสอบความรู้ทั่วไป ผู้จัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคลคือ ครูประจำชั้น ครูประจำชั้นเป็นผู้จัดซื้อและจัดหาสื่อและอุปกรณ์ โดยมีการจัดสรรงบประมาณและติดต่อประสานงานให้ ผู้บริหารนิเทศและติดตามผลอย่างน้อยเดือนละ 1 ครั้ง โดยการเยี่ยมชั้นเรียน และมีองค์กรภาครัฐให้การสนับสนุน ด้านการจัดการเรียนการสอน ครูประจำชั้นจัดกิจกรรมที่เน้นส่งเสริมทักษะการช่วยเหลือตนเอง ใช้แผนการศึกษาเฉพาะบุคคลเป็นแนวทางในการเขียนแผนและกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน ปรับหลักสูตรโดยเรียนเหมือนกันแต่ลดความคาดหวังหรือความยากของงานลง สอนเนื้อหาเดียวกับเด็กปกติ สอนเด็กพร้อมกันทั้งชั้น และทบทวนให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษแต่ละคนเมื่อสอนจบ จัดกิจกรรมเสริมพิเศษที่พัฒนาทักษะกล้ามเนื้อเล็ก กล้ามเนื้อใหญ่ และการเคลื่อนไหว เลือกสื่อและวัสดุอุปกรณ์ที่ช่วยพัฒนาด้านที่บกพร่อง เด็กอนุบาลที่มีความต้องการพิเศษทุกคนใช้สื่อและวัสดุ อุปกรณ์เหมือนกับเด็กปกติและได้รับการวัดและประเมินผลเด็กโดยการสังเกตพฤติกรรม

ส่วนปัญหาด้านการบริหาร พบว่า โรงเรียนไม่สามารถดำเนินการตามนโยบายได้ทั้งหมด บุคลากรไม่เพียงพอ ครูขาดความรู้ ความสามารถ และทักษะในการสอนและจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล ขาดงบประมาณในการปรับสภาพแวดล้อมและให้บริการเครื่องมือสื่อและอุปกรณ์ การนิเทศและติดตามผลยังทำได้ไม่เต็มที่ หน่วยงานที่ให้การสนับสนุนยังมีน้อย ส่วนปัญหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน คือ ขาดเอกสารที่เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรม ครูไม่สามารถจัดกิจกรรมได้ตามที่กำหนดไว้ในแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล ขาดความรู้ความเข้าใจและประสบการณ์ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ขาดสื่อและอุปกรณ์ในการจัดกิจกรรม

อภิสิทธิ์ เตชะคำภู (2544 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัญหาการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิเศษเรียนร่วมในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาจังหวัดกาฬสินธุ์ ใน 4 ด้านคือ ด้านการบริหารจัดการ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการนิเทศการศึกษา และด้านการวัดประเมินผล ผลการศึกษาพบว่า บุคลากรโดยส่วนรวมและจำแนกตามสถานภาพเห็นว่า ปัญหาการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิเศษเรียนร่วมในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาจังหวัดกาฬสินธุ์ โดยรวมและเป็นรายด้านทั้ง 4 ด้านอยู่ในระดับปานกลางโดยเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปน้อยและข้อที่มีปัญหาสูงสุดในแต่ละด้านคือ ด้านการ

นิตศการศึกษา โรงเรียนไม่ค่อยเชิญนักวิชาการเฉพาะ มาช่วยฟื้นฟูสมรรถภาพเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน จำนวนครูการศึกษาพิเศษในโรงเรียนมีไม่เพียงพอกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษ ด้านการบริหารจัดการ จำนวนงบประมาณที่ได้รับไม่เพียงพอกับการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ของโครงการและด้านการวัดประเมินผล โรงเรียนไม่ค่อยจัดให้มีการประชุมชี้แจงเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

สมนึก ดุริยศักดิ์ (2545 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบเจตคติต่อการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระหว่างผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนในโครงการเรียนร่วมของโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า โรงเรียนในโครงการเรียนร่วมของโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครไม่มีความพร้อมของครูผู้สอนและบุคลากรในการจัดการเรียนร่วม ผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนในโรงเรียนโครงการเรียนร่วมของโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร มีเจตคติที่ดีต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาและมีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่าการจัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาไม่ได้เป็นการสร้างปัญหาให้แก่เด็กปกติ

กันยา จันทรีใจวงศ์ (2546 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิธีการจัดการเรียนร่วมของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในระดับอนุบาล ที่มีการจัดการเรียนร่วมในสังกัดต่าง ๆ ได้แก่ สังกัดสภาสถาบันราชภัฏ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน พบว่า การจัดการเรียนร่วมของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในระดับอนุบาลในโรงเรียนสังกัดต่าง ๆ ในแต่ละโรงเรียนมีรูปแบบและแนวทางในการจัดการเรียนร่วมที่คล้ายคลึงกันคือ มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้รับการพัฒนาในทุก ๆ ด้าน ให้ใกล้เคียงกับเด็กปกติโดยเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่เข้าเรียนร่วมในโรงเรียนนั้นจะต้องมีการเตรียมความพร้อมและกระตุ้นพัฒนาการด้านต่าง ๆ มาก่อนที่จะเข้าโรงเรียน และโรงเรียนจะต้องมีการเตรียมการในด้านบุคลากรต่าง ๆ เตรียมในเรื่องของอาคารสถานที่และงบประมาณ เตรียมในด้านการจัดกิจกรรม และการประเมินผลของการเรียนร่วม เพื่อที่จะทำให้การจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ได้ตามที่กำหนดไว้

สรพรเพ็ชฌ์ อินทะพันธ์ (2546 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเพื่อเปรียบเทียบความรู้และประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรก่อนและหลังที่ได้รับการฝึกอบรมตามหลักสูตรการฝึกอบรมบุคลากรในโรงเรียนประถมศึกษาพบว่า หลักสูตรการอบรมบุคลากรในโรงเรียนประถมศึกษาที่จัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษมีประสิทธิภาพความรู้ของบุคลากรทางการศึกษาพิเศษของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการฝึกอบรมมีความรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนหลังการฝึกอบรมสูงกว่าก่อนการฝึกอบรม ส่วนกลุ่มควบคุมมีความรู้ก่อนและหลังการฝึกอบรมไม่แตกต่างกัน ส่วนประสิทธิภาพ

การปฏิบัติงานของบุคลากรทางการศึกษาพิเศษของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการฝึกอบรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนหลังการฝึกอบรมสูงกว่าก่อนการฝึกอบรม ส่วนกลุ่มควบคุมมีคะแนนก่อนและหลังฝึกอบรมไม่แตกต่างกัน

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ด้านการเขียน

2.1 ความหมายของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

นักจิตวิทยาและนักการศึกษาหลายท่าน ได้ให้คำนิยามของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ไว้ดังนี้

ศรียา นิยมธรรม (2538 : 21) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ไว้ว่า เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องเกี่ยวกับกระบวนการทางจิตวิทยา ซึ่งทำให้เด็กมีปัญหาการเรียนด้านต่าง ๆ คือ การอ่าน การเขียน การฟัง การคิด หรือเลขคณิต รวมถึงเด็กที่มีความบกพร่องทางการรับรู้จากการได้รับความกระทบกระเทือนทางสมองแต่ไม่รวมเด็กที่มีปัญหาอันเกิดจากความบกพร่องทางสายตา การได้ยิน การเคลื่อนไหวของร่างกาย หรือปัญญาอ่อน ตลอดจนความบกพร่องทางอารมณ์และการเสียเปรียบทางสภาพแวดล้อม

จิตตินันท์ บุญสถิตกุล 2542 : 29, อ้างจาก ดารณี อุทัยรัตนกิจ 2538 : 31 ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ไว้ว่า เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ หมายถึง เด็กที่มีระดับสติปัญญาปานกลางถึงฉลาดเกินเกณฑ์ปกติแต่มีความผิดปกติทางกระบวนการทางจิตวิทยา ชั้นพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับการใช้ความเข้าใจและการใช้ภาษา ทั้งภาษาพูดและเขียนโดยมีระดับความสามารถจริงต่ำกว่าระดับสติปัญญาอย่างน้อยสองระดับชั้นในวิชาเฉพาะที่มีปัญหา เช่น นักเรียนอยู่ระดับประถมศึกษาปีที่ 4 แต่มีความสามารถทางคณิตศาสตร์เท่ากับเด็กที่อยู่ชั้นประถมปีที่ 2 เป็นต้น ในขณะที่วิชาอื่น ๆ ที่ไม่มีปัญหาก็ทำได้ดีเท่ากับตามความสามารถของเด็กในระดับชั้นที่เรียนอยู่ โดยที่ปัญหาในการเรียนนี้ไม่ได้มีผลมาจากปัญหาหรือสภาพครอบครัวที่แตกแยก สภาพสังคมที่เสียเปรียบ สิ่งแวดล้อมที่ไม่เอื้อให้เกิดการเรียนรู้ ฐานะทางครอบครัว สภาพร่างกายที่ไม่สมประกอบ (เช่นตาบอด พิการร่างกาย ปัญญาอ่อน เป็นต้น)

ผดุง อารยะวิญญู (2546 : 1) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ไว้ว่า เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ หมายถึง เด็กที่ไม่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ใจคิดปกติ จะอยู่ตั้งแต่ 90 ขึ้นไป มีสภาพร่างกาย อารมณ์ สังคม และจิตใจปกติ แต่เรียนหนังสือไม่ได้ เนื่องจากสมองด้อยความสามารถในการนำข้อมูลไปใช้ เด็กเหล่านี้มีความลำบากยุ่งยากในการพูด การอ่าน การเขียน การสะกดคำ และหรือด้านคณิตศาสตร์

สรูป เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องทางกระบวนการทางจิตวิทยา มีระดับสติปัญญาปกติ มีสภาพร่างกายปกติ แต่มีความยากลำบากในการแปลความในสิ่งที่เห็น สิ่งที่ได้ยิน จึงส่งผลทำให้เด็กมีปัญหาในด้านการใช้ภาษา ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน

การเขียน การสะกดคำ และการคิดคำนวณ ตลอดจนปัญหาในการเคลื่อนไหว การรับรู้ ซึ่งปัญหาเหล่านี้ส่งผลต่อการเรียนของเด็ก ทำให้เด็กไม่สามารถเรียนหนังสือได้เหมือนกับเด็กปกติ และส่งผลต่อการเห็นคุณค่าของตนเองลดต่ำลงด้วย ทำให้เด็กขาดความเชื่อมั่นในตนเอง

2.2 ลักษณะของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียน

การเขียนถือได้ว่าเป็นทักษะสูงสุดและมีความซับซ้อนมากที่สุดในกระบวนการติดต่อสื่อสารของมนุษย์ ผู้ที่มีทักษะการเขียนที่ดี จะต้องมีความสามารถในการเรียบเรียงถ้อยคำอย่างเป็นระบบและถูกต้องตามหลักภาษา เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้เกี่ยวกับการพูดหรือการอ่าน จะมีความยากลำบากอย่างยิ่งต่อการเขียน ดังคำกล่าวที่ว่า "กระบวนการนำเข้าจะเป็นสิ่งกำหนดคุณภาพของผลผลิต"

ทักษะด้านการเขียนมีความเกี่ยวข้องกับการทำงานต่าง ๆ ของสมอง ซึ่งเครือข่ายของสมองจะต้องประสานกันเป็นอย่างดี เพื่อที่จะใช้ในเรื่องคำศัพท์หลักภาษา การเคลื่อนไหวมือ และความจำ ดังนั้น ความบกพร่องในการเขียนจึงอาจมีผลมาจากปัญหาด้านใดด้านหนึ่ง เช่น ถ้าเด็กไม่สามารถแยกแยะลำดับเสียงในคำได้ ก็จะมีปัญหาในเรื่องการสะกดคำ เด็กที่มีปัญหาทางการเขียนก็อาจจะเป็นเด็กที่มีปัญหาทางด้านภาษา การแสดงออก ทำให้ไม่สามารถแต่งหรือเติมประโยคให้ถูกต้องตามหลักภาษาได้ ปัญหาทางการเขียนนี้ ไม่รวมไปถึงปัญหาของเด็กที่เขียนคำยากไม่ได้ อันเนื่องมาจากเด็กที่ไม่ได้ตั้งใจเรียน เด็กขาดเรียนบ่อย หรือเกียจคร้านในการเรียนเป็นต้น

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (2538 : 29-32) ได้กล่าวถึงลักษณะของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียน ไว้ดังนี้

เด็กที่มีปัญหาด้านการเขียนอาจมีสาเหตุมาจากความบกพร่องใน 3 ลักษณะ คือ

1. การประสานสัมพันธ์ระหว่างกล้ามเนื้อและสายตาไม่ดี จึงทำให้เด็กลอกตัวอักษรและตัวเลขไม่ถูก
2. ความบกพร่องของการจำสิ่งที่มองเห็น จึงทำให้เด็กจำคำที่เห็นไม่ได้
3. ความบกพร่องในการทำความเข้าใจกฎเกณฑ์และความสัมพันธ์ระหว่างถ้อยคำในประโยค จึงทำให้เด็กมีปัญหาในการรวบรวมหรือจัดระบบความคิดเพื่อสื่อสารออกมาโดยการเขียนไม่ได้

เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียนมีความบกพร่องดังกล่าวจึงส่งผลให้แสดงพฤติกรรมให้ปรากฏอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่าง ดังนี้

1. เขียนตัวอักษรผิดทิศทาง กลับซ้าย-ขวา หน้า-หลัง บน-ล่าง
2. เว้นระยะตัวอักษรหรือคำไม่ถูกต้อง
3. เขียนหนังสือไม่เป็นตัว
4. เขียนหนังสือรูปร่างไม่สม่ำเสมอ

5. เขียนหนังสือแบบที่ปรกกฎในกระจกเงา
6. เขียนตัวอักษรปลายแบบปะปนกัน
7. จำทักษะพื้นฐานการเขียนไม่ได้

ผดุง อารยะวิญญู (2544 : 23-25) ได้กล่าวถึงเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียนว่า เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มีความบกพร่องในการเรียงลำดับซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กไม่สามารถเขียนหนังสือได้ เด็กที่มีความบกพร่องทางการเขียน อาจแสดงพฤติกรรมในการเขียนดังนี้

1. ไม่สามารถลอกคำที่ครูเขียนบนกระดานลงบนสมุดของนักเรียนได้อย่างถูกต้อง
2. เขียนประโยคตามครูไม่ได้
3. ไม่สามารถแยกรูปทรงเรขาคณิตได้
4. บางรายอาจมีปัญหาในการผูกเชือกรองเท้าหรือใช้มือหยิบจับสิ่งของ
5. ใช้สายตาในการจดจำสิ่งของไม่ได้ หรือได้ไม่ดี เด็กอาจบอกได้ว่าภาพที่อยู่บนกระดานคือภาพอะไร แต่พอครูหยิบภาพออกไปให้พ้นสายตา เด็กจะจำภาพนั้นไม่ได้และบอกไม่ได้ว่าภาพที่เห็นเมื่อครูนี้คือภาพอะไร
6. เขียนไม่เป็นคำ อาจเป็นสายเส้น แต่อ่านไม่ได้
7. เขียนเป็นประโยคไม่ได้ เรียงคำไม่ถูกต้อง
8. รูปของตัวอักษรที่เขียนอาจไม่แน่นอน ตัวอักษรที่เด็กเขียนแต่ละครั้งอาจมีรูปทรงที่แตกต่างกันไป

ความบกพร่องทางการเขียนนี้ ไม่รวมไปถึงปัญหาของเด็กที่เขียนคำยากไม่ได้ อันเนื่องมาจากการที่เด็กไม่ตั้งใจเรียน เด็กขาดเรียนบ่อย หรือขี้เกียจอ่านหรือเขียนหนังสือ การไม่ส่งงานที่ครูมอบหมายให้ทำ เป็นต้น

นอกจากนี้ ผดุง อารยะวิญญู ยังได้สรุปถึงความบกพร่องทางการเขียนของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียน ไว้ดังนี้

1. เขียนช้า ใช้เวลาเขียนแต่ละคำนานมาก
2. ลายมืออ่านยากหรือแทบอ่านไม่ออกเลย
3. เขียนตัวอักษรกลับหลัง หรือกลับทิศทาง
4. เขียนตัวอักษรเอียงมากเกินไป หรือแข็งทื่อเกินไป
5. เว้นช่องว่างระหว่างตัวอักษรไม่เท่ากัน และไม่สม่ำเสมอ
6. เขียนนอกนอกเส้นบรรทัด
7. ความเข้มของเส้นอักษรไม่เท่ากันมีรอยหมึกหรือรอยดินสอเข้มบ้างจางบ้าง
8. สลับตัวอักษร
9. สะกดคำแล้วอ่านไม่ออก (สะกดผิดจนไม่มีใครอ่านได้)
10. เขียนประโยคสั้น ๆ มีจำนวนคำใน 1 ประโยคน้อย
11. เขียนผิดหลักภาษา (เรียงคำไม่ถูกหลักไวยากรณ์)

12. เมื่อครูสั่งให้เขียนเรียงความ เด็กเขียนได้เพียง 2-3 ประโยคสั้น ๆ เท่านั้น

Johnson and Mykiebust.1967 อ้างอิงใน Patricia I.Myers and Donald D. Hammill.1990 : 54-55 ได้จำแนกปัญหาทางการเขียนไว้ 3 ลักษณะ ดังนี้

1. ดิสกราฟิยา (Dysgraphia) หมายถึง การขาดความสามารถของเด็กทางการเขียน ปัญหาดังกล่าวทำให้เด็กจับดินสอไม่ได้ ลอกคำศัพท์หรือตัวอักษร ตัวเลข รูปทรงเลขาคณิต จากกระดานลงสมุดตนเองไม่ได้ หรือเขียนได้แต่ลายมืออ่านยาก ปัญหาดังกล่าวจัดได้ว่าเป็นปัญหาขั้นสูงสุดของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ทุกคน นอกจากนี้แล้วเด็กที่มีปัญหาทางการเขียนมักจะพบปัญหาในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวัน เช่น การสวมรองเท้าไม่ถูกข้าง ปัญหาในการใช้อุปกรณ์ เครื่องมือต่าง ๆ หรือแม้แต่การเล่นเกมปฏิบัติตามคำสั่ง

2. ความบกพร่องในการจำ (Recall Deficit) หมายถึง การที่เด็กไม่สามารถจำสิ่งที่เห็นได้ เด็กที่มีความบกพร่องในการจำจะไม่สามารถบอกชื่อสิ่งของนั้นได้ เมื่อเด็กกำลังจ้องมองของสิ่งนั้น หรือครูนำมาให้นักเรียนเห็นอยู่ แต่เมื่อครูนำสิ่งนั้นพ้นสายตาเด็กไปแล้ว เด็กไม่สามารถจำสิ่งนั้นได้ เด็กมีความสามารถในการจำด้วยสายตาไม่ดี และจะไม่สามารถเขียนสิ่งที่ได้ดูผ่านไปแล้วได้

3. ความบกพร่องทางโครงสร้างของภาษา (Formulative/Syntax Deficits) เด็กที่มีปัญหาในการเขียนประเภทนี้จะสามารถเรียนได้ดีในโรงเรียน จนกระทั่งครูให้ทำรายงาน เขียนเรียงความ

เด็กเหล่านี้จะเริ่มมีปัญหากับตนเองและอาจบ่นว่า"ฉันรู้ว่าฉันจะพูดอะไร แต่ฉันเขียนลงในรายงานไม่ได้" เด็กอาจมีความคิดที่จะเขียนแต่ไม่สามารถระบายความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นตัวอักษรได้ บางคนอาจจะเขียนได้บ้างแต่ผิดไวยากรณ์

สรุป เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียนจะมีลักษณะที่แสดงออกถึงความบกพร่องทางการเขียนที่เห็นได้ชัด ซึ่งครูสามารถพบเห็นปัญหาของเด็กเหล่านี้ซึ่งมีปัญหาดังแต่ระดับรุนแรง คือกล้ามเนื้อมือไม่แข็งแรงไม่สามารถจับดินสอเขียนหนังสือได้ และบางรายเขียนได้แต่อ่านในสิ่งที่ตนเขียนไม่ได้ไปจนถึงเด็กที่มีปัญหาในการเขียนเพียงเล็กน้อย เพียงแต่ครูผู้สอนต้องปรับกลวิธีในการสอนมีการนำสื่อมาประกอบการสอน เป็นต้น ซึ่งเป็นปัญหาที่ต้องได้รับการช่วยเหลือ แก้ไขตามลำดับ

2.3 เด็กประถมศึกษา กับปัญหาการเรียนรู้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (2538 : 26-29) ได้กล่าวถึงปัญหาทางการเรียนรู้ของเด็กประถมศึกษา ไว้ดังนี้

1. กระบวนการเรียนรู้ เด็กระดับประถมศึกษา มีกระบวนการเรียนรู้ 4 ชั้น คือ
ชั้นที่ 1 การรับและบันทึกข้อมูลข่าวสารเข้าสู่สมอง อาศัยประสาทสัมผัสที่สำคัญสามส่วน คือ การเห็น การได้ยิน และกายสัมผัส ถ้าประสาทสัมผัสเหล่านี้บกพร่องจะทำให้

กระบวนการรับรู้และบันทึกข้อมูลข่าวสารบกพร่องตามไปด้วย ซึ่งจะเป็นสาเหตุพื้นฐานของปัญหาการเรียนรู้ต่อไป เช่น การอ่านข้ามคำ หรือข้ามบรรทัด หรืออ่านซ้ำ การแยกความแตกต่างระหว่างเสียงไม่ได้ การฟังคำสั่งยาว ๆ ของครูไม่ทัน การกระเด้งเดินหรือวิ่งผิดพลาดทำให้เดินชนของหรือเล่นกีฬาไม่ได้ รวมทั้งแยกความแตกต่างระหว่างผิวสัมผัสของสิ่งของหรือวัตถุไม่ได้ เป็นต้น

ขั้นที่ 2 การผสมผสานข้อมูลข่าวสาร หมายถึง การเรียบเรียง การจัดลำดับข้อมูลที่ถูกต้อง (Sequencing) การเข้าใจเนื้อหาที่นำมาใช้ในขณะนี้ (Abstraction) และการประมวลข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ทั้งหมดที่มีอยู่เข้าด้วยกันอย่างมีระบบระเบียบ (Organization) เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้บางคนอาจมีความบกพร่องในด้านใดด้านหนึ่ง หรือหลาย ๆ ด้าน จากที่กล่าวมาแล้วและความบกพร่องที่เกิดขึ้นนั้นอาจมีสาเหตุเบื้องต้นมาจากการรับรู้ทางการเห็น การได้ยิน หรือกายสัมผัส เช่น เด็กอาจจัดลำดับเรื่องราวที่ได้ยินไม่ได้แต่จัดลำดับภาพที่เห็นได้ดี นั่นแสดงว่าเด็กมีปัญหาเบื้องต้นมาจากประสาทสัมผัสทางการได้ยิน แต่ไม่ได้มีปัญหาจากประสาทสัมผัสทางการเห็น หรืออาจมีลักษณะตรงกันข้ามดังที่กล่าวมาแล้ว

ขั้นที่ 3 การเก็บข้อมูลข่าวสารเพื่อจะนำออกมาใช้ต่อไป หรือความจำ โดยทั่วไปความจำมีสองชนิด คือ ความจำระยะสั้นกับความจำระยะยาว ความจำระยะสั้นเป็นความสามารถที่จดจำสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้ตลอดเวลาที่กำลังให้ความสนใจกับสิ่งนั้นอยู่ เช่น การจำหมายเลขโทรศัพท์ที่ดูจากสมุดบันทึกหมายเลข ซึ่งอาจจะลืมหมายเลขดังกล่าวได้ถ้ามีคนมาทักทายก่อนที่จะหมุนหมายเลขเสร็จ ส่วนความจำระยะยาวเป็นความสามารถในการเก็บข้อมูลข่าวสารหลังจากที่ได้ท่องบทวนซ้ำ ๆ หลายครั้ง การที่นักเรียนมีความจำระยะสั้นบกพร่องนั้นอาจเป็นผลเนื่องมาจากการรับข้อมูลที่ประสาทสัมผัสต่าง ๆ ทางการเห็น การได้ยิน หรือกายสัมผัสบกพร่องนั้นหมายถึง เคยเห็น เคยได้ยิน แต่จำไม่ได้ว่าคืออะไร เป็นอย่างไร พฤติกรรมที่พบในเด็ก เช่น ท่องรายการคำศัพท์ที่สะกดซ้ำแล้วซ้ำอีกแต่ในวันรุ่งขึ้นก็ลืมหมดหรือลืมวิธีแก้ปัญหาโจทย์เลขเมื่อกลับถึงบ้านทั้ง ๆ ที่เข้าใจคำอธิบายของครูในขณะเรียน และนอกจากนี้เด็กที่ขี้ลืมอาจจะต้องทบทวน สิ่งนั้นซ้ำ ๆ 10 ครั้งหรือ 20 ครั้ง ในขณะที่เด็กปกติทบทวนในสิ่งเดียวกันเพียง 3 หรือ 5 ครั้งเท่านั้น

ขั้นที่ 4 การส่งออกข้อมูลข่าวสาร หมายถึง การส่งข่าวสารซึ่งอยู่ภายในสมองโดยผ่านสื่อทางภาษา หรือทางกิจกรรมที่มีการเคลื่อนไหวไปสู่ผู้รับ เช่น การพูด การอธิบาย การเขียน การวาดภาพ การแสดงสีหน้ากิริยาท่าทาง เป็นต้น เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้อันเนื่องมาจากความบกพร่องของประสาทสัมผัสต่าง ๆ ผสมผสานกับความบกพร่องของกล้ามเนื้อจะทำให้มีปัญหาการสื่อสารทั้งด้านภาษาและการแสดงกิริยาท่าทาง ซึ่งได้แก่ การเขียน การพูด การแสดงท่าทางสับสนวทวน อันส่งผลให้เกิดปัญหาทางการเรียนรู้ในด้านวิชาการต่อไป

2. ลักษณะรวมทั่วไปของเด็กระดับประถมศึกษาที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มี 3 ลักษณะดังนี้

1. มีปัญหาในการเรียนวิชาการ หมายถึง ผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของเด็กไม่เหมาะสมกับระดับความสามารถของเขาวนปัญญาที่วัดได้ เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้และไม่ได้รับการช่วยเหลือเมื่ออยู่ในระดับ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง 2 ถึง 3 อาจมีความรู้ในวิชาการบางด้านช้ากว่าเพื่อนในวัยเดียวกันประมาณ 1 ปี ถึง 1ปีครึ่ง และถ้าเด็กอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ถึง 5 ถึง 6 จะมีความล่าช้ากว่าเพื่อนประมาณ 2 ปีขึ้นไป

2. มีปัญหาทางการเรียนรู้ ซึ่งมีทักษะที่เป็นจุดอ่อนส่วนใหญ่ ได้แก่

2.1 ความเข้าใจจากการฟังหรืออ่าน

2.2 การพูดแสดงความรู้สึกรู้สึกนึกคิดทั่วไป

2.3 ทักษะการอ่านขั้นพื้นฐาน

2.4 การเขียนแสดงความรู้สึกรู้สึกนึกคิดทั่วไป

2.5 การคำนวณในเชิงคณิตศาสตร์

2.6 การให้เหตุผลในเชิงคณิตศาสตร์

3. อาจมีความผิดปกติหรือไม่มีความผิดปกติในระบบประสาทสมองส่วนกลาง

3.1 ไม่ได้เป็นปัญหาทางการเรียนรู้ซึ่งมีสาเหตุมาจากปัญหาสิ่งแวดล้อม

3.2 ไม่ได้เป็นปัญหาทางการเรียนรู้ซึ่งมีสาเหตุมาจากอาการปัญญาอ่อน

หรือบกพร่องทางอารมณ์

สรุป เด็กประถมศึกษาที่มีความบกพร่องในชั้นใดชั้นหนึ่ง ย่อมจะส่งผลกระทบต่อปัญหาในการเรียนวิชาต่าง ๆ เช่น วิชาภาษาไทย และคณิตศาสตร์ เพราะการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้นั้น จำเป็นที่กระบวนการในการเรียนรู้จะต้องทำงานผสมผสานกันอย่างเป็นระบบ เด็กจึงจะเกิดการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี

2.4 การจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียน

ทักษะการเขียน เป็นทักษะขั้นสูงมีความสลับซับซ้อนมากกว่าในการฟัง การพูด และการอ่าน การเขียน นอกจากเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนแล้ว การเขียนยังต้องอาศัยแนวความคิดที่ผู้เขียนพยายามจะสื่อสารกับผู้อ่าน การเขียนอาศัยการรับรู้ทางสายตา การเขียนต้องใช้ความสามารถในการทำงานประสานกันระหว่างกล้ามเนื้ออกกับสายตา หากการประสานงานไม่ดี เด็กอาจเขียนได้ไม่ดี การเขียนต้องอาศัยแนวคิดผู้เขียนต้องเรียบเรียงแนวคิดของตนเองให้เป็นระบบ เป็นขั้นตอนเสียก่อนแล้วจึงเขียนตามแนวคิดนั้น เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้บางคนมีความลำบากในการจัดเรียงลำดับ จึงทำให้เด็กมีปัญหาในการเขียน ซึ่งการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียน ผดุง อารยะวิญญู (2544 : 80-81) ได้เสนอแนะการสอนเขียน ไว้ดังนี้

1. การเตรียมความพร้อมในการสอนเขียนรูปทรงตัวอักษร

เด็กจะสามารถเขียนหนังสือได้ ก็ต่อเมื่อเด็กมีทักษะเบื้องต้นที่จำเป็นในการเขียน หากเด็กยังขาดทักษะเบื้องต้น จะต้องฝึกทักษะดังกล่าวเสียก่อน เช่น

1. ฝึกทักษะในการจำสิ่งของ (จำจากการใช้สายตา)
2. ฝึกการทำงานประสานกันระหว่างกล้ามเนื้ออกกับสายตา
3. ฝึกความพร้อมของกล้ามเนื้อมือ
4. ฝึกทักษะในการจำแนกโดยใช้สายตา

เพื่อให้เด็กมีความพร้อมในการเขียนมากขึ้น อาจฝึกทักษะในการลากเส้นโดยให้เด็กปฏิบัติ ดังนี้

5. ลากเส้นจากบนลงล่าง จากซ้ายไปขวา และลากกลับจากขวาไปซ้าย
6. ลากเส้นตามรอยประ
7. ลากเส้นที่เป็นรูปทรงเรขาคณิต
8. ลากเส้นเชื่อมระหว่างจุด 2 จุด หรือหลายจุด
9. ลากเส้นตรงในแนวนอน จากซ้ายไปขวาให้สุดขอบกระดาษ
10. ลากเส้นตรงในแนวตั้ง จากบนลงล่างให้สุดขอบกระดาษ
11. เขียนวงกลมโดยลากเส้นจากขวามาซ้าย จากล่างขึ้นบน และสลับกัน
12. ลากเส้นเอียง จากบนลงล่าง และจากล่างขึ้นบน
13. ลอกแบบจาก Pattern ต่าง ๆ
14. ลอกตัวอักษรจากตัวอย่าง และลอกตามแนวลูกศร

การลากเส้นตามแบบตัวอักษร

ครูเขียนตัวอักษรตัวโต ๆ ลงบนกระดาษ วางกระดาษลงบนโต๊ะเรียน หรือบนพื้นห้องเรียนที่สะอาด แล้วให้เด็กออกเสียงเรียกชื่อตัวพยัญชนะนั้น ๆ หรือครูอาจเขียนตัวอักษรด้วยลายเส้นที่เข้ม และลดความเข้มลงเป็นเส้นประ และให้เด็กเขียนเองในที่สุด

การใช้เครื่องพิมพ์ดีด

เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ในขั้นรุนแรง อาจต้องใช้เวลาในการสอนเขียนครูอาจให้เด็กเขียนโดยใช้เครื่องพิมพ์ดีดแทน เพราะทำให้เด็กเขียนได้เร็ว อ่านง่าย ทำให้เด็กไม่เสียอารมณ์ในการเขียน อย่างไรก็ตามครูจะต้องสอนซ่อมการเขียนไปด้วย มิฉะนั้นเด็กอาจเขียนไม่ได้ นอกจากเครื่องพิมพ์ดีดแล้ว ครูอาจใช้แป้นพิมพ์ (Keyboard) ของไมโครคอมพิวเตอร์แทนเครื่องพิมพ์ดีดก็ได้ มีงานวิจัยหลายชิ้นระบุว่า ครูสามารถทำไมโครคอมพิวเตอร์ในการสอนเขียนแก่เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี

นอกจากนี้ ผดุง ภาวะวิญญู ยังได้เสนอแนะการสอนเขียนว่าควรดำเนินการตามขั้นตอนในการเขียน ซึ่งมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. เลือกหัวเรื่องที่น่าสนใจ ตรงกับความสนใจสำหรับเด็ก

2. กำหนดจุดประสงค์ของการเขียน ว่าเป็นการเขียนเพื่อเสนอข้อมูล การบรรยาย การพรรณนา ความบันเทิง หรือเพื่อเป็นการชักชวนให้ผู้อ่านคล้อยตาม

3. กำหนดผู้อ่านว่าเรื่องดังกล่าวจะกำหนดให้ใครอ่าน เพื่อนักเรียนด้วยกัน ผู้ปกครอง ครู หรือคนทั่วไป

4. เลือกรูปแบบการเขียนให้เหมาะสม เช่น เขียนรายงาน เขียนเป็นเรื่องราว เขียนบรรยาย เขียนโคลง หรือเขียนจดหมาย หรือใช้หลายอย่างรวมกัน

5. การจัดแนวความคิดหรือจัดเนื้อหา ควรพิจารณาว่าจะนำเสนอข้อมูลหรือแนวคิด ด้วยวิธีใด

6. ลงมือเขียนตามโครงที่กำหนด ไม่ควรเน้นความถูกต้องของภาษามากนักควรเน้นแนวคิด ว่านำเสนอแนวคิดครบถ้วนและถูกต้องหรือไม่

7. ทบทวนเรื่องที่เขียน เพื่อตรวจสอบดูว่าเป็นไปตามจุดประสงค์ของการเขียนหรือไม่

8. ตรวจสอบเรื่องที่เขียน เน้นการใช้ภาษา ข้อความใดที่ไม่ชัดเจนควรได้รับการแก้ไข แก้คำที่สะกดผิดให้ถูกต้อง

9. หากมีการพิมพ์ ควรพิสูจน์อักษรให้ถูกต้องด้วย

10. ขยายผล ครูอาจให้นักเรียนอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องที่เขียน อาจให้นักเรียนเขียนเพิ่มและจัดทำเป็นสมุดภาพ รายงาน หนังสือพิมพ์หรือวารสารก็ได้

ไอแซคสัน Isaacson : 1990 อ้างอิงใน ผดุง อารยะวิญญู 2544 : 84-85 ได้เสนอแนะว่าการสอนเขียนควรเป็นกระบวนการในการสอนเขียนแก่เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ครูควรสอนทั้งกระบวนการไม่สอนเพียงส่วนใดส่วนหนึ่ง กระบวนการดังกล่าวเน้นสิ่งต่อไปนี้

1. การแสดงให้ดูเป็นตัวอย่าง (Modeling) ก่อนลงมือเขียน ครูควรสอนให้นักเรียนเตรียมความพร้อมเสียก่อน ครูและนักเรียนช่วยกันเลือกหัวเรื่อง ครูอาจเลือกหัวเรื่องให้นักเรียนดูเป็นตัวอย่างแล้วให้นักเรียนเลือกหัวเรื่องของตัวเอง ครูสาธิตวิธีเสนอข้อมูล เช่น ใช้แผนภูมิ ใช้ Semantic Map เป็นต้น ครูแสดงการเขียนยกตัวอย่างลักษณะประโยค การขยายความ การใช้คำศัพท์ ครูทบทวนผลงานที่เขียนเสร็จ

2. การมีส่วนร่วม (Collaboration) ควรให้นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการเขียน โดยเฉพาะในช่วงการเตรียมความพร้อมก่อนเขียน ครูควรระดมแนวความคิดเกี่ยวกับหัวเรื่อง การกำหนดข้อมูลหรือรายละเอียดของเรื่องวิธีนำเสนอ นอกจากให้นักเรียนเป็นรายบุคคลแล้ว ครูอาจให้นักเรียนเขียนเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ที่ประกอบด้วยสมาชิก 2 ถึง 3 คน เป็นต้น

3. การให้ข้อเสนอแนะ (Prompting) ครูควรให้คำแนะนำในการเขียนแก่เด็กด้วย เช่น กำหนดคำศัพท์ให้เป็นกลุ่มจำนวนประมาณ 3-5 คำแล้วให้เด็กเขียนโดยใช้คำเหล่านี้ ครูอาจกำหนดคำศัพท์ 3 กลุ่ม ให้นักเรียนเขียนแต่ละย่อหน้า เป็นต้น

4. การเขียนเป็นรายบุคคล (Individualization) หลังจากได้ปฏิบัติตามขั้นที่ 1 ถึง 3 แล้ว ครูอาจให้นักเรียนเรื่องราวด้วยตนเอง เพราะการเขียนที่ดีจะต้องเป็นการเริ่มต้นด้วยตนเอง (Self-initiation) และตรวจสอบผลงานด้วยตนเอง (Self-monitor) การสอนซ่อมเสริมด้านการ

เขียนแก่เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้นั้นควรกระทำเป็นขั้นตอน นอกจากใช้หลักการดังที่กล่าวมาแล้ว ครูอาจจำเป็นต้องฝึกทักษะในการเขียนของเด็กควบคู่กันไปด้วยจากทักษะในการเขียนคำ ไปสู่ทักษะที่สูงขึ้น เช่น ทักษะในการเขียนประโยค ทักษะในการเขียนข้อความ และทักษะในการเขียนเรื่อง การสอนเขียนจากง่ายไปหายาก และสอนอย่างเป็นระบบ เป็นกระบวนการจะช่วยให้เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้สามารถเขียนได้ดีขึ้น

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

ศรียา นิยมธรรม (2537 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การสร้างแบบคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ โดยศึกษาเด็กอายุ 4-6 ½ ปี จำนวน 1,500 คน จากทั่วประเทศ ทำการทดสอบเพื่อคัดแยกและพิจารณาว่าเด็กอยู่ในภาวะเสี่ยงต่อการมีปัญหาทางการเรียนรู้หรือไม่ โดยดัดแปลงเครื่องมือคัดแยกของ แมคคาร์ธี (McCarthy Screening Test) ทดสอบเด็กเป็นรายบุคคล และมีเนื้อหาในการทดสอบ 6 หมวด คือ ซ้าย-ขวา การจำคำ การวาดรูปทรง การจำตัวเลข การจัดหมวดหมู่ และการใช้ซ้ำ ผลการวิจัยทำให้ได้แบบคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ สำหรับใช้คัดแยกเด็กปฐมวัย ที่มีอายุอยู่ในช่วง 4-6 ½ ปี

ดวงใจ วรรณสังข์ (2541 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาความสามารถในการจำพยัญชนะไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ จากการสอนโดยใช้ชุดการสอนนิทานประกอบภาพพยัญชนะไทย โดยศึกษากับเด็กนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ อายุ 4-6 ปี จำนวน 6 คน ที่มีความจำสับสนในตัวพยัญชนะไทยที่คล้ายคลึงกัน ทดลองสอนด้วยชุดการสอนนิทานประกอบภาพพยัญชนะไทย ผลการศึกษาพบว่า ประสิทธิภาพของชุดการสอนเป็น 95.33/82.00 ความสามารถจำพยัญชนะไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้หลังจากการสอนโดยใช้ชุดการสอนนิทานประกอบภาพพยัญชนะไทยอยู่ในระดับดี ความสามารถในการจำพยัญชนะไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้หลังการสอนสูงกว่าก่อนการสอนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

รัตนา แพงจันทร์ (2541 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาความสามารถทางการเขียนคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ จากการสอนเขียนแบบบูรณาการกับเกมโดยศึกษากับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียน มีระดับสติปัญญาปกติและไม่มีภาวะพิการซ้ำซ้อน กำลังเรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 7 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนแบบบูรณาการกับเกมมีความสามารถเขียนคำก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยหลังการทดลองเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มีความสามารถเขียนคำสูงกว่าก่อนการทดลองและอยู่ในระดับดี

ผดุง อารยะวิญญู (2542 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การสร้างเครื่องมือในการคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ อายุ ระหว่าง 6-12 ปี เป็นเครื่องมือมาตรฐาน พร้อมทั้งหาเกณฑ์ (Norms) สำหรับเด็กทั่วประเทศ เพื่อให้เป็นเกณฑ์เปรียบเทียบ และตัดสินใจในการ

คัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ลักษณะของเครื่องมือเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า
 ส้ารวจปัญหาในการเรียนของเด็ก 5 ด้านใหญ่ ๆ คือ ภาษา คณิตศาสตร์ เวลา และทิศทาง การ
 เคลื่อนไหว พฤติกรรม และส้ารวจปัญหาในการเรียน 25 ด้านย่อย ๆ คือ คำศัพท์ การฟังคำสั่ง
 การอ่าน การเขียน การนับ การเข้าใจความหมาย การจำตัวเลข สัญลักษณ์ การคำนวณ เวลา
 ขนาด การจัดลำดับ ทิศทาง การเดิน การวิ่ง การกระโดด การทรงตัว การใช้นิ้วมือ การ
 เคลื่อนไหวที่ผิดปกติ ความร่วมมือ ความสนใจ ความเป็นระเบียบ การปรับตัว การยอมรับ ความ
 รับผิดชอบ คำถามทั้งหมดมี 50 ข้อ โดยครูประจำชั้นเป็นผู้ประเมินเด็ก ข้อจำกัดของเครื่องมือนี้
 คือ ผู้ประเมินจะต้องเป็นผู้ที่รู้จักเด็กเป็นอย่างดี และไม่ลำเอียง

จิริลักษณ์ จิรวินุลย์ (2544 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์
 ทางการอ่านออกเสียงของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านที่ได้รับการสอนซ่อม
 เสริมโดยการสอนแบบเล่นปนเรียน โดยศึกษากับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านที่
 ศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 15 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีปัญหาทางการ
 เรียนรู้ด้านการอ่านที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมโดยการสอนแบบเล่นปนเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการ
 อ่านออกเสียงหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

อรรณญา เชื้อทอง (2546 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ใน
 การอ่านคำยากของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ โดยใช้บัตรย่อยกรอง เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์
 ในการอ่านคำยากของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ ก่อนและหลังการ
 ใช้บัตรย่อยกรอง และเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพของชุดฝึกการอ่านคำยาก โดยใช้บัตรย่อยกรองตาม
 เกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 พบว่า เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับ
 การสอนอ่านคำยากโดยใช้บัตรย่อยกรองมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านคำยาก หลังการทดลองอยู่ใน
 ระดับดี มีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านคำยากก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง
 สถิติที่ระดับ .05 และชุดฝึกอ่านคำยาก โดยใช้บัตรย่อยกรองมีประสิทธิภาพผ่านเกณฑ์ที่กำหนด
 ซึ่งมีประสิทธิภาพ 92.71/82.57

แมรี่ และเบิร์ตทราม (Mary and Bertram.1997 : 174-178) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง
 ศึกษาวิธีการสอนอ่านและเขียนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ จากครูการศึกษา
 พิเศษและนักการศึกษาทั่วไปจากเด็กเกรด 2 และเกรด 5 ว่าใช้วิธีสอนแบบใดบ้าง พบว่า กลุ่ม
 ครูผู้สอนใช้วิธีสอนต่อไปนี้มากตามลำดับคือ ใช้วิธีอ่านเรื่องแล้วเติมคำตอบลงในช่องว่างของ
 เนื้อ-เรื่องที่เว้นไว้ 90.7 % การอ่านรายบุคคล 87.0 % การแลกเปลี่ยนหนังสือกันอ่าน 81.5 %
 และการสลับการอ่าน 74.1% และยังมีอีก 17 วิธีที่ใช้สอนทั้งเด็กปกติและเด็กที่มีปัญหาทางการ
 เรียนรู้

คีฟ เดวิสและแอนดรูว์-เบค (Keefe, Davis and Andrews-Beck.1997) ได้
 ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมเขียนเรียงความของนักเรียนระดับ
 ประถมศึกษา 2 กลุ่ม ใช้เวลาในการศึกษา 8 สัปดาห์ โดยจัดบรรยากาศการเรียนการสอนแบบ
 Whole Language ในการฝึกทักษะการเขียน เน้นจัดแหล่งวิทยาการที่เอื้อต่อการเรียนรู้ให้อิสระ

ในการเขียนและใช้กลวิธีในการเรียนรู้และแสวงหาวิธีเรียนรู้ พบว่า นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้สามารถพัฒนาการเรียนและการเขียนผลงานโดยใช้กลวิธีหลากหลายและมีพัฒนาการในการเขียนที่เป็นอิสระเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถทางการเขียน

3.1 ความหมายของการเขียน

การเขียนเป็นทักษะหนึ่งของการใช้ภาษา และเป็นวิชาที่ต้องได้รับการฝึกฝนจนชำนาญเพื่อที่จะสามารถถ่ายทอด ความรู้ ความคิดของผู้เขียนโดยผ่านตัวอักษรให้ผู้อ่านเข้าใจได้ดังที่มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ดังนี้

สุธีพร ปาคะติ (2531 : 20) ได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียนคือการเปลี่ยนแปลงภาษาพูดมาเป็นสัญลักษณ์คือตัวอักษร ซึ่งจะต้องเลือกความคิด คำ ประโยคที่มีจุดหมายมาจัดเป็นประสบการณ์อย่างมีระเบียบ เพื่อให้ถูกต้องตามหลักภาษาและความนิยมและยังสามารถสื่อสารได้ด้วย

กรรณิการ์ พวงเกษม (2533 : 74) ได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียนคือการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความต้องการ อารมณ์ เรื่องราวต่าง ๆ ให้ผู้อื่นได้เข้าใจ

วรรณิ โสมประยูร (2537 : 139) ได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียนคือการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดและความต้องการของบุคคลออกมาเป็นสัญลักษณ์หรือตัวอักษรเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ เพราะการเขียนเป็นทักษะการส่งออกตามหลักของภาษาศิลป์

นพตล จันทรเพ็ญ (2531 : 90) ได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียนคือ การแสดงออกในการติดต่อสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์ โดยอาศัยภาษาตัวอักษรเป็นสื่อเพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความต้องการ และความในใจของเราให้กับผู้อื่นทราบ การเขียนนี้จึงมีลักษณะการสื่อสารที่ถาวร มีความคงทนอยู่นาน ตรวจสอบได้ เป็นหลักฐานอ้างอิงนานับร้อยนับพันปี ถ้ามีการเก็บรักษาให้คงสภาพเดิมไว้ได้

กองทัพ เคลือบพนิชกุล (2542 : 123) ได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียนคือ ทักษะการใช้ภาษาชนิดหนึ่ง เป็นการถ่ายทอดความรู้ ความคิด จินตนาการ ประสบการณ์ต่าง ๆ รวมทั้งอารมณ์และความรู้สึก เป็นการสื่อสารหรือสื่อความหมายโดยมีตัวหนังสือตลอดจนเครื่องหมายต่าง ๆ เป็นสัญลักษณ์แทนถ้อยคำในภาษาพูด เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ตามความมุ่งหมายของผู้เขียน การเขียนจึงเป็นทักษะที่มีหลักฐานถาวรปรากฏอยู่นาน และงานเขียนจะเกิดผลดีหรือผลเสียนั้น ขึ้นอยู่กับคุณภาพของเนื้อหาและกลวิธีการเขียนของผู้เขียน

แมคคริมอน (McCrison, P.M and M. James. 1978 : 3) ได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียนที่ดีจะต้องเป็นการสื่อความคิด ความรู้สึก ตลอดจนเรื่องราวต่าง ๆ ได้และทำให้ผู้อื่นเข้าใจตรงกับเจตนาารมณ์ของผู้เขียน

สรุป การเขียนเป็นวิธีการสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์ เป็นการแสดงออกมาในลักษณะ

ลายลักษณ์อักษร เพื่อแสดงความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึก อารมณ์ ความต้องการ ซึ่งการเขียนเป็นการสื่อสารที่ถาวร มีความคงทน ตรวจสอบได้

ความสามารถทางการเขียน

ความสามารถทางการเขียนเป็นความสามารถในการเรียบเรียงข้อความได้อย่างเป็นระบบโดยใช้ความคิด ความรู้ และการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารความเข้าใจระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน ดังที่มิ้นนักการศึกษาได้ให้ความหมายไว้ดังนี้

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2526 : 55) ได้อธิบายว่า ผู้ที่มีความสามารถทางการเขียนขึ้นอยู่กับประสบการณ์และความตั้งใจ ผู้เขียนมีความรู้และประสบการณ์มาก จะสามารถเขียนข้อความที่ดี การเสนอความคิดอย่างมีเหตุผล รู้จักวิเคราะห์วิจารณ์สิ่งรอบ ๆ ตัวหรือมีประเด็นที่จะเขียนมากขึ้น

สุภัทรา อักษรนุเคราะห์ (2532 : 108) ได้อธิบายว่า ความสามารถทางการเขียน หมายถึง ความสามารถในการรวบรวมข้อมูล เลือกสรรสิ่งที่ตนต้องการ ถ่ายทอดความคิด นำมาลำดับความด้วยการเรียบเรียงตัวอักษร ตั้งแต่ระดับประโยคจนถึงระดับข้อความ หรือสูงกว่าข้อความโดยใช้ความรู้ทางด้านกลไกของการเขียน เช่น การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน กฎเกณฑ์การเขียนไวยากรณ์ ตลอดจนวากยสัมพันธ์ซึ่งจะต้องให้ผู้อ่านเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนแสดงออกทางความคิดได้ถูกต้องตรงกับจุดประสงค์ของผู้เขียน

ทศพร เกตุถนอม 2540 : 28 ; อ้างอิงจาก White. 1980 : 6 กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียนเป็นความสามารถในการเรียงลำดับประโยค ให้เชื่อมกันอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และสมเหตุสมผล เขียนได้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของผู้เขียน สื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้ สื่อสารสิ่งที่ต้องการได้ เขียนได้ชัดเจน ไม่คลุมเครือ

แวลีตต์ (Valette. 1977 : 217) อธิบายว่า ความสามารถทางการเขียนคือ ความสามารถทางการแสดงออกมาเป็นข้อความที่สละสลวยหรือความคิดที่ต้องการเชื่อมโยงจัดวางและพัฒนารายละเอียดต่าง ๆ ตลอดจนความสามารถในการเรียบเรียงความคิดให้เป็นประโยคเป็นข้อความสั้น ๆ และเป็นความเรียงเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้

วินโดสัน (Windowson. 1978 : 61-63) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียนคือ ความสามารถในการเรียบเรียงข้อความ ความคิดที่มีจุดมุ่งหมาย เพื่อการสื่อสารข้อความของผู้เขียนไปยังผู้อ่าน ผู้เขียนจะต้องมีความสามารถในการเรียบเรียงประโยคต่าง ๆ ให้มีความต่อเนื่อง เป็นข้อมูลการสื่อสารที่มีความหมาย และรู้จักใช้คำเชื่อมความให้ถูกต้องด้วย

สรุป ความสามารถทางการเขียน คือ ความสามารถในการทำงานประสานสัมพันธ์กันระหว่างสมอง สายตา และการเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อ โดยการแสดงออกทางความคิดแล้วสามารถนำคำศัพท์มาเรียงร้อยเป็นถ้อยคำ ข้อความต่าง ๆ ให้มีความสละสลวย มีการเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างประโยคหรือข้อความสั้น ๆ ให้เป็นเรื่องราวต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องตามหลัก

ไวยากรณ์และมีความชัดเจน ทำให้ผู้อ่านได้เข้าใจความคิด ความรู้สึกของผู้เขียนได้ถูกต้องตรงกับจุดมุ่งหมายที่จะเขียน

3.2 จุดมุ่งหมายของการเขียน

ในการเขียนเรื่องราวต่าง ๆ ผู้เขียนต้องมีการกำหนดจุดมุ่งหมายของการเขียนไว้เสมอ เพื่อเป็นแนวทางในการเขียนว่าจะเขียนเพื่ออะไร ซึ่งจะช่วยให้การเขียนอยู่ในแนวทางหรือขอบเขตที่แน่นอนและเขียนได้ง่ายขึ้น ซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเขียนไว้ดังนี้

สนิท ตั้งทวี (2531 : 37-38) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเขียนไว้ดังนี้

1. เขียนตัวหนังสือได้ชัดเจน สวยงาม น่าอ่าน มีความเป็นระเบียบ และรวดเร็ว
2. เขียนหนังสือได้ถูกต้องตามอักขรวิธี
3. เลือกใช้คำได้ถูกต้องเหมาะสมกับเนื้อหาความและความนิยม
4. ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นภาษาที่กะทัดรัด สละสลวย และชัดเจน

เข้าใจง่าย

5. สามารถแก้สำนวนภาษาที่ไม่ถูกต้องให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ของภาษาได้
6. เขียนเล่าเรื่องต่าง ๆ ตามที่ต้องการได้
7. เขียนตามคำถามได้ตรงประเด็น
8. เขียนเรื่องโดยใช้ถ้อยคำชักจูงโน้มน้าวใจให้ผู้อื่นคล้อยตาม
9. ใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้อย่างถูกต้อง
10. เขียนได้ถูกต้องตามแบบการเขียนทุกประการ

ผอบ โปษกฤษณะ (2532 : 52-53) ได้กล่าวว่า การเขียนมีจุดมุ่งหมายการเขียนดังนี้

1. เพื่ออธิบายให้ผู้อ่านรู้ว่าอะไรเป็นอะไร เป็นการบอกเล่าให้ทราบ
2. เพื่อพรรณนาให้ผู้อ่านได้รู้สึก ได้เห็น ได้ยิน เช่นเดียวกับผู้เขียน
3. เพื่อเปลี่ยนความรู้สึก เปลี่ยนใจหรือเปลี่ยนท่าทีไปตามที่ผู้เขียนต้องการ
4. เพื่อเล่าให้ผู้อื่นทราบ เสมือนผู้อ่านได้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ได้ด้วยตนเอง

กระทรวงศึกษาธิการ (2533 : 15-18) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเขียนไว้ดังนี้

1. สามารถใช้กล่อมเนื้อมือ ตา และอื่น ๆ ให้สอดคล้องและคล่องแคล่ว ในการ

เขียนตัวอักษร เครื่องหมายและตัวเลข

2. วางท่าทางการเขียนอย่างถูกวิธี
3. เขียนหนังสือได้ถูกต้องตามวิธีและประเด็น
4. มีนิสัยที่ดีในการเขียน ดังนี้

- 4.1 ซัดเขียนในที่ที่สมควร

4.2 เขียนให้อ่านง่าย ไม่มีรอบลป ชิด ข่า

4.3 ชิดเส้นให้เป็นระเบียบในสมุดแบบฝึกหัด

5. เขียนสระได้ถูกต้อง และประสมคำโดยใช้สระและพยัญชนะได้
6. เขียนคำและเรียงคำในประโยคได้ถูกต้อง
7. เขียนคำและข้อความได้ถูกต้อง และสามารถสื่อความหมายได้อย่างแจ่มแจ้ง
8. สามารถเขียนเนื้อหาจากที่กำหนดให้ได้
9. สามารถเขียนโดยมีความคิดสร้างสรรค์
10. สามารถเขียนบรรยายภาพที่ตนวาดได้

วรรณิ โสมประยูร (2537 : 141) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเขียนไว้ดังนี้

1. เพื่อคัดลายมือหรือเขียนให้ถูกต้องตามลักษณะตัวอักษร ให้เป็นระเบียบชัดเจน และอ่านเข้าใจง่าย
 2. เพื่อเป็นการฝึกฝนทักษะให้พัฒนาองกามขึ้นตามควรแก่วัย
 3. เพื่อให้มีทักษะการเขียนสะกดคำถูกต้องตามอักขรวิธี เขียนวรรคตอนถูกต้องและเขียนได้รวดเร็ว
 4. เพื่อให้รู้จักเลือกใช้ภาษาที่ดี มีคุณภาพเหมาะสมกับบุคคลและโอกาส
 5. เพื่อให้สามารถรวบรวมและลำดับความคิด แล้วจัดบันทึก สรุป และย่อใจความเรื่องให้อ่านหรือฟังได้
 6. เพื่อถ่ายทอดให้มีจินตนาการ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และความรู้สึกนึกคิดเป็นเรื่องราวให้ผู้อื่นเข้าใจความหมายอย่างแจ่มแจ้ง
 7. เพื่อให้สามารถสังเกต จดจำและเลือกเฟ้นถ้อยคำ หรือสำนวนโวหารให้ถูกต้องตามหลักภาษา และสื่อความหมายได้ตรงตามที่ต้องการ
 8. เพื่อเป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ด้วยการเขียนตามที่ตนเองสนใจและมีความถนัด
 9. เพื่อให้มีทักษะการเขียนประเภทต่างๆ และสามารถนำหลักการเขียนไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน
 10. เพื่อให้เห็นความสำคัญและคุณค่าของการเขียนว่า มีประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพ และการศึกษาค้นคว้าความรู้ด้านอื่น
- สรุป จุดมุ่งหมายของการเขียนนั้นมีความสำคัญยิ่ง ทั้งนี้เป็นตัวแทนทางที่จะนำไปสู่การเขียนในครั้งหนึ่ง ๆ ว่าผู้เขียนต้องการเขียนอะไร เขียนเพื่ออะไร ให้ใครอ่าน จุดมุ่งหมายของการเขียนจะเป็นกรอบแนวทางที่ทำให้การเขียนมีคุณภาพมากขึ้น

3.3 องค์ประกอบของความสามารถทางการเขียน

ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากและมีความซับซ้อนที่สุดในทักษะภาษาทั้ง 4 ทักษะ จากความหมายของการเขียนและความสามารถทางการเขียน ทำให้ทราบว่าความสามารถทางการเขียนเป็นความสามารถที่ต้องอาศัยองค์ประกอบต่าง ๆ หลายด้าน เพื่อให้ความสามารถในการเขียนของผู้เขียนเกิดประสิทธิภาพ ได้มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถทางการเขียนไว้ดังนี้

สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรชัย (2523 : 116) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถทางการเขียนไว้ว่า ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่มีความสลับซับซ้อนกว่าทักษะการใช้ภาษาทักษะอื่น ๆ นักเรียนจะเรียนได้ดีก็ต่อเมื่อได้ฟังมาก อ่านมาก มีประสบการณ์กว้างขวาง นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนที่เขียนได้ดีมักจะเป็นผู้ที่มีทักษะการพูดดี ความรู้ทางหลักภาษาก็เป็นองค์ประกอบสำคัญอีกประการหนึ่งที่จะช่วยให้นักเรียนสามารถเลือกใช้ถ้อยคำได้เหมาะสมและความสามารถเรียงเรียงประโยคได้สละสลวย

อรุณี วิริยะจิตรา (2525 : 30-91) กล่าวว่า การเขียนนั้น ไม่ใช่เพียงความสามารถในการแต่งประโยคได้เท่านั้น การเขียนที่ดีอย่างน้อยต้องประกอบไปด้วยส่วนที่สำคัญ ๆ 2 ส่วน คือ ความสามารถในการที่จะสร้างประโยค และความสามารถที่จะนำเอาประโยคเหล่านั้นมาเรียงกันให้เป็นข้อความที่มีความหมายต่อเนื่องกันได้อย่างสอดคล้องเพื่อเป็นการสื่อในการส่งข้อมูล

ศิริพร พัวพันธ์ (2532 : 17-18) ได้สรุปองค์ประกอบของความสามารถทางการเขียนไว้ดังนี้

1. กลไกในการเขียน ได้แก่ การสะกดตัวอักษรที่ถูกต้อง การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการใช้อักษรตัวใหญ่ถูกต้องตามระเบียบวิธีการเขียนของแต่ละภาษา
2. หลักภาษาได้แก่ การเขียนประโยคให้ถูกต้องตามหลักภาษานั้น
3. เนื้อหาซึ่งเป็นสิ่งสำคัญมาก ได้แก่ สาระในการเขียนให้เหมาะสมตามวัตถุประสงค์ที่ผู้เขียนต้องการ และเหมาะสมกับผู้อ่าน

ทศพร เกตุถนอม 2540 : 30 ; อ้างอิงจาก White. 1980 : 6 ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถทางการเขียนไว้ดังนี้

1. ความถูกต้องของภาษาหมายถึง ผู้เขียนสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักการต่าง ๆ ของภาษา
2. ความเหมาะสมของลีลาภาษา หมายถึง ผู้เขียนสามารถเขียนงานเขียนนั้นด้วยลีลาที่เหมาะสมต่อเนื้อเรื่องที่เขียน มีการเลือกใช้คำ และภาษาที่สละสลวย
3. เอกภาพของแก่นของเรื่องและประโยคใจความสำคัญ หมายถึง ผู้เขียนจะต้องนำเสนอความคิดและเรียบเรียงข้อความให้สัมพันธ์กัน และมีเอกภาพในเรื่องที่เขียนนั้น โดยนำความรู้ของผู้เขียนมาถ่ายทอดให้เหมาะสมกับหัวเรื่อง โดยคำนึงถึงผู้อ่านด้วย

นงลักษณ์ คำยิ่ง (2541 : 32) ได้สรุปว่าการเขียนมีองค์ประกอบสำคัญ คือ เนื้อหา รูปแบบ และการใช้ภาษา โดยผู้เขียนนำมาเรียบเรียงให้เป็นข้อความ เพื่อสื่อสารความคิดของผู้เขียนไปยังผู้อ่าน

นอกจากนี้ Brooks และ Grundy (Brookes & Grundy.1990 ; 14-26) ให้ความเห็นว่างค์ประกอบของความสามารถทางการเขียน ที่ผู้สอนควรสอนแก่ผู้เรียน สรุปได้ดังนี้

1. จุดมุ่งหมายในการเขียน เป็นสิ่งจำเป็นมากในการเขียนงานแต่ละครั้ง ผู้เขียนต้องมีจุดมุ่งหมายในการเขียนเสียก่อน จึงจะสามารถเริ่มลงมือเขียนได้
 2. ภาษาพูดและภาษาเขียน ผู้เขียนจะต้องมีความเข้าใจการใช้ภาษาในการเขียน งานเขียนแต่ละชิ้นส่วนใหญ่แล้วมักจะใช้ภาษาเขียน นอกจากนี้เป็นงานเขียนที่มีบทพูดอาจมีการใช้ภาษาพูดร่วมด้วยองค์ประกอบนี้ รวมการใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษาในบริบทของสังคม ตลอดจนการใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่าง ๆ ไว้ด้วย
 3. ความเป็นนักอ่าน ผู้เขียนจะต้องเป็นผู้ที่อ่านมาก ซึ่งจะช่วยให้ผู้เขียนไม่เพียงแต่ด้านความรู้ที่จะนำมาใช้ในการเขียนเท่านั้น แต่จะช่วยให้ผู้อ่านได้เห็นรูปแบบการเขียนที่แตกต่างกันไปในงานเขียนแต่ละชิ้น ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการเขียนของผู้เขียนเอง
 4. กระบวนการและผลิตผลของงานเขียน ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ในกระบวนการเขียนว่า ในการเขียนแต่ละครั้งจะต้องมีลำดับขั้นตอนไม่ใช่เขียนเพียงครั้งเดียว แต่จะต้องมีการศึกษาข้อมูล มีการวางแผน เพื่อเขียนร่างต้นฉบับก่อน แล้วจึงทบทวนแก้ไขเพื่อให้ได้งานเขียนที่มีคุณภาพ
 5. การวิเคราะห์รูปแบบภาษาเขียน ผู้เขียนจะต้องมีความรู้และความเข้าใจรูปแบบของงานเขียนแต่ละประเภท เพื่อเลือกใช้รูปแบบนั้นให้เหมาะสมกับงานเขียนที่ผู้เขียนต้องการ
- สรุป ผู้เขียนจะเขียนได้ดีเพียงใด ย่อมต้องอาศัยองค์ประกอบของการเขียน นั่นคือ ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ในเรื่องที่จะเขียน มีความสามารถในการใช้ภาษาเขียนให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และมีความสามารถในการเชื่อมโยงความคิด ลำดับเรื่องราวต่าง ๆ อย่างสละสลวย ผู้อ่านอ่านแล้วเข้าใจในแนวความคิดของผู้เขียนส่งผลทำให้เรื่องราวนั้น ๆ มีความน่าสนใจมากขึ้น

3.4 ขอบข่ายของการสอนเขียน

การเขียนนั้น ผู้เขียนควรมีขอบข่ายของการเขียน ดังได้มีนักการศึกษาหลายท่านได้อธิบายถึงขอบข่ายของการสอนเขียนไว้ดังนี้

อรรถัย สุนทรกิจวิทยา (2542 ; 47-49) อธิบายว่า จากขอบข่ายของการสอนที่มีมากมายหลายอย่างสรุปเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน มีเพียง 5 ประการดังนี้

1. ให้นักเรียนเขียนเป็นคำได้
2. ให้นักเรียนเขียนเป็นประโยคได้
3. ให้นักเรียนเขียนเป็นข้อความสั้น ๆ ได้

4. ให้นักเรียนเขียนเป็นข้อความตอนหนึ่ง ๆ ได้
5. ให้นักเรียนเขียนเป็นเรื่องราวหรือเขียนเรียงความได้

จากจุดประสงค์ของการเขียนดังกล่าว สรุปตามลักษณะของข้อเขียนที่นักเรียนในระดับประถมศึกษาต้องได้รับการสอนตามหลักสูตรที่กำหนด ซึ่งในการเขียนนั้น ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ความสามารถในการเขียนแต่ละอย่าง พบว่า ประเภทของการเขียนมีอยู่ 4 แบบ สรุปได้ดังนี้ คือ

1. การเขียนตามแบบ คือการเขียนที่มีแบบให้ดู แบบเป็นอย่างไรนักเรียนก็เขียนตามแบบนั้น ๆ หากไม่มีแบบให้ดูนักเรียนจะเขียนไม่ได้ การเขียนตามแบบจึงเป็นการฝึกเพื่อให้มีทักษะเบื้องต้นในการเขียน
2. การเขียนด้วยความเข้าใจ การเขียนที่ผู้เขียนใช้ความรู้ ความสามารถในการเขียน สูงกว่าการเขียนตามแบบ การเขียนด้วยความเข้าใจ ได้แก่ การเขียนเป็นคำ, ประโยค, ข้อความสั้น ๆ ที่เมื่อเขียนแล้วผู้เขียนมีความรู้ ความเข้าใจในสิ่งที่เขียน
3. การเขียนอย่างมีจุดประสงค์ หมายถึงการเขียนที่ผู้เขียนประสงค์จะให้ผู้อ่านทราบหรือเข้าใจอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่ผู้เขียนต้องการ เช่น ให้ทราบความต้องการ ความคิดเห็น ประสบการณ์หรือให้เกิดความรู้ความเข้าใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่งตามที่ผู้เขียนมีอยู่ ได้แก่ การเขียนเรียงความหรือการเขียนที่มีลักษณะอย่างการเขียนเรียงความ เช่น การเขียนประกาศ โฆษณา แจ้งความและการเขียนบทความ

4. การเขียนอย่างสร้างสรรค์ มีลักษณะคล้ายกับการเขียนอย่างมีจุดประสงค์ แต่ต่างกันว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์ ผู้เขียนต้องมีความรู้ ความสามารถในการเขียนสูงกว่า การเขียนอย่างมีจุดประสงค์ (อรรถรัตน์ รัตนสกุล, 2546 : 12)

จากลำดับขั้นตอนการฝึกทักษะการเขียนแต่ละประเภทจากง่ายไปหายากนั้น พบว่า การที่นักเรียนจะเขียนเป็นเรื่องราวได้นั้น นักเรียนจะต้องมีความรู้พื้นฐานในเรื่องของคำ การผูกประโยค การลำดับประโยคเป็นข้อความสั้น ๆ และจากข้อความสั้น ๆ เข้าเป็นข้อความตอนหนึ่งและลำดับข้อความแต่ละตอนเข้าเป็นเรียงความเรื่องหนึ่ง ฉะนั้น ในการที่จะให้นักเรียนเขียนเป็นเรื่องราวได้ ครูจะต้องสอนความรู้ความสามารถดังกล่าวให้นักเรียนตามลำดับขั้นตอน

องค์ประกอบของงานเขียน

เมื่อผู้เขียนต้องการเขียนเรื่องราวใด ๆ เพื่อสื่อความให้ผู้อ่านได้ทราบนั้น ควรที่จะมีองค์ประกอบของงานเขียน จึงจะทำให้งานเขียนนั้นสมบูรณ์ ดังได้มีนักการศึกษาได้กล่าวถึงองค์ประกอบของงานเขียนไว้ดังนี้

วรรณ แก้วแพรง (2526 : 3-5) กล่าวถึง องค์ประกอบของงานเขียนประเภทต่าง ๆ ประกอบด้วยสิ่งต่อไปนี้

1. คำ เป็นองค์ประกอบประการแรกของการเขียน ผู้เขียนจะต้องใช้คำเป็นจำนวนมาก ในการเขียนเรื่องหนึ่ง ผู้เขียนที่มีความรู้เกี่ยวกับคำดี สามารถที่จะเขียนได้ดีกว่าผู้ที่รู้คำน้อย ยิ่งมีความรู้เกี่ยวกับคำเท่าใดก็ยิ่งมีโอกาที่จะเขียนให้ดียิ่งขึ้นได้เท่านั้น

2. ประโยค นอกจากคำแล้วผู้เขียนจะต้องใช้ประโยค โดยผูกประโยคขึ้นจากคำต่างๆ ที่ตนรู้ ประโยคจึงเป็นองค์ประกอบอีกอย่างหนึ่งที่ต้องใช้ในการเขียน โดยสามารถผูกประโยคได้ดีก็สามารถที่จะนำไปใช้ในการเขียนได้ดีด้วย

3. ข้อความสั้น ๆ เมื่อผูกประโยคโดยใช้คำต่าง ๆ แล้ว ผู้เขียนก็ต้องลำดับประโยคหลาย ๆ ประโยคเข้าเป็นข้อความสั้น ๆ เพื่อสื่อความหมายอย่างใดอย่างหนึ่งออกมา ข้อความสั้น ๆ จึงเป็นองค์ประกอบอีกอย่างหนึ่งในการเขียน ข้อเขียนจะอ่านง่ายและน่าอ่านขึ้น ถ้าผู้เขียนมีความสามารถในการลำดับประโยคเข้าเป็นข้อความสั้น ๆ ได้เป็นอย่างดี

4. ข้อความตอนหนึ่ง ๆ หลังจากลำดับประโยคเข้าเป็นข้อความสั้น ๆ แล้วผู้เขียนจะต้องพิจารณาเรียงข้อความสั้น ๆ หลาย ๆ ข้อความ ให้ต่อเนื่องสัมพันธ์กันจนเกิดเป็นข้อความตอนหนึ่ง เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่ต้องการ

5. การลำดับข้อความหลาย ๆ ตอนเข้าเป็นข้อความตอนหนึ่ง การนำข้อความตอนหนึ่ง ๆ มาประกอบเป็นข้อความ ผู้เขียนต้องลำดับข้อความแต่ละตอนให้ต่อเนื่องสัมพันธ์กันเป็นเรื่องเดียวกัน ทั้งนี้เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่เขียนตามที่ผู้เขียนต้องการได้ดีขึ้น

6. เนื้อหาสาระที่ใช้ในการเขียน เนื้อหาสาระที่ผู้เขียนสามารถนำมาใช้ในการเขียนเรื่องนั้นมีหลายอย่าง เช่น ความรู้ ความเข้าใจ ความคิดเห็น ทศนคติหรือประสบการณ์ต่าง ๆ ส่วนเมื่อไรจะนำเนื้อหาใดมาใช้ ก็แล้วแต่ลักษณะของการเขียนนั้น ๆ

7. อารมณ์หรือแรงจูงใจในการเขียน การเขียนจะเกิดขึ้นได้เมื่อผู้เขียนมีอารมณ์หรือแรงจูงใจในการเขียน อารมณ์หรือแรงจูงใจในการเขียนเกิดขึ้นด้วยเหตุหลายประการเป็นต้นว่า ความต้องการที่จะแสดงออก ต้องการที่จะระบายอารมณ์ความต้องการ ฯลฯ

วรรณิ โสมประยูร (2539 : 142) กล่าวว่า การเขียนเป็นการสื่อสารที่มีองค์ประกอบใหญ่ ๆ 4 ประการ ดังนี้

1. ผู้เขียน (ผู้ส่งสาร)
2. ภาษา (สาร)
3. เครื่องมือที่ทำให้เกิดสาร (อักษร ดินสอ สมุด)

สนิท ตั้งทวี (2533 : 120) กล่าวว่า การเขียนที่ดีนั้นจะต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญดังนี้

1. ความชัดเจน
2. ความเรียบง่าย
3. ความกระชับ
4. ความประทับใจ
5. ความไพเราะ

6. การสร้างภาพ

7. โครงสร้างของประโยค

สรุป การเขียนเรื่องราวใด ๆ นั้น ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ความสามารถในเรื่องของคำ การผูกประโยคเข้าเป็นข้อความสั้น ๆ การลำดับข้อความหลาย ๆ ตอนเข้าเป็นข้อความหนึ่ง ซึ่ง ต้องอาศัยความรู้ความสามารถทางหลักภาษา ตลอดจนผู้เขียนจะต้องมีอารมณ์แรงจูงใจที่จะ เขียนงานนั้น ๆ ออกมาด้วย

3.5 หลักสำคัญในการสอนทักษะการเขียน

การสอนทักษะการเขียนให้นักเรียนนั้นควรมีเทคนิคและวิธีการสอนที่สำคัญเพื่อให้ การสอนเขียนนั้นมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับความสนใจและความสามารถของนักเรียนแต่ละคน ดังได้มีนักการศึกษาหลายท่านได้เสนอแนะถึงหลักสำคัญในการสอนเขียนไว้ดังนี้

สนิท ตั้งทวี (2531 : 38-40) ได้เสนอแนะหลักสำคัญบางประการในการสอนเขียนไว้ ดังนี้

1. ครูควรจะได้ทำการทดสอบความรู้พื้นฐานทางการเขียนของนักเรียนเสียก่อน ที่จะมี การสอนในกรณีไม่มีแบบทดสอบมาตรฐาน ก็ควรจะได้สร้างแบบทดสอบตัวเลือกไว้ใช้เอง ซึ่งใช้ สำหรับวัดความสามารถในการสะกดคำ การใช้คำ การผูกประโยค และการเรียบเรียงข้อความ แบบทดสอบดังกล่าวนี้ จะช่วยครูให้ทราบว่านักเรียนเหล่านี้มีความสามารถทางการเขียนอยู่บ้าง แล้วแค่ไหน นอกจากนี้ก็ยังช่วยครูให้ได้ทราบถึงพัฒนาการทางการเขียนหลังจากได้สอนไปแล้ว ทุกกระยะ

2. การสอนทักษะทางการเขียนนั้นไม่ว่าจะเป็นการเขียนเรื่องใดก็ตาม ครูไม่ควรไป กำหนดเรื่องให้ตายตัว ควรให้นักเรียนได้มีโอกาสเลือกเรื่องที่จะเขียน หรือเขาควรจะมีส่วนร่วม ในการเสนอหัวข้อเรื่องด้วย

3. การสอนทักษะการเขียน ครูไม่ควรแยกสอนจากทักษะอื่น ๆ คือ ทักษะการฟัง การ พูด การอ่าน และสามารถให้สัมพันธ์ไปถึงวิชา วรรณคดี หลักภาษา ศิลปะและวิชาอื่น ๆ ได้ก็จะเป็น การดี

4. ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ค่อนข้างยุ่งยากซับซ้อน นักเรียนส่วนมากไม่ค่อยสนใจ เรียนเหมือนทักษะอื่น ๆ ด้วยเหตุนี้ผู้สอนจึงควรใช้หลักของการเสริมแรง เสริมกำลังใจหลาย รูปแบบ

5. การสอนเขียนนั้นครูไม่ควรมุ่งแต่จะให้กฎเกณฑ์หรือทฤษฎี ควรให้การปฏิบัติจริง ทำจริง ให้ได้รู้จักคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น

6. การสอนทักษะการเขียนที่จะให้ได้ผลนั้น คือ ไม่ควรใช้คำอธิบายอย่างเดียว ควรใช้ สื่อประกอบด้วย เพราะสื่อการสอนจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจได้ชัดเจน และไม่เกิดความรู้สึก เบื่อหน่าย

7. ครูควรวางแผนการสอนอย่างละเอียดและชัดเจน เช่น ควรจะมีวัตถุประสงค์อะไรบ้างและควรจะเป็นจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ซึ่งสามารถเน้นพฤติกรรมกาเขียนของผู้เรียนได้อย่างแจ่มชัด การนำเข้าสู่บทเรียน การดำเนินการสอน การจัดกิจกรรมที่จะทำให้ทักษะกาเขียนสัมพันธ์กับวิชาอื่น ๆ พร้อมทั้งสื่อการเรียนและเกณฑ์การประเมินผล

8. นักเรียนควรจะมีส่วนร่วมในการวัดผล และการสร้างเกณฑ์ในการประเมินผลกาเขียนด้วย ทั้งนี้เพื่อให้ทราบแนวทางในการวัดผลว่าควรจะเป็นอย่างไร เพื่อว่าตัวเขาเองจะได้รู้จักใช้ดุลพินิจและใช้วิจารณญาณในการทำงาน

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 109-110) กล่าวว่า ในการสอนทักษะกาเขียน ผู้สอนควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. ผู้เรียนควรคุ้นเคยกับรูปแบบภาษาเขียนหลาย ๆ แบบ ทั้งนี้ถ้าผู้เขียนเห็นแต่บทสนทนา หรือกาเขียนแบบเล่าเรื่อง ผู้เรียนก็ไม่สามารถเขียนจดหมายหรือรายงานได้ ดังนั้นจึงควรอธิบายรูปแบบกาเขียนแบบต่าง ๆ เช่น แบบเล่าเรื่อง(Narrative) แบบบรรยาย(Descriptive) เป็นต้น

2. ผู้เรียนจะต้องทราบว่า กลไกต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเขียนมีอะไรบ้าง เช่น กาเขียนตัวอักษร กฎการเรียบเรียงประโยค กาใช้เครื่องหมายวรรคตอน เป็นต้น

3. ผู้เรียนควรได้เขียนสิ่งที่เกี่ยวข้องในชีวิตจริงเพื่อช่วยให้เกิดแรงจูงใจและเห็นความสำคัญที่จะเขียน เพราะจะต้องใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

4. ผู้สอนพึงระลึกเสมอว่าไม่มีวิธีใดเป็นวิธีที่ดีที่สุด ผู้สอนที่ใช้แนวการสอนเพื่อการสื่อสาร อาจใช้วิธีการสอนหลายแบบตามที่เห็นว่าเหมาะสมกับผู้เรียน ไม่ว่าจะเป็นกาเลียนแบบ บทบริบทต่าง ๆ กาเขียนเรียงความโดยการวางกรอบให้เขียน กาเขียนแบบอิสระ กาฝึกประโยค กาวิเคราะห์บริบทที่เป็นพื้นฐานที่จำเป็นของทุกวิธี

5. ผู้สอนจะต้องตระหนักในหลักการที่ว่ากาเขียน คือ กาเขียนข้อเขียนที่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน ไม่ใช่เขียนเพียงแต่เพียงประโยคเดียว ๆ เท่านั้น ผู้เขียนจะต้องเขียนเพื่อสนองจุดประสงค์ของตนและผู้อ่าน

6. ผู้สอนควรแลกเปลี่ยนลักษณะการทำงาน ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนตัวต่อตัวมาเป็น ผู้สอนและผู้เรียนหลาย ๆ คน เปลี่ยนบทบาทจากผู้ชี้ข้อผิดและผู้ตรวจสอบมาเป็นผู้อ่านและช่วยวิจารณ์ฉบับร่างของผู้เขียนแทน และผู้เรียนกับผู้เรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในการทำงานด้วยตนเอง

สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์มพรรย์ (2536 : 165-167) ได้เสนอแนะหลักสำคัญในการสอนทักษะกาเขียนไว้ ดังนี้

1. ก่อนสอนควรทดสอบความพร้อมในการเขียนของผู้เรียน
2. ผู้สอนควรปลูกฝังให้ผู้เรียนตระหนักในคุณค่าของการเขียนที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน และสามารถยึดเป็นอาชีพในอนาคต
3. การสอนแต่ละครั้งผู้สอนควรตั้งจุดประสงค์ ในแต่ละครั้งอย่างชัดเจน

4. ในการสอนเขียนผู้สอนไม่ควรกำหนดหัวเรื่องตายตัว ควรให้ผู้เรียนมีโอกาสเสนอและเลือกเรื่องเอง

5. ควรสอนทักษะการเขียนให้สัมพันธ์ทักษะและสัมพันธ์กับวิชาอื่น

6. ผู้สอนควรใช้กลวิธีการจูงใจหลาย ๆ รูปแบบ

7. การจัดกิจกรรมและมอบหมายงานควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล

8. ผู้สอนควรใช้วิธีสอนหลาย ๆ แบบ เพื่อเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความคิดหรือเรื่องที่เขียน

9. ผู้สอนควรจัดกิจกรรมประกอบการสอนหลาย ๆ ประเภท และควรให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการวางแผนการจัดกิจกรรมนั้นด้วยและกิจกรรมการเขียนนั้นควรเป็นกิจกรรมที่ทำให้ประสบการณ์ตรง ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเองให้มาก

10. การสอนทักษะการเขียนให้ได้ผลดีนั้น ผู้สอนควรใช้สื่อการสอนประกอบด้วย เพราะจะช่วยสร้างความสนใจและยังทำให้เข้าใจบทเรียนเร็วขึ้น

11. ผู้สอนควรวางแผนการสอนอย่างละเอียด

12. ผู้เรียนควรมีส่วนร่วมในการสร้างเกณฑ์การเขียนประเภทต่าง ๆ ด้วยทั้งนี้เพื่อฝึกให้ผู้เรียนเขียนโดยมีหลักเกณฑ์ นอกจากนี้ยังเป็นการช่วยให้การประเมินผลง่ายขึ้น ผู้เรียนเองก็สามารถปรับปรุงทักษะการเขียนของตนเองให้เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

13. ในกรณีที่ผู้เรียนประสบปัญหาในการเขียน เช่น ไม่สามารถถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นภาษาเขียน ผู้สอนช่วยได้โดยสร้างสถานการณ์ และจัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่ช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเขียน

14. เมื่อผู้เรียนเขียนตามที่คุณสอนมอบหมายแล้ว ผู้สอนควรรีบตรวจให้เสร็จแล้วคืนให้ผู้เรียน พร้อมทั้งเขียนติชมให้ชัดเจน เพื่อว่าผู้เรียนจะได้ทราบว่าตนมีข้อดีข้อเสียอย่างไร ทั้งนี้เป็นการช่วยให้ผู้เรียนมีกำลังใจในการเขียนต่อไป

15. นอกจากสอนเขียนในชั้นเรียนตามปกติ ผู้สอนควรจัดกิจกรรมหรือมอบหมายงานให้ผู้เรียนไปทำนอกชั้นเรียน ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเขียนได้อย่างสม่ำเสมอ

สรุป การเรียนการสอนเขียนนั้นครูจะต้องทราบความรู้พื้นฐานความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียน จิตวิทยาในการสอนด้านการเสริมแรง รู้จักใช้สื่อประกอบการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจแจ่มแจ้งรวดเร็ว ครูไม่ควรบังคับจิตใจให้เด็กเขียน ไม่ควรเคร่งครัดกฎเกณฑ์มากเกินไป การสอนเขียนควรสอนให้สัมพันธ์กับทักษะอื่น ๆ และเป็นสิ่งที่สามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

3.6 ปัญหาและข้อบกพร่องทางการเขียน

การเขียนของนักเรียนนั้น มีปัญหาและข้อบกพร่องทางการเขียน ซึ่งครูผู้สอนสามารถพบได้ซึ่งนักการศึกษาหลายท่าน ได้สรุปถึงปัญหาและข้อบกพร่องทางการเขียนไว้ดังนี้

กรรณิการ์ พวงเกษม (2531 : 2) กล่าวถึงปัญหาและข้อบกพร่องทางการเขียนไว้ดังนี้

1. ลายมือ การเขียนตัวอักษร สระ วรรณยุกต์ไม่เรียบร้อย ไม่ถูกต้องตามลักษณะพยัญชนะไทย กล่าวคือ

- 1.1 เขียนตัวอักษรเอนหลัง
- 1.2 เขียนตัวอักษรโยหน้า
- 1.3 การเขียนนกด
- 1.4 เขียนเบามากไป ทำให้บางส่วนของตัวอักษรหายไป
- 1.5 เขียนเกร็ง
- 1.6 การเว้นช่องไฟไม่เหมาะสม
- 1.7 การเว้นวรรคไม่ถูกต้อง
- 1.8 การเขียนตัวอักษรกลับ เช่น ถ เขียนเป็น ภ
- 1.9 การเขียนผิดลักษณะตัวอักษร เช่น พ เขียนเป็น ฟ ผ
- 1.10 การเขียนย่ำหัวตัวอักษร เช่น

2. การเขียนสะกดคำผิด ข้อบกพร่องนี้มาจากการอ่านของเด็กซึ่งไม่ถูกต้อง เด็กที่อ่านหนังสือผิด ๆ ถูก ๆ คืออ่านออกเสียงเพี้ยน อ่านตกหล่น อ่านไม่เว้นวรรคตอนให้ถูก หรืออ่านเพิ่มเติม (เพิ่มคำบางคำลงไปในข้อความที่อ่าน) ทำให้เด็กเขียนสะกดคำผิด

3. การเขียนประโยคผิด เช่น การเขียนประโยคตามภาษาพูด การเขียนประโยคไม่สมบูรณ์ เขียนประโยคที่ขาดกริยาสำคัญ เช่น มดแดงกลุ่มหนึ่งบนต้นมะม่วง และเขียนประโยคโดยละคำบุพบท ทำให้ประโยคนั้นได้ความหมายไม่ชัดเจน เช่น แดงส่งจดหมายตู้ไปรษณีย์

4. การเขียนบรรยายหรือเขียนอธิบายไม่ชัดเจน คลุมเครือ ข้อบกพร่องนี้มาจากการอ่านที่ไม่เข้าใจความหมาย คืออ่านแล้วจับใจความไม่ได้ จึงทำให้เด็กเขียนไม่ชัดเจน เขียนตกหล่น เขียนแล้วผู้อ่านไม่รู้เรื่อง เพราะข้อความที่เขียนไม่ติดต่อกัน

วรรณิ โสมประยูร (2537 : 151-153) กล่าวถึงปัญหาทางการเขียนไว้ดังนี้

1. การเขียนตัวอักษรไม่ชัดเจน เนื่องจากไม่เขียนหัวหรือเขียนหนังสือหัวบอด สัดส่วนตัวอักษรผิดไปจากที่เป็นจริง เขียนตัวอักษรผิดขนาด เขียนตัวอักษรที่คล้ายกันให้เหมือนกัน หรือเขียนผิดลักษณะตัวอักษร

2. การวางเครื่องหมายและสระผิดที่
3. เขียนตัวหนังสือเล่นหาง ทำให้เข้าใจไขว่เขวไปจากเดิม
4. เขียนผิดลักษณะตัวอักษร คือ เขียนรูปตัวอักษรไทยผิด
5. เขียนผิดลักษณะการเขียนภาษาไทย ลักษณะการเขียนภาษาไทยเป็นการเขียนเป็นตัว ๆ หรือคำ ๆ และมีวรรคตอน ไม่ติดกันเป็นพืดแบบภาษาอังกฤษ เมื่อเขียนติดกันเป็นพืดจึง

ทำให้ผู้อ่านเดาไม่ออกว่าข้อความควรจะเป็นอย่างไร

6. เขียนลายมือไม่สม่ำเสมอหรือเขียนไม่เป็นระเบียบ คือ เขียนขนาดตัวไม่เท่ากัน เขียนโย้มาข้างหน้าบ้าง โย้ไปข้างหลังบ้าง ช่องไฟและวรรคตอนไม่เท่ากัน ทำให้อ่านยากและเข้าใจยากด้วย

7. เขียนลายมือตัวเล็กเกินไป ทำให้ลักษณะตัวที่มีหยักหายไป ผู้อ่านจึงต้องเพ่งสายตามาก อ่านแล้วรู้สึกปวดตา บางครั้งต้องเดา จึงอาจทำให้ผู้อ่านเข้าใจงานเขียนผิดได้

8. เขียนไม่สะอาดและไม่สวยงาม เพราะมีรอยลบขูดขีดฆ่าสกปรก บางครั้งลบไม่หมด ทำให้ตัวอักษรผิดไป นอกจากอ่านผิดและดูไม่งามตาแล้ว ยังแสดงให้เห็นถึงนิสัยการทำงานที่ไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยของผู้เขียนอีกด้วย

9. เขียนโดยใช้เครื่องเขียนสีจาง เช่น ดินสอหรือปากกาที่มีสีซีดจาง จนทำให้บางส่วนของตัวอักษรมองเห็นไม่ชัด ทำให้อ่านยากและบางครั้งอ่านผิด

10. ข้อบกพร่องในการเว้นวรรค

10.1 การแยกวรรคทั้งที่ยังไม่จบประโยค

10.2 จบประโยคแล้วไม่เว้นวรรค ทำให้ผู้อ่านสับสนและไม่มีสมาธิในการจับใจความสำคัญของเรื่อง เพราะไม่ทราบว่ข้อความในวรรคหนึ่ง ๆ จบลงตรงไหน มีความหมายว่าเป็นอย่างไร

10.3 เว้นวรรคผิด ทำให้อ่านเข้าใจยาก บางทีอาจเข้าใจความหมายผิด

10.4 เขียนย่อหน้าไม่เป็น

10.5 แบ่งคำไม่เป็น คือ เขียนแยกคำไปไว้อีกบรรทัดหนึ่ง

สลิล ศิริมงคล (2539 : 37) ได้กล่าวว่าในการสอนเขียนในวิชาภาษาไทยพบปัญหาในการสอนเขียนภาษาไทยโดยได้ทำการจัดอันดับคุณภาพการเขียนการสังเกตพฤติกรรมการเขียนพบว่า

1. เขียนไม่ได้ คือเขียนได้ประมาณ 3-4 บรรทัด ก็ไม่สามารถเขียนต่อได้
2. เนื้อเรื่องที่เขียนไม่ตรงกับภาพ เรื่องราวต่าง ๆ ที่เขียนไม่ตรงกับหัวข้อที่กำหนด บางคนเขียนมากแต่สิ่งที่เขียนไม่สัมพันธ์กับชื่อเรื่อง

3. ใช้ภาษาในการเขียนผิด

4. ใช้ภาษาไม่สละสลวย

ผดุง อารยะวิญญู (2544 : 76-77) ได้กล่าวถึงปัญหาทางการเขียนของเด็กไว้ดังนี้

1. เขียนช้า ใช้เวลาเขียนแต่ละคำนานมาก

2. ลายมืออ่านยากหรือแทบอ่านไม่ออกเลย

3. เขียนตัวอักษรกลับหลัง หรือกลับทิศทาง

4. เขียนตัวอักษรเอียงมากเกินไปหรือแข็งทื่อเกินไป

5. เว้นช่องว่างระหว่างตัวอักษรไม่เท่ากัน และไม่สม่ำเสมอ

6. เขียนนอกนอกเส้นบรรทัด

7. ความเข้มของเส้นอักษรไม่เท่ากัน มีรอยหมึกหรือรอยดินสอเข้มบ้างจางบ้าง

8. สลับตัวอักษร
9. สะกดคำแล้วอ่านไม่ออก (สะกดผิดจนไม่มีใครอ่านได้)
10. เขียนประโยคสั้น ๆ มีจำนวนคำใน 1 ประโยคน้อย
11. เขียนผิดหลักภาษา (เรียงคำไม่ถูกหลักไวยากรณ์)
12. เมื่อครูสั่งให้เขียนเรียงความ เด็กเขียนได้เพียง 2 ถึง 3 ประโยคสั้น ๆ เท่านั้น

สรุป ปัญหาและข้อบกพร่องทางการเขียนที่พบบ่อย คือเรื่องของลายมือที่ไม่ถูกต้องตามหลักตัวอักษรไทย การเขียนสะกดคำผิด และการเขียนประโยคบรรยายความรู้สึกนึกคิดของตนเองออกมาตลอดจนการเรียบเรียงความคิด การเชื่อมประโยคเข้าเป็นข้อความและเนื้อเรื่องยังไม่ดีเท่าที่ควร

3.7 การตรวจแก้ไขข้อบกพร่องทางการเขียน

เรมส์ (Raimes. 1983 : 150-153) กล่าวว่า หน้าที่ของครูในการตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องในงานเขียนนั้นนับเป็นส่วนสำคัญมากเช่นกัน เพราะจุดบกพร่องต่าง ๆ จะช่วยให้ครูวางแผนการสอนได้ถูกต้องและเหมาะสมยิ่งขึ้น เท่าที่ปรากฏอยู่ครูผู้สอนก็มีวิธีการตรวจแก้ไขงานเขียนของผู้เรียนในลักษณะต่าง ๆ กัน เช่น หลังจากอ่านงานเขียนของผู้เรียนแล้ว ครูผู้สอนก็จะเขียนคำวิพากษ์วิจารณ์งานเขียนนั้นหรืออาจจะใช้วิธีพูดคุยกับนักเรียนโดยตรงเป็นการส่วนตัวเพื่อชี้ให้เห็นข้อดีและข้อบกพร่องของเขา หรืออาจจะให้ผู้เรียนด้วยกันเองเป็นผู้ให้คำแนะนำต่าง ๆ เป็นต้น เมื่อเป็นดังนี้จึงทำให้เกิดปัญหาตามมา คือ ครูผู้สอนจะใช้วิธีใดถึงจะเป็นวิธีดีและเหมาะสมที่สุด ครูผู้สอนควรแก้ไขข้อบกพร่องของผู้เรียนทุกจุดเลยหรือไม่เพียงแต่แก้ไขข้อบกพร่องเฉพาะบางส่วนที่ต้องการเท่านั้น หรือการแก้ไขข้อบกพร่องนั้นควรละเอียดระบบไวยากรณ์เสีย เพียงแต่พิจารณาส่วนของเนื้อหาเท่านั้นหรือครูผู้สอนไม่ควรแก้ไขข้อบกพร่องเองเป็นเพียงผู้ชี้แนะให้ผู้เรียนเท่านั้น แล้วให้ออกาสผู้เรียนแก้ไขจุดบกพร่องเหล่านั้นเองเป็นต้น ปัญหาเหล่านี้เป็นปัญหาที่ยังไม่มีข้อยุติที่แน่นอนชัดเจน แต่เรมส์ (Raimes) ได้เสนอแนะเทคนิคในการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนของผู้เรียน ดังนี้

1. ในงานเขียนของผู้เรียนแต่ละชิ้นนั้น ครูผู้สอนไม่ควรจะใส่เครื่องหมายที่แสดงถึงความบกพร่องในการเขียนของผู้เรียนทุก ๆ แห่งที่พบ ควรพิจารณาเฉพาะจุดบกพร่องที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ได้รับการฝึกจากบทเรียนเท่านั้น

2. ตรวจเช็คข้อบกพร่องอย่างรอบคอบ โดยศึกษาให้รู้ถึงสาเหตุของความผิดพลาดนั้น การวิเคราะห์อย่างละเอียดว่าผู้เรียนมีความรู้ะไรบ้าง และอะไรที่ผู้เรียนควรได้รับการสอนเพิ่มเติมนั้นจะช่วยให้ครูผู้สอนวางแผนการสอนได้ถูกต้องและเหมาะสม และจะทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น และในการจัดกิจกรรมสำหรับผู้เขียนนั้นจะต้องคำนึงเสมอว่ากิจกรรมนั้นจะต้องอยู่ในกรอบของความรู้และความสามารถที่ผู้เรียนได้รับการฝึกจากทาง

โรงเรียนเท่านั้น รวมทั้งครูผู้สอนจะต้องชี้จุดบกพร่องของผู้เรียนให้เขาได้รับทราบเอาไว้เพื่อจะเป็นประโยชน์ต่อตัวผู้เรียนเองที่จะได้แก้ไขจุดบกพร่ององเหล่านั้นได้ถูกต้องตรงกับความเป็นจริง

3. ครูผู้สอนจะต้องพยายามมองหาข้อดีของงานเขียนของผู้เรียนแต่ละคนด้วยเพราะโดยปกติในงานเขียนแต่ละชิ้นนั้นจะมีทั้งส่วนดีและส่วนบกพร่องปะปนกันไป ครูควรจะยกส่วนดีของงานเขียนแต่ละชิ้นขึ้นมาพูดเป็นตัวอย่างด้วย เพราะผู้เรียนแต่ละคนก็ต้องการที่จะให้ผู้อื่นได้รับรู้ถึงความสามารถของตนเองด้วยเช่นกัน

4. ทำการคัดลอกหรือสำเนาข้อความที่มีข้อบกพร่องในการเขียนให้กับผู้เรียนทุก ๆ คน เช่น หลังจากแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มกลุ่มละ 3 คนแล้ว ครูผู้สอนจะแจกจ่ายประโยคที่เขียนผิดให้ผู้เรียนทุก ๆ กลุ่ม กลุ่มละ 3 ประโยค ผู้เรียนแต่ละกลุ่มจะต้องพยายามใช้ความรู้ความสามารถที่มีอยู่แก้ไขข้อบกพร่องเหล่านั้น เมื่อเสร็จแล้วให้นำผลที่ได้มาเสนอต่อเพื่อนร่วมชั้นเรียนพร้อมทั้งให้คำแนะนำที่ถูกต้องต่อเพื่อน ๆ ด้วย ในขณะที่เดียวกัน ผู้เขียนข้อความตัวอย่างนั้นก็ต้งยอมรับความบกพร่องของตนเองและจดจำคำแนะนำเหล่านั้นด้วยความตั้งใจ

5. ครูผู้สอนควรใช้เครื่องหมายต่าง ๆ ในการตรวจ เพื่อชี้ให้เห็นข้อบกพร่องในการเขียนอันจะทำให้การตรวจเป็นไปอย่างรวดเร็วก่อนที่ผู้สอนหรือผู้ตรวจจะใช้เครื่องหมายเหล่านั้นจะต้องแน่ใจว่า ผู้เรียนสามารถเข้าใจและมีความสามารถพอที่จะแก้ไขข้อบกพร่องเหล่านั้นได้

สมเกียรติ กินจำปา (2545 : 47) ได้สรุปถึงหลักปฏิบัติของผู้สอนในการแก้ไขข้อบกพร่องทางการเขียนไว้ดังนี้

1. ผู้สอนควรรหาข้อบกพร่องของผู้เรียนด้วยใจเป็นธรรม ไม่ใช่คอยจับผิด ผู้สอนจะเป็นผู้ชี้แนะแก้ไขข้อบกพร่องนั้น ๆ หรือผู้เรียนด้วยกันคอยชี้แนะ รวมทั้งการให้กำลังใจ
2. ผู้สอนควรนำข้อบกพร่องของผู้เรียนมาวางแผนในการจัดกิจกรรมการเขียนว่าจะจัดรูปแบบใดที่จะช่วยแก้ไขข้อบกพร่อง
3. ผู้สอนควรให้โอกาสผู้เรียนได้แก้ไขข้อบกพร่องของตนเองเท่าที่เขาจะสามารถทำได้
4. ถ้าผู้เรียนทำผิดพลาดซ้ำซาก ผู้สอนต้องรีบชี้แนะแก้ไขและรับหาทางฝึกแก้ไขข้อบกพร่องนั้นใหม่

5. ผู้สอนควรแนะนำผู้เรียนว่าการเขียนควรมีขั้นตอนในการเขียนว่าขั้นแรกเราควรร่างข้อความพอคร่าว ๆ ก่อน ก่อนจึงถึงขั้นเขียนจริง

6. ผู้สอนไม่ควรจะแก้ไขข้อบกพร่องให้เด็กเอง และไม่ควรทำเครื่องหมายใด ๆ ลงในข้อเขียนของผู้เรียนควรเรียกมาพูดคุยชี้แนะเป็นการส่วนตัวแล้วให้ผู้เรียนนำไปแก้ไขข้อบกพร่องนั้นเพื่อเป็นการให้โอกาสและทางเลือกกับผู้เรียน

สรุป ในการตรวจแก้ไขข้อบกพร่องทางการเขียนของผู้เรียนนั้น จำเป็นที่ผู้สอนควรที่จะชี้แนะในสิ่งที่พบข้อผิดพลาด ให้ผู้เรียนได้เข้าใจในสิ่งที่ถูกต้อง และในการตรวจสอบข้อเขียนนั้นไม่ควรใส่เครื่องหมายที่แสดงถึงความผิดพลาดเพราะจะทำให้ผู้เรียนหมดกำลังใจ ควรพูดคุยเป็นการส่วนตัว หรือให้เพื่อนของผู้เรียนคอยชี้แนะก็ได้

หลักการใช้ภาษา

เมื่อนักเรียนพบข้อผิดพลาดของตนเองแล้ว ผู้สอนควรที่จะชี้แนะการใช้ภาษาที่ถูกต้องให้กับนักเรียน เพื่อให้นักเรียนได้ปรับปรุงแก้ไข หรือเรียนรู้ในการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง ดังที่พนมพร นิรัญทวี และเทพี จรัสจรวงเกียรติ (2538 : 36-40) ได้กล่าวถึงการใช้ภาษาไว้ดังนี้

1. คำ หมายถึง เสียงที่พูดออกมาได้ความอย่างหนึ่ง ตามความต้องการของผู้พูดจะเป็นก็พยางค์ก็ตาม เรียกว่า 1 คำ ซึ่งคำถือว่าเป็นพื้นฐานสำหรับการใช้ภาษา เพราะไม่ว่าการพูดหรือการเขียนจะต้องใช้คำหลายคำมาเรียงกันเข้าตามระเบียบของภาษา เพื่อให้เกิดความหมายตามต้องการ ผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องคำ ย่อมจะสามารถเลือกใช้คำได้ถูกต้องตามความหมาย และสามารถสื่อความหมายได้ถูกต้อง

2. การแต่งประโยค

ประโยค คือ ถ้อยคำที่มีเนื้อความบริบูรณ์ อาจประกอบด้วยคำคำเดียว หรือคำหลายคำมาเรียงกันตามระเบียบวิธีที่กำหนดไว้ในภาษา ซึ่งคำบางคำอาจมีความหมายได้หลายอย่าง ทำหน้าที่ได้แตกต่างกัน ซึ่งการจะพิจารณาหน้าที่และความหมายของคำ โดยการดูตำแหน่งที่เรียงอยู่ในประโยค ถ้าเรียงคำผิดตำแหน่ง อาจไม่ได้ความหมายตามความต้องการ เช่น

นิตขับริถ หมายถึงความว่า นิตกำลังทำกิริยาอาการที่ควบคุมให้รถเคลื่อนที่

รถขับริถ ไม่อาจสื่อความหมายได้

ฉะนั้นจะเห็นได้ว่า ตำแหน่งในประโยคเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้เราสามารถสื่อความหมายได้ถูกต้อง การแต่งประโยคจึงมีสิ่งสำคัญที่ควรคำนึง ดังนี้

2.1 การเรียงคำในประโยคให้ถูกต้อง คือ ต้องวาง ประธาน กริยา กรรม ให้ถูกต้องตามตำแหน่งหน้าที่ เพื่อให้ข้อความถูกต้องชัดเจนตามความต้องการ ตัวอย่าง เขาตีฉัน เขาเป็น ประธาน ฉัน เป็นกรรม

ฉันตีเขา ฉันเป็น ประธาน เขา เป็นกรรม

แม่ชวนลูกสาวไปเดินเล่นที่ชายหาด แม่ เป็นประธาน ลูกสาวเป็นกรรม

ลูกสาวชวนแม่ไปเดินเล่นที่ชายหาด ลูก เป็นประธาน แม่เป็นกรรม

2.2 การวางส่วนขยายให้ถูกต้อง คือ เมื่อต้องการจะขยายส่วนใดของประโยค ก็วางส่วนขยายชิดติดกับส่วนที่ต้องการจะขยาย มิฉะนั้นอาจทำให้เกิดความกำกวมหรือความหมายไม่ตรงตามความต้องการ

2.3 การลงน้ำหนักในประโยค อาจทำได้ดังนี้

ก. การจัดคำให้อยู่ในที่ซึ่งมีน้ำหนัก ซึ่งโดยปกติแล้วตำแหน่งส่วนต้นประโยคจะเป็นตำแหน่งที่มีน้ำหนักมากที่สุด ดังนั้นเมื่อต้องการจะเน้นสิ่งใดก็จะนำสิ่งนั้นขึ้นมาวางไว้ต้นประโยค

ข. การจัดความให้ขัดแย้งกัน

ค. การจัดความให้มีรูปแบบเดียวกัน คือ การมีคำเชื่อมระหว่างประโยค

ง. การใช้ความซ้ำ ๆ

3. การใช้คำให้ถูกต้องตามหลักภาษาไทย

3.1 การใช้ลักษณนาม

ลักษณนาม คือ คำนามที่ทำหน้าที่ประกอบนามอื่น เพื่อแสดงรูปลักษณะ ขนาด หรือปริมาณของนามนั้นให้ชัดเจนยิ่งขึ้น เช่น ขบวน ตู้ ฝูง แปลง ฉบับ แผ่น กั้น คน หลัง ฯลฯ ซึ่งลักษณนามมักจะปรากฏในตำแหน่งต่อไปนี้ คือ ก. ปรากฏหลังคำจำนวนนับ เช่น บ้านหนึ่ง หลัง ข. ปรากฏหน้าคำลำดับที่ เช่น บ้านหลังที่หนึ่ง ค. ปรากฏหน้าคำบอกกำหนด “บ้านหลังนี้” ง. ปรากฏหน้าคำคุณศัพท์ เช่น มีดเล่มเล็ก

3.2 การใช้อาการนาม

อาการนาม คือ คำนามที่เกิดจากคำกริยาหรือคำวิเศษณ์ที่มี “การ” หรือ “ความ” นำหน้า ในการใช้มีที่สังเกต ดังนี้

ก. คำ “การ” มักใช้นำหน้ากริยาที่แสดงความเป็นไปทางกาย และ วาจา เช่น การยืน การพูด การกิน ฯลฯ

ข. คำ “ความ” มักใช้ดังนี้

1. นำหน้าคำกริยาที่แสดงความเป็นไปทางจิตใจหรือความนึกคิดทางนามธรรม เช่น ความฝัน ความคิด ความก้าวหน้า ความท้อถอย ความรัก ความเจริญ ฯลฯ

2. นำหน้าคำวิเศษณ์ เช่น ความดี ความชั่ว ความยาว ความสวย ความสะอาด ฯลฯ

3.3 การใช้บุพบท

บุพบท หมายถึง คำที่ใช้ให้นำหน้านาม สรรพนาม กริยา เพื่อให้ความต่อเนื่องกัน และให้ความหมายสมบูรณ์ชัดเจนยิ่งขึ้น

ตัวอย่าง “กับ” ใช้เมื่อประธานและกรรมทำกริยาร่วมกัน เช่น เขาจะไปกับเรา

“แก่” ใช้เมื่อประธานทำกริยาฝ่ายเดียว และนามที่ตามมาเป็นผู้รับ เช่น เขาให้ของขวัญแก่เธอ

“แก่” ใช้เกี่ยวกับการบอก เช่น เขาแจ้งแก่ที่ประชุมว่า เขาขอลาออก

“แก่” ใช้เกี่ยวกับการให้ เช่น เขาบริจาคเงินที่ได้จากการขายที่ดินแก่โรงพยาบาล

“แต่” ใช้เกี่ยวกับการให้ เฉพาะเมื่อผู้น้อยให้แก่ผู้ใหญ่ เช่น นักศึกษามอบช่อดอกไม้แต่อาจารย์

“ต่อ” ใช้เมื่อแสดงความเกี่ยวข้อง ติดต่อกัน เช่น เขายื่นคำร้องต่อศาล

3.4 การใช้สันธาน

สันธาน คือ คำที่เชื่อมความให้ต่อเนื่องกันเป็นความเดียวกัน ส่วนใหญ่จะใช้เชื่อมในระดับประโยคเพื่อให้ประโยคสัมพันธ์กัน และเพื่อความสละสลวย

- ก. เชื่อมความบอกเวลา เช่น หลังจาก เมื่อทันทีที่
- ข. เชื่อมความคล้ายตาม เช่น และ ก็
- ค. เชื่อมความที่ขัดแย้งกัน เช่น แต่ ทว่า หาก
- ง. เชื่อมความที่เลือกเอา เช่น หรือ มิฉะนั้น ไม่ก็ ไม่เช่นนั้นก็
- จ. เชื่อมความที่เป็นเหตุเป็นผล เช่น เพราะ ด้วย ฉะนั้น ดังนั้น จึง
- ฉ. เชื่อมความคาดคะเน เช่น ถ้า หาก แม้ว่า
- ช. เชื่อมความเปรียบเทียบ เช่น ราว เหมือน กว่า อย่าง
- ซ. เชื่อมความบอกจุดมุ่งหมาย เช่น เพื่อ สำหรับ

4. การเขียนย่อหน้า

ย่อหน้า คือ ข้อความตอนหนึ่งซึ่งมีใจความสำคัญเพียงเรื่องเดียว และมีประโยคขยายใจความสำคัญดังกล่าวให้ได้ความชัดเจนและสมบูรณ์ ซึ่งการเริ่มย่อหน้าคือการเริ่มใจความสำคัญใหม่ ในการเขียนทำได้โดยเว้นช่องไฟจากกริมากระดาษด้านซ้ายมือเข้าไป 8 ถึง 10 ตัวอักษร ย่อหน้าหนึ่งจะมีความยาวเท่าใดก็ได้แล้วแต่รายละเอียด แต่ที่สำคัญคือต้องมีใจความสำคัญเพียงเรื่องเดียว การแสดงใจความสำคัญของย่อหน้าที่เห็นได้ง่าย ๆ คือ มักปรากฏเป็นประโยคประโยคหนึ่ง ซึ่งเรียกว่า ประโยคใจความสำคัญ (topic sentence)

ลักษณะของย่อหน้าที่ดี มีดังนี้

ย่อหน้าที่ดี คือ ย่อหน้าที่มีใจความสำคัญเพียงอย่างเดียว นอกนั้นเป็นประโยคขยายหรือเสริมใจความสำคัญซึ่งส่วนใหญ่จะปรากฏเป็นประโยคใจความสำคัญ เพื่อให้ย่อหน้าที่เรียบเรียงนั้นได้ความสมบูรณ์แจ่มชัดตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียน ดังนั้นย่อหน้าแต่ละย่อหน้าจะต้องประกอบด้วยลักษณะสำคัญ 4 ประการ คือ

4.1 มีเอกภาพ คือ มีใจความสำคัญเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ไม่เปลี่ยนความคิดหรือจุดมุ่งหมายเป็นหลายอย่าง ซึ่งการจะทำให้ย่อหน้ามีเอกภาพนั้นทำได้ด้วยวิธีง่าย ๆ คือ ให้ผู้เขียนกำหนดจุดมุ่งหมายเป็นประโยคใจความสำคัญ (topic sentence) แล้วจึงหาข้อความที่อาจเป็นรายละเอียด ตัวอย่าง เหตุผล ข้อเสนอแนะและอื่น ๆ มาเขียนขยายใจความสำคัญดังกล่าวนั้นให้ได้รับความสมบูรณ์ชัดเจน ที่สำคัญคือ เนื้อหาสาระของข้อความที่นำมาเขียนขยายนั้นต้องมีใจความเป็นเรื่องเดียวกันกับประโยคใจความสำคัญ จึงจะเรียกได้ว่าย่อหน้านั้นมี "เอกภาพ"

4.2 มีความสมบูรณ์ คือ ย่อหน้าที่มีส่วนต่าง ๆ ประสานเข้าหากันโดยไม่มีส่วนใดขาดตกบกพร่อง กล่าวคือ ในย่อหน้าแต่ละย่อหน้าต้องเขียนอย่างมีจุดมุ่งหมาย มีเนื้อหาสาระ มีรายละเอียดหรือส่วนขยายที่ชัดเจนไม่ออกนอกเรื่อง ไม่ยกตัวอย่างมากเกินไปจนความจำเป็น เมื่ออ่านย่อหน้านั้นแล้วได้เนื้อความบริบูรณ์เหมือนอ่านเรียงความสั้น ๆ 1 เรื่อง เพราะย่อหน้าหนึ่งก็คือเรียงความอย่างสั้นเรื่องหนึ่งนั่นเอง

4.3 มีสัมพันธภาพ คือ ข้อความหรือประโยคแต่ละประโยคที่เรียงต่อกันนั้นมีความเกี่ยวเนื่องติดต่อกันเป็นเรื่องเดียวกัน เมื่ออ่านแล้วเกิดความสละสลวยรื่นหูและเป็นระเบียบ การที่จะทำให้ย่อหน้าเกิดสัมพันธภาพได้นั้น อยู่ที่การจัดลำดับความคิดให้เป็นประโยคต่อเนื่องกันด้วย

เนื้อหาจากประโยคหนึ่งไปสู่อีกประโยคหนึ่ง ทำให้ผู้อ่านสามารถติดตามเนื้อเรื่องได้ง่ายไม่สับสนวุ่นวาย อ่านแล้วได้เนื้อความที่สมบูรณ์แจ่มแจ้ง ซึ่งการที่จะทำให้ย่อหน้าหนึ่งมีความสัมพันธ์กันนั้นทำได้ง่าย ๆ โดยเมื่อผู้เขียนกำหนดจุดมุ่งหมายเป็นประโยคใจความสำคัญแล้ว ให้วางแผนลำดับความคิดเป็นประโยคขยายหรือประโยคเสริมให้ต่อเนื่องกัน วิธีการที่จะทำให้ย่อหน้ามีความสัมพันธ์กันนั้นมีด้วยกันหลายวิธี ดังนี้

4.3.1 วิธีลำดับความคิดให้เป็นข้อความที่มีระเบียบ

4.3.2 วิธีลำดับความคิดโดยใช้คำหรือวลีเป็นเครื่องเชื่อมข้อความให้ต่อเนื่องกัน

4.3.3 วิธีลำดับความคิดให้ต่อเนื่องกันโดยวิธีซ้ำคำที่เป็นแก่นของเรื่อง

4.4 มีสารัตถภาพ คือ มีการย้ำเน้นใจความสำคัญเพื่อให้ผู้อ่านทราบเจตนาหรือความคิดว่า ความคิดใดมีความสำคัญมากที่สุด ความคิดใดมีความสำคัญรองลงไป และตอนใดเป็นรายละเอียด สารัตถภาพหรือการย้ำเน้นนี้อาจทำได้ 3 วิธีคือ

4.4.1 การย้ำเน้นในที่ที่ควรเน้น สามารถทำได้โดยวางตำแหน่งประโยคใจความสำคัญในตอนต้นหรือตอนท้ายของย่อหน้า ทั้งนี้เพื่อแสดงความคิดสำคัญของผู้เขียนให้ผู้อ่านได้เห็นเด่นชัด และผู้อ่านก็สามารถที่จะจับความคิดสำคัญดังกล่าวได้ง่าย

4.4.2 การย้ำเน้นโดยใช้คำวลีหรือประโยคซ้ำ ๆ กันบ่อย ๆ ภายในย่อหน้า วิธีนี้ทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจคำวลีและประโยคที่พบเห็นซ้ำกันบ่อย ๆ และทำให้ผู้อ่านเข้าใจจุดมุ่งหมายหรือความคิดสำคัญที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารถึงผู้อ่าน แต่การย้ำเน้นดังกล่าวนี้ต้องทำแต่พอดี ถ้ามีมากเกินไปจะทำให้ผู้อ่านหมดความสนใจ การย้ำเน้นแต่พอดีนั้นจะทำให้ผู้อ่านสะดุดความคิดดังกล่าวและเข้าใจเจตนาของผู้เขียนได้แจ่มชัดขึ้น

4.4.3 การย้ำเน้นอย่างมีสัดส่วน หมายความว่าผู้เขียนวางแผนกำหนดสัดส่วนให้แก่ข้อความที่ต้องการย้ำเน้นในย่อหน้านั้น ๆ อย่างมีสัดส่วน เช่น ในย่อหน้านั้นมีเรื่องที่ต้องอธิบาย 3 เรื่อง เรื่องสำคัญน้อยที่สุด ผู้เขียนจะยกตัวอย่างประกอบคำอธิบายเพียง 1 ประโยค เรื่องที่สำคัญถัดไปจะยกตัวอย่าง 2 ประโยค และเรื่องที่สำคัญมากที่สุดจะยกตัวอย่าง 3 ประโยค เป็นต้น

สรุป ในการเขียนเรื่องนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจในหลักการใช้ภาษาไทย ตั้งแต่ คำ การใช้คำ ประโยค การเรียบเรียงประโยค การใช้คำลักษณนาม อากาหรนาม บุพบท คำสันธานเพื่อเชื่อมข้อความ เชื่อมประโยค ตลอดจนจนถึงการเขียนย่อหน้าให้ถูกต้อง แบ่งใจความสำคัญให้ถูกต้อง หากผู้เขียนสามารถใช้หลักภาษาได้ถูกต้องดังกล่าวแล้ว ก็ย่อมที่จะถ่ายทอดงานเขียนเรื่องนั้น ๆ ออกมาได้ที่น่าสนใจ และมีประสิทธิภาพ

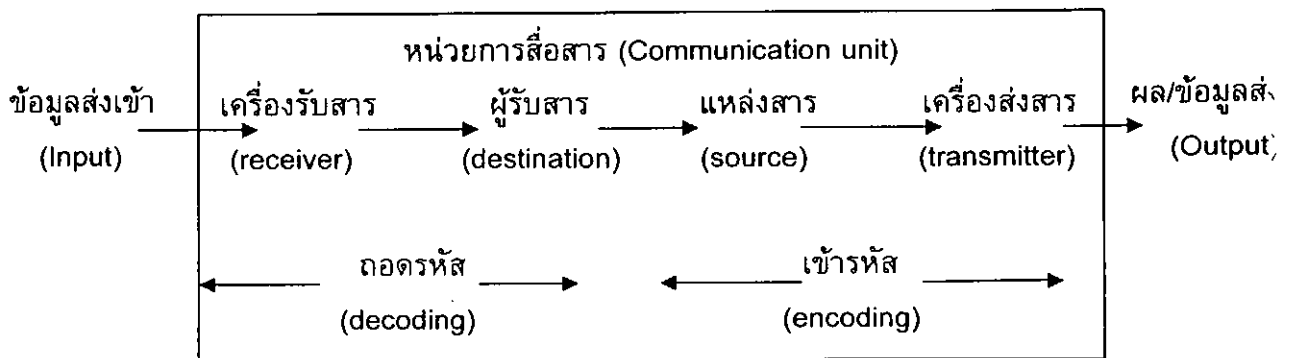
ทฤษฎีการสื่อสาร (Theory of Communication)

ชาร์ลส์ ออสกูด นิยามการสื่อสารไว้ว่า “การสื่อสารโดยทั่ว ๆ ไป คือการที่แหล่งสารมีอิทธิพลเหนือคนอื่นอีกคนหนึ่ง ซึ่งเป็นจุดหมายปลายทาง โดยการจัดการหรือควบคุมสัญลักษณ์ที่มีให้เลือกมากมาย แล้วจึงส่งผ่านช่องทางออกไปยังผู้รับหรือจุดหมายปลายทาง”

ออสกูด ได้ปรับปรุงทฤษฎีการสื่อสารของเขาเองให้เหมาะสมที่จะใช้อธิบายการกระทำการสื่อสารของมนุษย์ โดยอาศัยพื้นฐานทฤษฎีจากทฤษฎีความหมาย (Theory of meaning) จิตวิทยาทางภาษาศาสตร์และสัทศาสตร์ (psycholinguistics and phonetics) ดังนั้นเขาจึงเน้นการสื่อสารที่ครบวงจรกับความหมายของสัญลักษณ์ต่าง ๆ

ออสกูด อธิบายว่า บุคคลคนเดียวจะทำหน้าที่ทั้งผู้รับสารและผู้ส่งสาร ดังนั้นคนเดียวสามารถทำการสื่อสารได้ครบวงจร คือ เป็นทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสารซึ่งเป็นจุดหมายปลายทาง มีการแปลงสารให้ออกมาเป็นสัญญาณส่งออก มีการรับสัญญาณแล้วแปลงสัญญาณนั้นกลับเป็นข่าวสารเหมือนอย่างที่ยังส่งออกไป

การสื่อสารเริ่มต้นด้วยการแปลงข้อมูล ซึ่งหมายถึงสิ่งเร้า หรือพลังงานอย่างหนึ่งให้ออกมาเป็นรูปของรหัสส่งไปยังระบบประสาท ซึ่งทำหน้าที่เป็นเครื่องรับหรือผู้รับสาร โดยรับสิ่งเร้า (stimuli) หรือข้อมูลนี้ไปผ่านกระบวนการหนึ่งซึ่งออสกูดเรียกว่า “การรับสารและการรับรู้” (reception and perception) แล้วตัวกลางหรือสื่อ (mediator) จะป้อนความคิดเข้าไป ส่วนนี้เองเป็นส่วนขยายของแนวทฤษฎีของออสกูด เกี่ยวกับการใช้ความคิดในการสร้างความหมายหรือสร้างเจตคติ แล้วเครื่องส่งหรือเครื่องแปลงสารก็จะทำงานต่อ คือรวบรวมและเรียบเรียงสิ่งเร้าหรือข้อมูลนั้นโดยใช้ความคิดแปลงสิ่งเร้ากลับมาเป็นข่าวสารหรือการตอบสนอง (response) ต่อข่าวสารที่รับมา ซึ่งในระบบสิ่งเร้า-แรงตอบสนองเรียกว่าเป็นทั้งผลิตภัณฑ์ของแหล่งสารหรือต้นตอข่าวสารที่สิ่งเร้านั้นออกมาโดยผ่านกระบวนการที่กล่าวมาข้างต้น แล้วจึงเป็นผลิตภัณฑ์และเป็นข้อมูล (input) ให้กับจุดหมายปลายทางของการสื่อสารนั้น ผลิตภัณฑ์จะถูกเข้ารหัสหรือแปลงให้เป็นสัญลักษณ์ ในขณะที่ข้อมูลจะเข้ากรรมวิธีถอดหรือแปลรหัส ดังภาพประกอบ 3



ภาพประกอบ 3 แสดงหน่วยการสื่อสาร ซึ่งประกอบด้วย แหล่งสาร และผู้รับสาร

แบบจำลองการสื่อสารของชาร์ลส์ ออสกูด แสดงให้เห็นว่า ทั้งสองฝ่ายต้องผ่านการเป็นผู้รับและส่งข่าวสาร โดยผ่านกระบวนการถอดรหัสและก่อนที่จะส่งออกก็ผ่านกรรมวิธีเข้ารหัส เพื่อส่งสารไปยังจุดหมายปลายทาง (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.2540 : 504-505)

3.8 กิจกรรมส่งเสริมความสามารถทางการเขียน

การส่งเสริมความสามารถทางการเขียนนั้น ผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อตอบสนองความสนใจและความสามารถที่แตกต่างกันของนักเรียนแต่ละคนดังได้มีนักวิชาการหลายท่านได้เสนอแนะกิจกรรมในการส่งเสริมการเขียนไว้ดังนี้

สนิท ดั้งทวี (2531 : 41-42) ได้เสนอแนะกิจกรรมในการส่งเสริมการเขียนเรียงเรียงข้อความ ไว้ดังนี้

1. ให้นักเรียนฝึกลำดับความ โดยครูเขียนประโยคที่ได้มาจากเรื่องเล่าต่าง ๆ มาสลับกัน แล้วให้นักเรียนจัดลำดับใหม่ให้ได้ความต่อเนื่องกัน
 2. ครูกำหนดคำหรือข้อความให้นักเรียนเรียงเรียงเป็นประโยคที่มีใจความสมบูรณ์
 3. ครูเขียนคำต่าง ๆ ทำเป็นสลากให้นักเรียนจับ ใครจับได้คำใดก็ให้นำคำนั้นไปแต่งเป็นประโยคอย่างน้อยคำละ 2 ประโยค
 4. ครูกำหนดคำมาให้ชุดหนึ่ง แล้วให้นักเรียนนำคำเหล่านั้นมาเรียงเรียงเป็นข้อความ
 5. ครูเขียนคำประพันธ์ที่ได้มาจากวรรณคดีเรื่องใดเรื่องหนึ่งไว้บนกระดาน ให้นักเรียนคนใดคนหนึ่งอ่านออกเสียงให้ชัดถ้อยชัดคำ หรือจะให้อ่านเป็นทำนองเสนาะก็ยิ่งดี ครูให้นักเรียนในชั้นฟัง แล้วใช้จินตนาการให้เกิดเป็นภาพในจิต จากนั้นจึงให้ทุกคนเขียนเป็นเรียงความสั้น ๆ โดยใช้จินตนาการจากที่ได้ฟังนั้น
 6. ครูนำภาพมาหลาย ๆ ภาพ ให้นักเรียนช่วยกันบรรยายภาพด้วยคำพูด แล้วจึงให้เขียนเป็นความเรียงสั้น ๆ เกี่ยวกับภาพนั้น
 7. ให้นักเรียนร้องเพลงพร้อม ๆ กัน แล้วให้นักเรียนทุกคนเขียนเป็นเรียงความ
 8. ให้นักเรียนช่วยกันยกสุภาษิต สำนวน หรือคำพังเพย เขียนคำเหล่านั้นลงบนกระดานดำ ครูให้นักเรียนเลือกมาเพียงคนละหนึ่งสำนวนแล้วเขียนขยายความออกไปให้ชัดเจน
 9. ครูเปิดเทปเพลงให้นักเรียนฟัง ให้นักเรียนจับใจความสำคัญจากเพลงที่ได้ยินนั้นมาเรียงเรียงเป็นข้อความที่สละสลวย
 10. ให้นักเรียนรวบรวมสำนวนโวหารที่เด่น ๆ ของนักเรียนคนใดคนหนึ่งที่ตนชอบไว้เป็นหมวดหมู่ แล้วเขียนอธิบายได้สำนวนนั้น ๆ ให้ทราบว่าที่ตนชอบนั้นชอบตรงใด อย่างไร
- บันลือ พทกษะวัน (2535 : 49-55) ได้เสนอแนะแนวทางในการส่งเสริมการเขียนให้เกิดประสิทธิภาพไว้ดังนี้
1. ส่งเสริมการเขียนบอกชื่อภาพ เขียนอธิบายภาพ

1.1 ให้โอกาสเด็กวาดภาพตามที่ต้องการโดยอิสระ แต่มีเงื่อนไขว่าจะต้องบอกชื่อภาพได้

1.2 กิจกรรมการส่งเสริมการแสดงออกทางภาษา ไม่ควรจำกัดเฉพาะการเขียน ควรจัดกิจกรรมฝึกและพัฒนาภาษาพูดควบคู่กันหลายลักษณะสลับกันไป เช่น เล่นถาม ทวนคำ ทวนประโยค เล่าเรื่องจากภาพ ซึ่งกิจกรรมการส่งเสริมการพูดเป็นประโยค การเล่าเรื่องจะช่วยพัฒนาการสื่อความคิด ในการพูด (Speech - Thought) ปูพื้นฐานนำไปสู่การสื่อความคิดในการเขียน (Written - Thought) ได้ดีเป็นลำดับ

1.3 ส่งเสริมการเขียนบอกรายละเอียดและเขียนบรรยายภาพ

1.4 การส่งเสริมการเขียน โดยเติมคำบรรยายหรือบอกภาพ

2. ส่งเสริมการเขียนเล่าประสบการณ์และนิทานที่ฟัง

2.1 ส่งเสริมให้เขียนเล่ากิจวัตรประจำวัน

2.2 ส่งเสริมการเขียนเล่าประสบการณ์หรือเหตุการณ์

2.3 ส่งเสริมการเขียนนิทานที่เคยฟังมา

3. ส่งเสริมการเขียนเพื่อแสดงความต้องการของตน เช่น เกมเล่นที่เธอชอบที่สุดเป็นเกมอะไร ทำไมจึงชอบ รายการโทรทัศน์หรือนิทานที่ชอบเป็นรายการหรือเรื่องใด ทำไมจึงชอบมาก การท่องเที่ยวที่อยากจะไป บอกสถานที่ การเดินทางและจะสนุกอย่างไร ฯลฯ เป็นต้น

4. ส่งเสริมการเขียนหรือแสดงความรู้สึกนึกคิดในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยครูช่วยกำหนดสถานการณ์แล้วให้นักเรียนเขียนบอกถึงความรู้สึกนึกคิด ชอบ เกลียด กลัว ในเวลาสถานที่ที่ทำให้เกิดความรู้สึกเช่นนั้น และเป็นเพราะสาเหตุใด อาจมีเหตุผลหรือไม่มีเหตุผลก็ได้ เช่น ถ้าเธอไปเที่ยวน้ำตก เห็นปลากำลังว่ายน้ำทวนน้ำ เธอรู้สึกอย่างไรบอกสาเหตุแห่งความรู้สึกนึกคิด เป็นต้น

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (2538 : 86-87) กล่าวถึงวิธีสอนเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ว่า การสอนเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ให้มีทักษะพื้นฐานในการรับรู้สิ่งแวดล้อมรอบตัวให้มากที่สุดนั้น จำเป็นต้องอาศัยประสาทสัมผัสหลาย ๆ ทางอย่างผสมผสานและสมดุลกัน โดยผ่านช่องทางการรับรู้ทางการเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว และการสัมผัสทางกาย พร้อมกันในคราวหนึ่ง ๆ ซึ่งเรียกว่า การสอนแบบ VAKT (Visual, Auditory, Kinesthetic and Tactile Approach) ของเฟอร์นาล หรือเรียกอีกอย่างว่าหนึ่งว่า วิธีการลากเส้นตามรอย เพราะใช้การลากเส้นไปตามรอยตัวอักษรที่จัดวางแบบไว้วางหน้าแล้ว เช่น การลากนิ้วตามรอยคำหรือตัวอักษรที่เขียนบนกระดาษทราย ตัวอักษรนูน ตัวอักษรในกระเบทราย หรือวิธีการอื่น ๆ เช่น การลากนิ้วเป็นค่านับฝ่ามือหรือแผ่นหลังของเด็กหรือให้เด็กใช้แขนหรือลำตัวเคลื่อนไหวในอากาศเป็นตัวอักษรตามที่ครูกำหนด ตลอดจนการคลำหาหรือสัมผัสตัวอักษรพลาสติกที่อยู่ในถุงหรือในกล่องซึ่งเขามองไม่เห็น จะเป็นการช่วยให้เด็กจดจำคำหรือตัวอักษรได้

เอริล (1992 : 426) ได้กล่าวถึงเทคนิคและวิธีการสอนเขียนไว้ ดังนี้

1. จัดประสบการณ์ทางการเขียนให้สัมพันธ์กันระหว่างความรู้พื้นฐานและความสนใจของแต่ละคน
2. จัดประสบการณ์ทางการเขียนโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล และพัฒนาการทางภาษาพูดของเด็ก
3. เปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความสามารถทางการเขียน โดยเริ่มจากการเขียนเรื่องง่าย ๆ ตามประสบการณ์ของเขา
4. ควรให้คำแนะนำในเรื่องการใช้คำที่เหมาะสมในการเขียน
5. ให้เด็กได้ฝึกฝนทักษะในการเขียนเพื่อการสื่อสารด้วยวิธีการง่าย ๆ
6. ให้เด็กมีรูปแบบที่ถูกต้องในการแสดงออกทางความคิดด้านการเขียน โดยมีครูเป็นแบบ
7. เปิดโอกาสให้เด็กได้เลือกและหาวิธีสะกดคำด้วยตนเอง โดยมีครูเป็นผู้คอยให้คำแนะนำ
8. การให้แรงเสริมแก่ตัวเด็ก
9. สอนให้เด็กมีทักษะในการลำดับเรื่องราวที่ตนเขียนออกมา
10. จัดกิจกรรมทางการเขียนที่หลากหลายเพื่อให้เด็กได้รู้จักโครงสร้างของไวยากรณ์สรุป จากกิจกรรมส่งเสริมความสามารถทางการเขียนนั้น แม้ครูผู้สอนจะทราบเทคนิควิธีการหลากหลายกิจกรรม แต่ในการจัดกิจกรรมการสอนเขียนนั้นควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล การสร้างความสนใจในกิจกรรมการเรียน การจัดสภาพแวดล้อมที่ยั่วยุให้นักเรียนอยากเขียน การให้กำลังใจ และการให้ผลย้อนกลับอย่างรวดเร็ว เพื่อให้นักเรียนได้รับรู้ถึงความสำเร็จของตนเอง

กิจกรรมการสอนเขียนเรื่อง

กรรณิการ์ พวงเกษม (2531 : 39-40) ได้กล่าวถึงรูปแบบการสอนเขียนเรื่องโดยใช้จินตนาการทางสร้างสรรค์ในระดับประถมศึกษา มี 21 รูปแบบดังต่อไปนี้

1. จัดหมู่เขียนเรื่องบนกระดาน
2. ให้ประโยค 2-3 ประโยค แล้วให้นักเรียนเขียนเรื่องต่อเองเป็นเรื่องสั้น ๆ อาจจะมีประมาณ 5-8 ประโยค ความยาวของเรื่องขึ้นอยู่กับระดับชั้นและวัย
3. เขียนบรรยายภาพ
4. ให้รูปภาพที่นักเรียนรู้จัก ให้นักเรียนเขียนเรื่องที่เกี่ยวข้องกับรูปภาพ
5. ให้คำที่มีความหมายเป็นคำที่นักเรียนรู้จักตามวัยของเขา แล้วนำคำนั้นมาเขียนเรื่องในขั้นต้นครูอาจจะกำหนด 5-8 ประโยค ในขั้นสูงขึ้นไปครูกำหนดความยาวให้มากขึ้น ซึ่ง

ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของครูโดยคำนึงถึงความรู้ความสามารถและประสบการณ์ทางภาษาของนักเรียน

6. ให้ภาพ ให้คำ แล้วให้นักเรียนเขียนเรื่องเกี่ยวกับภาพ และนำคำที่ให้มาเขียนให้อยู่ในเรื่องเกี่ยวกับภาพ

7. ให้ภาพ ให้ชื่อเรื่อง ให้ข้อความมา 2-3 ประโยค ให้นักเรียนเขียนเรื่องต่อให้จบ

8 ให้ประโยคหลาย ๆ ประโยคที่มีความสัมพันธ์ ให้นักเรียนเขียนต่อให้จบและตั้งชื่อเรื่องด้วยประโยคที่ให้มาอาจจะให้ได้ 3 ลักษณะ

ลักษณะที่ 1 ให้ประโยคตอนต้นและตอนท้ายมา ให้นักเรียนแต่งตรงกลางที่หายไป

ลักษณะที่ 2 ให้ประโยคตอนต้นเรื่องมา แล้วเขียนเรื่องต่อให้จบ

ลักษณะที่ 3 ให้ตอนท้ายของเรื่องมา ให้เขียนเริ่มต้นเรื่องให้ต่อกับข้อความที่ให้มา

9. ให้ภาพมา ให้เขียนแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับภาพ

10. ให้ภาพ ให้เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพ

11. ให้เขียนแสดงความต้องการ

12. เขียนเล่าประสบการณ์

13. ให้เขียนโฆษณาขายสิ่งของต่าง ๆ ซึ่งแล้วแต่ว่าจะเป็นอย่างชนิดใดก็ได้ตามความพอใจของผู้เขียน

14. ให้เขียนคำขวัญเกี่ยวกับภาพ หรืออาจจะเขียนคำขวัญแล้ววาดภาพประกอบ

15. ให้ชื่อเรื่อง นักเรียนเขียนเรื่องจากชื่อเรื่อง ความสั้นยาวตามระดับชั้นและวัย

16. เขียนข้อความในลักษณะการอวยพร เช่น อวยพรวันเกิด อวยพรวันปีใหม่ หรือออกแบบบัตรเชิญ การเขียนข้อความอาจจะเขียนในลักษณะร้อยแก้วหรือร้อยกรองประเภทกลอน

17. เขียนกลอนง่าย ๆ บรรยายสิ่งต่าง ๆ ได้แก่ กลอนสี่ กลอนดอกสร้อย เช่น ชม

ความงามของดอกไม้ ปลา นก ฯลฯ

18. เขียนนิทานกลอนสั้น ๆ

19. เขียนเพื่อประโยชน์ในการติดต่อสื่อสาร

20. เขียนบทบาทสมมติสั้น ๆ เพื่อใช้ในการแสดง

21. เขียนความรู้สึกอย่างมีวิจารณ์ญาณ

นอกจากนี้กรรมการ พวงเกษม ยังได้เสนอแนะเพิ่มเติมในเรื่องสำนวนที่ควรใช้ในการเขียนเรื่องไว้ดังนี้

1. การใช้ภาษาให้ถูกไวยากรณ์ การเรียงลำดับคำในประโยคให้ถูกต้อง ซึ่งถ้าเรียงคำผิดที่ ความหมายอาจเปลี่ยนไป ส่วนมากนิยมเรียงประธาน กริยา กรรม ตามลำดับ

2. การเลือกถ้อยคำในการเขียนเรื่องไม่ควรใช้ภาษาพูด เช่น ไซ้ใหม่ ดีจัง เมื่อไหร่ ทานอาหาร และอื่น ๆ ซึ่งควรใช้คำว่า ไซ้หรือไม่ ดีมาก เมื่อไร รับประทานอาหาร จะมีความเหมาะสมมากขึ้น นอกจากนี้ควรหลีกเลี่ยงการใช้คำศัพท์ คำยาก คำแสลง เป็นต้น

3. การแต่งประโยค อย่าแต่งประโยคให้มีข้อความเยิ่นเย้อ ควรเขียนให้กระชับ ความและเข้าใจง่าย หลีกเลี่ยงประโยคยาว ๆ เพราะจะทำให้ผู้อ่านหมดความสนใจ

4. การลำดับเนื้อเรื่องและความคิด คำพูดที่แสดงความคิดต้องมีเหตุผล
วรรณิ โสมประยูร (2539 : 174) ได้เสนอแนะกิจกรรมเขียนเรื่อง เช่น

1. แต่งเรื่องจากภาพ
2. แต่งเรื่องจากคำที่กำหนดให้
3. แต่งเรื่องจากประโยคที่กำหนดให้
4. แต่งเรื่องจากเรื่องที่กำหนดให้บางส่วน
5. แต่งเรื่องจากชื่อที่กำหนดให้
6. แต่งเรื่องจากเรื่องที่เล่าให้ฟัง
7. แต่งกลอนจากเรื่องที่เล่าให้ฟัง
8. แต่งเรื่องจากเหตุการณ์ประจำวัน
9. เรียงความจากการไปศึกษานอกสถานที่
10. เรียงความจากภาพ
11. เรียงความจากคำถาม
12. ย่อความจากการค้นคว้า
13. เขียนรายงานการเจริญเติบโตของพืช
13. บันทึกเหตุการณ์ประจำวัน เช่น บันทึกกรายรับรายจ่าย บันทึกการปฏิบัติงาน

ใน 1 วัน

สลิล ศิริมงคล (2539 :) ได้เสนอ 10 วิธีในการสอนเด็กให้เขียนเรื่องเป็น สรุปได้ดังนี้

1. อ่านบ่อย ๆ การส่งเสริมให้เด็กรักการอ่านเป็นเรื่องที่สอดคล้องกับการสอนเขียน การอ่านมากเท่าไร นักเรียนจะเก็บสะสมความรู้ ความชำนาญและประสบการณ์ทางภาษามากพอที่จะเป็นเครื่องมือในการเขียนได้ ครูภาษาไทยจึงควรจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน เช่น โครงการยอตนักอ่านน้อย เป็นต้น

2. ค่อยคิดคำ หมายถึงการฝึกการใช้คำต่าง ๆ ให้คล่องแคล่ว เช่น กลุ่มคำคล้องจอง คำที่เป็นสำนวนโวหาร พังเพย การเลือกใช้คำมาใช้ได้ถูกต้องจะช่วยให้สำนวนการเขียนราบรื่น

3. จำประโยค ครูต้องฝึกประโยคต่าง ๆ ให้คล่องแคล่ว เช่น ประโยคบอกเล่า คำถาม ปฏิเสธ และประโยคคำสั่ง แล้วจึงฝึกแต่งประโยคโดยใช้คำที่กำหนดให้ ฝึกเขียนประโยคเสียใหม่ให้ถูกต้อง

4. โลกสี่ส้น เด็กทุกคนชอบวาดรูป จึงควรเปิดโอกาสให้เด็กวาดรูปพร้อมระบายสีได้อย่างอิสระ ตามต้องการโดยครูให้หัวข้อ เช่น สัตว์เลี้ยงที่ฉันชอบ ดอกไม้แสนสวย แล้วให้บรรยายภาพที่ตนวาดนั้น

5. ผันสวดยหุ นักเรียนสร้างจินตนาการในสิ่งที่ตนอยากได้ อยากเป็น เปิดโอกาสให้เด็กคิดอย่างเสรีแล้วเขียนถ่ายทอดสิ่งที่ปรารถนา เช่น ฉันอยากเป็น... อาชีพที่ฉันชอบในอนาคต แล้ววาดรูปประกอบ

6. ดูแล้วเขียน เป็นการบรรยายภาพ อาจจะเป็นภาพเดียว แล้วมีชื่อเรื่องให้ หรือภาพหลาย ๆ ภาพต่อเนื่องแล้วตั้งชื่อเรื่องให้ หรืออาจให้เด็กตั้งชื่อเอง

7. เพียรต่อเติม คือ การแต่งเรื่องต่อจากที่ครูให้ข้อความไว้ การต่อเติมเรื่องในการฝึกมี 3 ลักษณะ

7.1 ขึ้นต้นเรื่องให้เขียนบรรยายต่อเติมส่วนกลางเรื่องและสรุปจบ

7.2 ให้ส่วนกลางเรื่อง และสรุปให้ ให้นักเรียนขึ้นต้นเรื่อง

7.3 ให้ส่วนต้นและกลางเรื่อง ให้ต่อเติมเรื่องจนจบอย่างสมบูรณ์

8. เสริมด้วยคำจาก ข้อที่ 1 ถึง 7 จะให้เด็กได้บรรยายอย่างอิสระเสรี ตามความคิดสร้างสรรค์ เช่น มีภาพให้บรรยายแล้ว ให้คำอีกประมาณ 4-5 คำ หรือมีเพียงคำที่กำหนดและมีชื่อเรื่องให้เท่านั้น

9. ทำตามเกณฑ์ หมายถึง การเขียนเรื่องตามชื่อเรื่องที่ครูกำหนดหรือการบันทึกประจำวัน การบันทึกข่าวเหตุการณ์ตามแบบที่ถูกต้อง เนื้อหาของเรื่องที่เขียนเป็นไปตามหลักเกณฑ์ของการเขียนเรื่องการใช้ภาษาที่เหมาะสม

10. เล่นก่อนเขียน เพื่อสร้างความสนุกสนานเป็นการกระตุ้นให้เกิดความอยากเขียน เกมต้องสอดคล้องสัมพันธ์กับบทเรียนและจุดประสงค์การเขียนอย่างที่ดี

นอกจากนี้ เด่นศิริ สินสีบลผล (2540 : 127-128) ยังได้เสนอแนะถึงการวางโครงเรื่องที่จะเขียน ไว้ว่า ในการเขียนเรื่องนั้น ควรวางโครงเรื่องและส่วนประกอบต่าง ๆ ที่จะจัดลำดับข้อมูลเข้าไปในเรื่องไว้อย่างชัดเจนเพื่อการเขียนที่ไม่วกวนและซ้ำซ้อน จนทำให้เรื่องขาดความงามและไม่ดึงดูดใจให้ผู้อ่านสนใจที่จะอ่านต่อไป ซึ่งโครงเรื่องประกอบด้วย

คำนำ คือ ข้อความเริ่มเรื่อง เป็นการเขียนนำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจเรื่องนั้น และนำเข้าสู่ประเด็นสำคัญคือเนื้อเรื่อง การเขียนคำนำอาจจะขึ้นต้นด้วย ข้อคิด คำคม ภาษิต บทกลอน หรือเหตุการณ์สำคัญของข่าวสารบ้านเมือง และควรใช้ภาษาที่กระชับและรัดกุมในการขยายความ

เนื้อเรื่อง คือ การเขียนสาระสำคัญของเรื่องซึ่งผู้เขียนต้องแสดงความรู้ และความคิดให้ตรงกับเรื่องที่เขียน เนื้อเรื่องอาจแบ่งได้เป็นหลายย่อหน้า ขึ้นอยู่กับการดำเนินเรื่องและการจะเปลี่ยนหัวข้อที่จะกล่าวถึง ถ้าเริ่มเปลี่ยนหัวข้อที่กล่าวก็ควรย่อหน้าใหม่ แต่ต้องเป็นเนื้อเรื่องที่เกี่ยวเนื่องกันตลอด ซึ่งในส่วนของเนื้อเรื่องสามารถอ้างอุทาหรณ์ ยกตัวอย่างเปรียบเทียบ หรืออุปมาอุปมัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องมาประกอบการเขียน จะยิ่งทำให้ส่วนของเนื้อเรื่องมีคุณค่ามากขึ้น

การสรุป คือ การเขียนทิ้งท้ายให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องที่เขียนมาทั้งหมดอย่างชัดเจนว่า ผู้เขียนต้องการอะไร โดยฝากข้อคิดเห็นต่าง ๆ ตลอดจนข้อเสนอแนะไว้ให้ผู้อ่านได้คิด อาจจะ

สรุปด้วย คำคม บทกลอน ภาษิต หรือสำนวนที่ประทับใจ หากผู้เขียนขึ้นต้นด้วยบทกลอนแล้วไม่ควรสรุปด้วยบทกลอนอีกจะยิ่งทำให้ดูฟุ่มเฟือยจนเกินไป และอย่าเข้าใจผิดว่าการสรุปคือการเขียนย่อเรื่องทั้งหมด

สรุป การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้ และสามารถเขียนเรื่องได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น ครูผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่หลากหลาย ให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกสนุกสนานเร้าความสนใจ สอดคล้องกับความสนใจ และความสามารถที่แตกต่างกันของนักเรียนแต่ละคน จึงจะส่งผลทำให้เด็กมีความสามารถทางการเขียนเรื่องดีขึ้น

3.9 การวัดความสามารถทางการเขียน

การวัดความสามารถทางการเขียน ได้มีนักการศึกษาด้านการทดสอบเสนอแนวทางการวัดความสามารถทางการเขียนไว้ ดังนี้

บังอร สว่างโรส และเยาวภา พุกกะคุปต์ (2524 : 50) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่นำมาใช้พิจารณาเพื่อวัดความสามารถทางการเขียน ไว้ 5 ประการ คือ

1. เนื้อหา (Content) ได้แก่ ความคิดที่แสดงออกและความรู้ที่ผู้เขียนเสนอแก่ผู้อ่าน
2. วัตถุประสงค์ในการเขียน (Judgement Skills) ได้แก่ งานเขียนนั้นจะต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์และผู้อ่านตลอดเวลา ซึ่งหมายถึงความสามารถในการเลือกสรร การวัดและลำดับเรื่องให้มีความต่อเนื่องกันด้วย (An Ability to Select Organize and Order Relevant Information)

3. ไวยากรณ์ (Grammatical Skills) ได้แก่ ความสามารถในการเขียนประโยคที่ถูกต้อง

4. สลีลาการเขียน (Stylistic Skills) ได้แก่ การเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนโวหารเพื่อให้เกิดลักษณะเฉพาะของผู้เขียน

5. กลไกการเขียน (Mechanic Skills) ได้แก่ การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการสะกดตัวอักษรที่ถูกต้อง

สมเกียรติ กินจำปา (2545 :) ได้สรุปถึงองค์ประกอบในการวัดความสามารถทางการเขียนไว้ ดังนี้

1. กลไกการเขียน คือ ความสามารถในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน การสะกดคำ การวางสระ พยัญชนะ วรรณยุกต์ ได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

2. ไวยากรณ์ คือ ความสามารถในการเรียบเรียงประโยคตามลักษณะโครงสร้างของประโยคและการเชื่อมต่oprโยคเพื่อให้เนื้อเรื่องต่อเนื่องกัน

3. เนื้อหา คือ ความสามารถในการเขียนเรียบเรียงเนื้อหาให้ผู้อ่านได้รู้ความรู้สึกนึกคิดว่าผู้เขียนต้องการถ่ายทอดอะไรให้แก่ผู้อ่าน

4. สลีลาการเขียน คือ ความสามารถในการเลือกใช้คำให้เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคลตลอดจน สำนวน โวหาร เพื่อแสดงเอกลักษณ์ของผู้เขียนและอารมณ์ของผู้เขียน

5. ลายมือ คือ ความสามารถในการเขียนที่สามารถทำให้ผู้อ่านสื่อความหมายไว้ตรงตามที่คุณเขียนต้องการอย่างง่าย

ฮีตัน (Heaton. 1979 : 134-135) ได้เสนอแนะว่าในการวัดความสามารถทางการเขียนนั้น ควรวัดผู้เขียนในด้านต่อไปนี้

1. วัดความสามารถในด้านไวยากรณ์ (Grammar) หมายถึง ความถูกต้องของการใช้ไวยากรณ์ในการเขียนเรื่องนั้น
2. วัดความสามารถในการใช้คำศัพท์ (Vocabulary) หมายถึง การเลือกใช้คำศัพท์ที่ถูกต้อง เหมาะสม และหลากหลาย
3. วัดความสามารถด้านกลไกการเขียน (Mechanics) หมายถึง เครื่องหมายวรรคตอน และการสะกดที่ผู้เขียนใช้ได้ถูกต้อง
4. วัดความคล่องแคล่วทางการเขียน คือ วัดด้านลีลา และความสอดคล้องของการสื่อความหมาย (Fluency : Style and Ease of Communication) หมายถึง ความสามารถในการนำเสนอเนื้อเรื่องและความคิดให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายที่คุณเขียนต้องการสื่อ การเลือกใช้ถ้อยคำ สลีลาการเขียนและโวหารต่าง ๆ
5. วัดด้านความสัมพันธ์ของข้อความ (Relevance) หมายถึง การจัดลำดับความคิด และการเรียบเรียงข้อความ

สรุป ในการวัดความสามารถทางการเขียนจะต้องมีหลักเกณฑ์ในการวัดที่แน่ชัด วัดความสามารถทางการเขียนได้อย่างยุติธรรม ซึ่งจะทำได้งานเขียนที่มีคุณภาพ

3.10 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

นางลักษณ์ คำยิ่ง (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความเข้าใจในการอ่าน และความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนคำใหม่โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน ปริศนาคำทาย และการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนคำใหม่โดยใช้กิจกรรมแบบปริศนาคำทายมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่เรียนคำใหม่โดยใช้กิจกรรมแบบตามคู่มือครู และนักเรียนที่ได้รับการสอนคำใหม่โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน ปริศนาคำทายและกิจกรรมตามคู่มือครูมีความสามารถในการเขียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่เรียนคำใหม่โดยใช้กิจกรรมแบบเล่านิทานมีความสามารถในการเขียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนคำใหม่โดยใช้กิจกรรมแบบคู่มือครู

อรรณญา ฤกษ์ชัย (2542 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่

ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีความเข้าใจในการอ่านและมีความสามารถในการเขียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ตามลำดับ

อรวรรณ น้อยมุข (2544 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แนวการสอนอ่านแบบ เอ อาร์ ซี ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แนวการสอนอ่านแบบ เอ อาร์ ซี มีพัฒนาการความเข้าใจในการอ่านและการเขียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นันทิกานต์ สุขสำราญ (2545 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการเรียนรู้โดยใช้แผนผังมโนทัศน์ควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบให้คะแนนและการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบวิพากษ์ที่มีต่อความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดชัยฉิมพลี เขตภาษีเจริญ ผลการวิจัยพบว่า 1. นักเรียนมีการเขียนสะกดคำเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการเรียนรู้โดยใช้แผนผังมโนทัศน์ควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบให้คะแนนและการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบวิพากษ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อรรถัน รัตนสกุล (2546 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสามารถในการเขียนเรื่องและความสนใจในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยใช้แบบเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมที่กำหนดอรรถลักษณะทางภาษา ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่สอนโดยใช้แบบเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมที่กำหนดอรรถลักษณะทางภาษา มีความสามารถในการเขียนเรื่องและความสนใจในการเรียนภาษาไทยมากกว่านักเรียนที่สอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

แฮมเมอร์ (Hammer, 1997 : 2968-A) ได้ศึกษาการใช้วิธีสอนแบบสหร่วมใจในการสอนเขียนกับนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ผลการวิจัยพบว่า การสอนเขียนด้วยวิธีสอนแบบสหร่วมใจและการให้คำแนะนำในการเขียนกับนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในด้านการเข้าใจความหมายของคำ ปริมาณคำ และไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องของทัศนคติและความบกพร่องในการเขียน หรือความยาวของเรื่องที่เด็กเขียน

มิลเลอร์ (Miller, 1994 : 1527-A) ได้ศึกษาผลของการฝึกแยกความแตกต่างของโครงสร้างคำในการเขียนของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่ได้รับการฝึกแยกความแตกต่างของโครงสร้างคำในการเขียนมีความสามารถทางการเขียนสูงขึ้น

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวเป็นสื่อการสอน

4.1 ทฤษฎีจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการใช้สื่อเป็นสิ่งเร้า

ในการสอนเขียนเรื่อง ครูควรคำนึงถึงหลักจิตวิทยาการศึกษาด้วย เพื่อเป็นแรงจูงใจให้เด็กเกิดความรู้สึกนึกคิด จินตนาการ แล้วสามารถถ่ายทอดออกมาเป็นตัวอักษรได้ตามที่ต้องการ ดังที่ สมถวิล วิเศษสมบัติ (2528 : 230) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับแรงจูงใจซึ่งเกี่ยวข้องกับจิตวิทยาการศึกษา และสามารถนำมาใช้พัฒนาการเขียนว่า แรงจูงใจมีความสำคัญมาก โดยเฉพาะด้านการสอนภาษาไทยครูภาษาไทยควรพยายามสร้างสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เป็นสิ่งเร้าเพื่อเป็นแรงจูงใจให้นักเรียนสนใจ ตั้งใจฝึกฝนทักษะและมีเจตคติที่ดีต่อภาษาไทย

การเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง ซึ่งถ้ามีการฝึกบ่อย ๆ การเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าก็จะมีมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ พรรณี ช. เชนจิต (2528 : 167-168) ที่ได้กล่าวถึงทฤษฎีที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ไว้ว่า ใช้หลักความใกล้ชิด การใช้สิ่งเร้า และการตอบสนองที่เกิดขึ้นในเวลาใกล้เคียงกันจะสร้างความพอใจ หลักการฝึกหัด การให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมซ้ำ ๆ เพื่อช่วยสร้างความรู้ ความเข้าใจ และใช้กฎแห่งผล คือ การให้นักเรียนทราบผลการทำงานของตน เช่น การเฉลย คำตอบหรือทราบผลการทำงานอย่างรวดเร็ว และจูงใจนักเรียน เช่น การให้แบบฝึกหัดจากง่ายไปหายาก เพื่อเร้าความสนใจของนักเรียน

จากหลักการและทฤษฎีที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า สิ่งเร้า การตอบสนองและแรงจูงใจเป็นส่วนประกอบที่สำคัญในการแสดงพฤติกรรมของบุคคล ดังนั้น การใช้สิ่งเร้ามาเป็นสื่อในการเขียนเรื่อง ก็จะสามารถพัฒนาทักษะการเขียนได้ดีกว่าการสอนโดยใช้หลักเกณฑ์การเขียน ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่า การนำภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวมาเป็นสื่อใช้ในการสอนเขียนเรื่องโดยภาพมีลักษณะเป็นภาพการ์ตูนที่เคลื่อนไหวได้จะสามารถเร้าและช่วยให้นักเรียนเกิดความสนใจ เกิดความคิด จินตนาการ และสามารถถ่ายทอดและเรียบเรียงความคิดเหล่านั้นออกมาเป็นผลงานการเขียนเรื่องที่มีประสิทธิภาพ

4.2 ความสำคัญของสื่อการสอนที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาไทย

การเรียนการสอนภาษาไทยนั้น สื่อการสอนมีความสำคัญเป็นอย่างมาก หากบรรยากาศในการเรียนขาดสื่อ หรือไม่ใช้สื่อในการเรียนการสอน ก็จะทำให้เด็กไม่เกิดการเรียนรู้หรือมีการเรียนรู้น้อย และเป็นไปได้ช้า ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาไทยจึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการนำสื่อการสอนเข้ามาใช้ ดังที่มีนักวิชาการได้กล่าวถึงการใช้สื่อการสอนในวิชาภาษาไทยไว้ดังนี้

สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์มพรรย์ (2523 : 220) ได้กล่าวถึงการใช้สื่อการสอนในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยไว้ว่า การใช้สื่อการสอนต่าง ๆ จะช่วยเร้าให้นักเรียนเกิด

ความสนใจ ช่วยสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้สนุกสนานมีชีวิตชีวา ไม่เบื่อหน่าย ช่วยให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวิชาต่าง ๆ

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2533 : 90-91) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของสื่อการสอนที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาไทย สรุปได้ดังนี้

1. สื่อการสอนทำให้การเรียนการสอนภาษาไทยมีความหมาย ไม่ใช่เรียนด้วยการท่องจำ แต่เรียนด้วยความเข้าใจ สามารถนำไปใช้ได้
2. ทำให้เรียนรู้ได้เร็ว ผู้สอนไม่ต้องเสียเวลาอธิบายมาก เพียงใช้สื่อการสอนผู้เรียนก็สามารถเข้าใจ และเรียนรู้ได้ในเวลาอันรวดเร็ว
3. ทำให้สามารถจดจำความรู้ต่าง ๆ ที่เรียนรู้ได้อย่างแม่นยำ
4. ทำให้บทเรียนไม่เบื่อหน่าย
5. ทำให้นักเรียนมีความสนใจ และตั้งใจเรียน เพราะสื่อการสอนทำให้การเรียนภาษาไทยสนุกสนาน มีการเคลื่อนไหวซึ่งสอดคล้องกับความต้องการ และความสนใจของนักเรียนระดับประถมศึกษา
6. สื่อการสอนช่วยพัฒนาความคิดของผู้เรียนได้อย่างกว้างขวาง ทำให้สามารถเรียนรู้ได้อย่างลึกซึ้ง และทำให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ทางภาษาได้

นอกจากนี้ อัมพร อังศรีพวง (2542 : 4-5) ยังได้กล่าวถึงความสำคัญของสื่อการเรียนการสอนไว้ดังนี้

1. ต่อผู้สอน

- 1.1 ช่วยให้คุณจัดเนื้อหาและประสบการณ์ที่มีความหมายต่อผู้เรียน
- 1.2 ช่วยให้คุณสามารถสอนได้ตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้
- 1.3 ช่วยแบ่งเบาภาระของคุณผู้สอนทั้งด้านแรงงานและเวลา
- 1.4 ช่วยให้คุณเรียนรู้และเกิดแนวทางในการพัฒนาสื่อการเรียนการสอน
- 1.5 ช่วยให้คุณควบคุมพฤติกรรมของผู้เรียนให้เกิดความสนใจและมีระเบียบวินัยในการเรียน

2. ต่อผู้เรียน

- 2.1 ช่วยกระตุ้นและสร้างความสนใจให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน
- 2.2 ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนได้ง่าย ถูกต้อง และรวดเร็วยิ่งขึ้น
- 2.3 ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน
- 2.4 ช่วยสร้างบรรยากาศให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ประทับใจและมีความ

สนุกสนาน

- 2.5 ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักคิดแก้ปัญหาในกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียน
- 2.6 ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์

สรุป สื่อการสอนมีความสำคัญและมีความจำเป็นมากในการเรียนการสอนภาษาไทย เพราะสื่อจะเป็นสิ่งเร้าที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ เป็นวิธีที่ช่วยให้นักเรียนเรียน

ด้วยความสนุกสนาน ไม่ต้องท่องจำ ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ด้วยความเข้าใจ ฝึกให้เด็กคิด มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งในการใช้สื่อ นั้นครูควรมีเกณฑ์พิจารณาในการเลือกสื่อ ให้มีความเหมาะสมกับเนื้อหาวิชานั้น ๆ

4.3 การพิจารณาเลือกสื่อการสอน

ในการพิจารณาเลือกใช้สื่อการสอนนั้น จะต้องพิจารณาอย่างรอบคอบ เพื่อให้การเรียนการสอนบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ดังที่ สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรพรย (2523 : 221) ได้กล่าวถึงการเลือกสื่อการสอนมาใช้ประกอบการเรียนการสอนว่า ต้องคำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ ต่อไปนี้

1. เหมาะสมและสอดคล้องกับเรื่องที่จะสอน ตรงกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้
2. เหมาะสมกับระดับอายุและสติปัญญาของนักเรียน
3. เหมาะสมกับความต้องการและความสนใจของนักเรียน
4. มีลักษณะที่ชวนให้นักเรียนสนใจ
5. ช่วยเสริมสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวิชานั้น
6. ช่วยให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้รวดเร็วและเข้าใจได้ดีขึ้น
7. เป็นสิ่งที่ง่าย
8. ช่วยให้นักเรียนที่ง่ายถูกต้องชัดเจน ไม่ซับซ้อน
9. ช่วยให้นักเรียนมีประสบการณ์กว้างขวางยิ่งขึ้น เกิดทักษะเพิ่มขึ้น และทำให้

สนุกสนานเพลิดเพลินในการเรียน

10. ไม่แพงจนเกินไป และสามารถใช้ประโยชน์ได้คุ้มค่า

ส่วนวาสนา ชาวหา (2533 : 17) ได้กล่าวถึง การนำสื่อการสอนมาใช้ในการเรียนการสอน ว่าควรคำนึงถึงหลักการดังนี้

1. ประสิทธิภาพ (Efficiency) คือ ทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ทุกประการ
2. ประสิทธิภาพ (Productivity) คือ จำนวนผู้เรียนที่บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้เป็นจำนวนมาก
3. ประหยัด (Economy) คือ การลงทุนที่คุ้มค่า ทั้งด้านทุนทรัพย์ แรงงาน และระยะเวลาในการใช้งาน

สำหรับสื่อการสอนที่ใช้สำหรับการเรียนการสอนภาษาไทยส่วนใหญ่มีได้กำหนดไว้ตายตัว ซึ่งจะมีการเปลี่ยนแปลงไปตามกิจกรรมการเรียนการสอน และกิจกรรมที่ใช้ฝึกทักษะก็ย่อมมีความแตกต่างกันไปตามสภาพของผู้เรียน ซึ่งตริงดา แหลมสมุทร (2537 : 30) ได้กล่าวถึงเกณฑ์การเลือกสื่อการสอนภาษาไทยให้เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทย ไว้ดังนี้

1. สามารถฝึกใช้ความคิด และทักษะทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน เขียนให้สัมพันธ์กันให้มากที่สุด อย่างน้อยควรให้สัมพันธ์กันได้ 2 ทักษะ เมื่อจะเน้นฝึกฝนทักษะใดให้มากจึงจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเฉพาะทักษะนั้นเพิ่มขึ้น

2. ตรงกับเนื้อหาในบทเรียน

3. เหมาะสมกับอายุ สติปัญญา และประสบการณ์ของผู้เรียน

4. เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมของผู้เรียน

5. ทำทลายความสามารถของผู้เรียน และทำให้บทเรียนสนุกสนาน ไม่น่าเบื่อหน่าย สรุปได้ว่า การเลือกสื่อการสอนมีความสำคัญมาก เพราะสื่อจะเป็นตัวกลางนำความรู้ ความคิด ประสบการณ์ต่าง ๆ ถ่ายทอดจากครูไปสู่ผู้เรียน และทำให้การเรียนการสอนนั้นเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้โดยเฉพาะการเลือกสื่อการสอนที่เป็นรูปภาพ ครูจะต้องเข้าใจ และมีหลักการในการเลือกรูปภาพให้เหมาะสมกับวัย ความสนใจของผู้เรียน และตรงกับเนื้อหาที่ต้องการให้เด็กเกิดการเรียนรู้ในสิ่งนั้น ๆ

4.4 ความสำคัญของการใช้สื่อที่เป็นรูปภาพ

เริงลักษณ์ มหาวิจิตรฉัยมนตรี (2517 : 44) ได้กล่าวถึง การเลือกรูปภาพในการสอน จะต้องเลือกให้ตรงกับวัตถุประสงค์การสอนให้ตรงกับเนื้อหาที่สอน เพื่อจะทำให้ภาพนั้นมีคุณค่า และสนองตอบวัตถุประสงค์การสอน ในการใช้รูปภาพจะพบว่าใช้ได้ทุกช่วงเวลาระหว่างการสอน เช่น ชี้นำเข้าสู่บทเรียน ช้้นสอน ช้้นสรุป และช้้นประเมินผล ครูผู้สอนจะต้องคำนึงถึงเรื่องเวลาด้วยเพื่อจะให้การเรียนรู้ของนักเรียนพัฒนาขึ้น

ในลักษณะของภาพที่เด็กระดับชั้นประถมศึกษาชอบมากที่สุด คือ ภาพการ์ตูน เพราะใช้สัญลักษณ์แทนความหมายต่าง ๆ ที่ทำให้สื่อความหมายได้เข้าใจได้ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับการสอนภาษา ซึ่งบุญเหลือ ทองเอี่ยม และสุวรรณ นาฏ (2520 : 131) ได้กล่าวถึงหลักเกณฑ์ในการเลือกภาพการ์ตูนมาใช้ในการเรียนการสอนไว้ดังนี้

1. เลือกการ์ตูนที่เหมาะสมกับประสบการณ์ของผู้เรียน

2. ไม่เลือกการ์ตูนที่เป็นนามธรรมมากเกินไป ควรเลือกแบบง่าย ๆ มีสัญลักษณ์ที่

เด่นชัด

3. เลือกการ์ตูนที่มีสัญลักษณ์ บ่งชี้ชัดเจน เฉพาะเรื่อง

4. เลือกการ์ตูนที่มีขนาดพอเหมาะ

สรุปได้ว่า ในการนำสื่อมาใช้ในการประกอบการเรียนการสอนนั้นรูปภาพนับเป็นสื่อชั้นหนึ่งที่สามารถถ่ายทอดเรื่องราวใด ๆ ให้นักเรียนได้เข้าใจได้มากกว่าคำพูดหลาย ๆ คำ แต่ในบรรดารูปภาพนั้นภาพการ์ตูนเป็นภาพที่นักเรียนทุกเพศทุกวัยต่างชอบและให้ความสนใจ แต่ทั้งนี้ในการเลือกสื่อภาพการ์ตูนมาใช้ในการเรียนการสอนนั้นควรระวังวัตถุประสงค์ของเนื้อหาที่จะ

สอนให้ชัดเจน เพื่อเป็นแนวทางในการเลือกสื่อภาพการ์ตูนมาใช้ให้เหมาะสมกับเนื้อหาและสภาพของผู้เรียน อันจะนำประโยชน์สูงสุดในการจัดการเรียนการสอนต่อไป

ทั้งนี้เพื่อให้สื่อภาพการ์ตูนมีความน่าสนใจ กระตุ้นให้นักเรียนเกิดความคิด และมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้วิจัยจึงมีความคิดที่จะสร้างให้ภาพการ์ตูนนั้นสามารถเคลื่อนไหวได้ โดยในที่นี้ได้อาศัยหลักการสร้างจากสื่อหนังกระดาษซึ่ง พระมหาสมพงษ์ มหาบุญญ (2537 : 48) ได้กล่าวว่าหนังกระดาษเป็นการออกแบบภาพให้มีการเคลื่อนไหว (Movement) ตามส่วนต่าง ๆ ที่ต้องการ ภาพที่ต้องการจะนำมาใช้เป็นภาพเคลื่อนไหวนั้นจะเป็นภาพใดก็ได้แล้วแต่ความต้องการ สำหรับส่วนที่จะทำให้เคลื่อนไหวนั้นแล้วแต่การออกแบบ เช่น เป็นส่วนมือ, เท้า, หัว, ลำตัว, แขน, ขา, ฯลฯ หรืออาจจะกำหนดให้เป็นวัตถุสิ่งของเคลื่อนที่ก็ได้

4.5 ความหมายและประเภทของภาพการ์ตูน

ไพเราะ เรื่องศิริ (2524 : 12) ได้ให้คำจำกัดความของการ์ตูนว่า การ์ตูนคือภาพวาดง่าย ๆ ที่มีแบบเฉพาะตัวไม่เหมือนภาพธรรมดาทั่วไป ภาพการ์ตูนอาจมีรูปร่างที่เกินความเป็นจริงหรือลดรายละเอียดที่ไม่จำเป็นออก เพื่อจุดมุ่งหมายในการบรรยาย การแสดงออกมุ่งให้เกิดความตลกขบขัน ล้อเลียนเสียดสีการเมืองและสังคม ตลอดจนใช้ในการโฆษณาประชาสัมพันธ์ที่น่าสนใจยิ่งขึ้น นอกจากนั้นอาจใช้ประกอบการเล่าเรื่องบันเทิงคดี สารคดีได้อีกด้วย และที่สำคัญก็คือ ใช้ประกอบการเรียนการสอน ภาพวาดนี้อาจจะเป็นตอนเดียวจบหรือเป็นเรื่องสั้น ๆ 2-3 ตอนจบ

ศักดิ์ชัย เกียรติจินาจันทร์ (2533 : 3-4) ได้สรุปความหมายของการ์ตูนไว้ว่า การ์ตูนคือภาพวาดลักษณะง่าย ๆ บิดเบี้ยวโย้เย้ในลักษณะไม่เหมือนภาพในโลกแห่งความเป็นจริง ซึ่งมีรูปลักษณะที่เลียนแบบธรรมชาติ เราขาดคิด หรือรูปร่างอิสระ ที่ลดทอนรายละเอียดที่ไม่จำเป็นออกโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อสื่อความหมายแทนตัวหนังสือ เป็นผู้แสดงแทนในการพูดหรือแสดงออกต่าง ๆ ที่เป็นรูปภาพประกอบตกแต่งมุ่งให้เกิดความสวยงาม น่าขัน ล้อเลียน เสียดสีในทางการเมือง สังคม และใช้เป็นสื่อในการโฆษณา ประชาสัมพันธ์ ประกอบการเล่าเรื่องในทางบันเทิงคดีและสารคดี

กินเดอร์ (Kinder. 1959 : 339) ให้ความหมายของการ์ตูนไว้ว่า การ์ตูนคือ ภาพที่ผู้ดูสามารถจะตีความหมายได้จากสัญลักษณ์ที่มีอยู่ และส่วนใหญ่จะเป็นภาพที่เกิดจริงเพื่อสื่อความหมายหรือเสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่ทันสมัย ตัวบุคคล หรือสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ทันที

ประเภทของภาพการ์ตูน

กินเดอร์ ได้แบ่งประเภทของการ์ตูนออกเป็น 2 ประเภทคือ การ์ตูนธรรมดา (Cartoon) และการ์ตูนเรื่อง (Comics)

พรจันทร์ จันทวิมล (2534 : 80-81) ได้แบ่งประเภทของภาพการ์ตูนตามประโยชน์ในการใช้งานได้ 7 ประเภทคือ

1. ภาพล้อสังคม (Gag Cartoon) มักเป็นภาพในเชิงล้อ (Caricature) โดยนักเขียนการ์ตูนภาพล้อโดยเฉพาะ นิยมพิมพ์ในหนังสือพิมพ์และนิตยสาร

2. ภาพล้อการเมือง (Political and Educational Cartoon) เป็นภาพล้อผู้บริหารประเทศ เน้นทางด้านการเมืองและการปกครอง โดยมีจุดมุ่งหมายกระตุ้นให้ผู้อ่านเห็นในเชิงตรงกันข้าม หรือขบขัน เสียดสี

3. การ์ตูนโฆษณา (Commercial Cartoon) หมายถึง การ์ตูนที่ใช้ในงานโฆษณาชวนเชื่อในสินค้าของตน ลักษณะการ์ตูนอาจเป็น 2 มิติ หรือหุ่นการ์ตูน 3 มิติ

4. การ์ตูนประชาสัมพันธ์ (Public Relation Cartoon) เป็นการ์ตูนในลักษณะเดียวกับการ์ตูนโฆษณา แต่ต่างกันที่วัตถุประสงค์ว่า การ์ตูนประชาสัมพันธ์เป็นการ์ตูนที่ใช้ประดับตกแต่ง เพื่อกระตุ้นในการบอกข่าวแจ้งข่าว ให้ผู้อื่นได้ทราบ โดยมีได้มุ่งหวังผลทางด้านการค้าเหมือนการ์ตูนโฆษณา

5. การ์ตูนล้อเลียน (Caricature Cartoon) เป็นการ์ตูนที่เขียนในเชิงล้อเลียนบุคคลให้ดูตลก ขบขัน โดยวาดบุคลิกลักษณะเกินความเป็นจริง

6. ภาพยนตร์การ์ตูน (Animated Cartoon) หมายถึง การทำภาพวาดการ์ตูนให้ออกมาเป็นภาพยนตร์ โดยการวาดการ์ตูนลงบนแผ่นใส แล้วถ่ายเป็นภาพยนตร์ให้มีลักษณะการเคลื่อนไหวเหมือนมีชีวิตจริง

7. การ์ตูนเรื่องยาว (Comic Strip Cartoon) เป็นการ์ตูนที่ใช้ดำเนินเรื่องราว หรือประกอบนิยาย นิทานต่าง ๆ ตั้งแต่ต้นจนจบ มักมีความยาวเป็นตอน ๆ ไม่สามารถจบลงภายในช่วงเดียวเหมือนการ์ตูนภาพล้อ

รูปแบบของการ์ตูน

สมัคร ผลจำรูญ (2522 : 24-26) ได้อธิบายถึงรูปแบบของภาพการ์ตูนไว้ว่า ไม่ว่าจะ เป็นการ์ตูนธรรมดา หรือการ์ตูนเรื่องก็ตาม ถ้าพิจารณาตามคตินิยมทางศิลปะของนักเขียนการ์ตูนแล้ว จะพบว่ามีลักษณะใหญ่ ๆ อยู่ 2 แบบ คือ

1. แบบเลียนของจริง (Realistic type) เป็นการเขียนภาพให้มีลักษณะใกล้เคียงความเป็นจริงในธรรมชาติ ทั้งในเรื่องสัดส่วน รูปร่าง ลักษณะท่าทางและสภาพแวดล้อม ภาพแบบนี้มีลักษณะใกล้เคียงกับความจริงมาก แต่ไม่ถึงกับเป็นภาพวาดเหมือนจริง

ลักษณะภาพการ์ตูนแบบเลียนของจริงนี้ พบมากในการ์ตูนเรื่องของอเมริกา หนังสือพิมพ์รายวันของไทยบางฉบับ ได้นำภาพการ์ตูนเรื่องแบบเลียนของจริง ตัดตอนมาลงพิมพ์ในหนังสือของตน เพื่อให้ผู้อ่านติดตามอ่านทุกวัน นอกจากนี้ยังมีการ์ตูนเป็นเล่มโดยเฉพาะ

เป็นการดูเรื่องเกี่ยวกับนิทานไทย ต่างประเทศ เกี่ยวกับวรรณคดี ประวัติศาสตร์ และสารคดี เป็นต้น

2. แบบล้อของจริง (Cartoon type) เป็นภาพที่เขียนบิดเบือนไปจากความเป็นจริง มักเน้นเฉพาะลักษณะเด่นๆหรือที่สำคัญมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เกิดเป็นการล้อเลียนและทำให้เกิดอารมณ์ขบขันแก่ผู้ดู ลักษณะการ์ตูนล้อของจริง จะพบในเรื่องที่เกี่ยวกับการเมืองและสังคมในปัจจุบัน หนังสือพิมพ์แทบทุกฉบับมักจะไม่ขาดภาพการ์ตูนล้อของจริงเหล่านี้ ทั้งในหนังสือพิมพ์ต่างประเทศและในประเทศไทย นักเขียนภาพล้อที่มีชื่อเสียงหลายท่าน เช่น ประยูร จรรย์วงษ์ สุชีพ ณ สงขลา และ ชัยราชวัตร เป็นต้น

นอกจากนี้ยังมีภาพล้อที่เขียนเป็นภาพลายเส้นอีกแบบหนึ่ง เรียกว่า ภาพการ์ตูนโครงร่าง แต่ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยไม่ได้นำมาเกี่ยวข้อง เพราะภาพการ์ตูนที่ผู้วิจัยจะใช้เป็นภาพการ์ตูนแบบลายเส้นของจริงที่สร้างให้ตัวการ์ตูนในภาพนั้นสามารถเคลื่อนไหวได้โดยการดึงเส้นเอ็นที่อยู่ด้านหลังภาพ

4.6 การใช้ภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวเป็นสื่อการสอน

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้อาศัยหลักการสร้างภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว จากหลักการสร้างหนังกระดาษ ซึ่งสมใจ บุญอุรพีภิญโญ (ตริงดา แผลมสมุทร . 2537 : 34 ; อ้างอิงจาก สมใจ บุญอุรพีภิญโญ. 2530) ได้กล่าวถึงหลักการไว้ดังนี้

1. เตรียมตัวผู้สอน เป็นการเตรียมความพร้อมของผู้สอนก่อนนำภาพไปใช้ โดยครูผู้สอนจะต้องเลือกภาพให้เหมาะสมกับเนื้อหา ความสนใจ และวัยของผู้เรียน และศึกษาวิธีการใช้ภาพให้ถูกต้องก่อนนำไปใช้ เพื่อช่วยให้การดำเนินกิจกรรมเป็นไปอย่างราบรื่น และสร้างบรรยากาศที่ สนุกสนานแก่ผู้เรียน
2. เตรียมตัวผู้เรียน เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ และในขณะเดียวกันก็แนะนำให้ผู้เรียนฝึกทักษะการสังเกต และรู้จักเก็บรายละเอียดที่จำเป็นในภาพไปด้วย
3. นำภาพประกอบการสอน ครูแนะนำบุคคล สถานที่ เหตุการณ์ และเล่าเรื่องประกอบภาพตามลำดับเหตุการณ์ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ เนื้อหาที่ต้องการสอน
4. นำความรู้มาใช้ และทดสอบความเข้าใจของนักเรียน ครูควรเปิดโอกาสให้นักเรียนใช้ความรู้ที่ได้รับจากการเรียนด้วยภาพหนังกระดาษโดยเร็ว เช่น ให้ลองมาพูดเล่าเรื่องประกอบการใช้ภาพหนังกระดาษตามจินตนาการ ให้เขียนเล่าประสบการณ์ประกอบภาพ เขียนอธิบายความหมายของภาพ
5. ทบทวน ควรให้เด็กมีโอกาสดูภาพซ้ำอีก จะช่วยให้เข้าใจดียิ่งขึ้น และเป็นการแก้ไขสิ่งที่ยังเข้าใจผิดให้ถูกต้อง

สรุป ในการนำภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวไปใช้เป็นสื่อในการเรียนการสอนนั้น ควรคำนึงถึงความพร้อมของครูผู้สอน ตัวผู้เรียน ตลอดจนเนื้อหา จุดมุ่งหมายของการเรียนรู้ในแต่ละ

เนื้อหาวิชาที่สอนด้วย สื่อภาพควรสอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียน เด็กนักเรียนสามารถเรียนรู้จากภาพได้ประโยชน์สูงสุด โดยเฉพาะเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่ครูควรให้นักเรียนดูภาพประกอบ พร้อมมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ อย่างเหมาะสม

4.7 ประโยชน์ของภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวที่มีต่อการเรียนการสอน

พັນ สุขเจริญ (2525 : 33-34) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของภาพการ์ตูนที่มีต่อการเรียนการสอนไว้ดังนี้

1. ใช้เป็นสิ่งเร้าหรือกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจบทเรียน หรืออาจใช้เป็นตัวนำเข้าสู่บทเรียน

2. ใช้อธิบายให้เกิดความเข้าใจบทเรียน การเรียนในหลาย ๆ วิชาสามารถนำการ์ตูนเข้ามาร่วม ด้วยการเขียนการ์ตูนประกอบบทเรียน จะทำให้ผู้เรียนสนใจมากขึ้นกว่าอธิบายอย่างเดียว

สังเขต นาคไพจิตร (2530 : 72) กล่าวถึงประโยชน์ของการ์ตูนในด้านการเรียนการสอนไว้ดังนี้

1. กระตุ้นให้เรียน (Motivation) เป็นเครื่องเร้าความสนใจในห้องเรียนได้เป็นอย่างดี ใช้ได้ทั้งโรงเรียนประถมและโรงเรียนมัธยม ทำให้อารมณ์ขันเรียนได้สนุก

2. ใช้อธิบายให้เข้าใจ (Illustration) ใช้ภาพการ์ตูนง่าย ๆ อธิบายเนื้อหาวิชาทำให้นักเรียนเข้าใจวิชาที่เรียนดียิ่งขึ้น

3. ใช้เป็นกิจกรรมนักเรียน (Pupil Activity) การให้นักเรียนเขียนภาพการ์ตูนด้วยตนเอง อธิบายภาพด้วยตนเอง เป็นการสร้างเสริมให้นักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์

สรุป ภาพการ์ตูนเป็นภาพที่เด็กสนใจมากประเภทหนึ่ง ดังนั้นการที่ครูนำภาพการ์ตูนมาเป็นสื่อประกอบการเรียนการสอนจะยิ่งเป็นสิ่งกระตุ้นเร้าให้นักเรียนเกิดความสนใจในบทเรียน เรียนด้วยความสนุกสนานเพลิดเพลิน และเป็นสื่อการเรียนรู้ทางสายตาที่จะช่วยให้เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้สามารถที่จะเรียนรู้ในเนื้อหาต่าง ๆ ได้เหมือนกับเด็กปกติ

4.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว

สามารถ นิยมสุวรรณ (2533 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนจากการสอนโดยใช้การ์ตูนเคลื่อนไหวโปร่งใสประกอบเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะที่มีการสรุปบทเรียนต่างกัน 2 แบบ คือ สรุปบทเรียนระหว่างการเรียนและสรุปบทเรียนในตอนท้ายของการเรียนในวิชาสร้างเสริมลักษณะนิสัย (จริยศึกษา) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการ์ตูนเคลื่อนไหวโปร่งใส ประกอบเครื่องฉายข้ามศีรษะที่มีการสรุปบทเรียนระหว่างการเรียนกับสรุปบทเรียนในตอนท้ายของการเรียนมีความแตกต่างกัน

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียนที่เรียนจากการ์ตูนเคลื่อนไหวโปรงใสที่สรุปบทเรียนระหว่างการเรียนมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่เรียนจากสรุปท้ายบทเรียน

สมใจ บุญอุรพิภิญโญ (2534 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบในการเรียนสำนวนไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างใช้ภาพหนังกระดาษกับปทานุกรมเป็นสื่อการสอน โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้ภาพหนังกระดาษเป็นสื่อมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยปทานุกรม

ตริงดา แผลมสมุทร (2537 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการใช้นวัตกรรมหนังกระดาษเป็นสื่อพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเคหะทุ่งสองห้องวิทยา 2 กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่เรียนด้วยนวัตกรรมหนังกระดาษมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยการสอนด้วยวิธีปกติ

มาลียา ระวังวงศ์ (2542 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสามารถและความสนใจในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดหนองจอก (ภักดีนเรศราษฎร์) โดยใช้นวัตกรรมหนังกระดาษ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่เรียนด้วยนวัตกรรมหนังกระดาษมีคะแนนความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์สูงกว่ากลุ่มที่สอนโดยใช้สื่อตามคู่มือครู

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาความสามารถทางการเขียนเรื่องของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ จากการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวครั้งนี้ ได้มีการดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. ขั้นตอนการทดลอง
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียนเรื่อง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ ซึ่งเป็นเด็กที่มีระดับสติปัญญาปกติ มิได้มีความบกพร่องทางร่างกาย แขน ขา ลำตัว การเห็น และการได้ยิน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียนเรื่อง ซึ่งเป็นเด็กที่มีระดับสติปัญญาปกติ มิได้มีความบกพร่องทางร่างกาย แขน ขา ลำตัว การเห็น และการได้ยิน ที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนวัดสุวรรณาราม สำนักงานเขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร จำนวน 6 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) จากการดำเนินการ ตามลำดับขั้นตอนต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสำรวจแบบคร่าว ๆ

- 1.1 สัมภาษณ์ครูผู้สอนภาษาไทยเพื่อรับทราบข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียนที่มีปัญหาทางการเขียนเรื่อง
- 1.2 พิจารณาผลงานของนักเรียน ได้แก่ สมุดการบ้าน สมุดแบบฝึกหัด ใบงาน และแฟ้มสะสมงาน
- 1.3 พิจารณาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ซึ่งนำมาใช้ประกอบเป็นหลักฐานเพื่อแสดงว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยต่ำกว่าความสามารถทางสติปัญญา

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจปัญหาทางการเรียนแบบเจาะลึก

- 2.1 ครูประจำชั้นสำรวจปัญหาทางการเรียนของนักเรียนที่ผ่านการสำรวจในขั้นที่ 1 โดยใช้แบบสำรวจปัญหาทางการเรียนของผดุง อารยะวิญญู ภาควิชาการศึกษาพิเศษ

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .99 แบบสำรวจนี้ใช้สำรวจปัญหาในการเรียนของเด็กซึ่งประกอบคำถาม 50 ข้อ ประเมินลักษณะความบกพร่องทางการเรียน 5 ด้านใหญ่ ๆ คือ ด้านภาษา ด้านคณิตศาสตร์ ด้านเวลาและทิศทาง ด้านการเคลื่อนไหว และด้านพฤติกรรม ใช้มาตราส่วนประเมินค่า 1-5 เพื่อประเมินว่านักเรียนคนใดมีปัญหาทางการเรียน และพิจารณานักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนเฉพาะด้านภาษา

2.2 ครูประจำชั้นทำแบบสำรวจปัญหาทางการเรียนรู้เฉพาะด้าน (Specific Learning Disabilities = SLD) ของผดุง อารยะวิญญู ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยแบบสำรวจนี้ใช้สำรวจปัญหาทางการเรียนรู้ของเด็กใน 3 ด้าน คือ ด้านการอ่าน การเขียนและการสะกดคำ และคณิตศาสตร์ มีข้อสำรวจลักษณะจำนวน 100 ข้อ ใช้มาตราส่วนประเมินค่าตั้งแต่ 1-5 โดยผู้วิจัยได้เลือกพิจารณาเฉพาะด้านที่ 2 คือด้านการเขียนและการสะกดคำ ซึ่งเป็นข้อมูลต่อเนื่องจากการสำรวจในข้อ 2.1 ส่วนอีก 2 ด้านนั้นผู้วิจัยได้เก็บไว้เป็นข้อมูลสำหรับการช่วยเหลือในครั้งต่อไป เด็กคนที่มีค่าเฉลี่ยของความบกพร่องทางการเรียนรู้แต่ละด้านตั้งแต่ 2.5 ขึ้นไปถือว่าเป็นปัญหาทางการเรียนรู้ในด้านนั้น ๆ

ขั้นที่ 3 ขั้นคัดเลือกขั้นสุดท้าย

3.1 นำนักเรียนที่มีปัญหาทางการเขียน มาทำแบบประเมินความสามารถทางการเขียนเรื่องที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อวัดทักษะทางการแต่งประโยค การเขียนเรื่องตามจินตนาการ

3.2 นำแบบประเมินความสามารถทางการเขียนเรื่องมาวิเคราะห์ถึงสภาพปัญหาทางการเขียนเรื่องของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ เขียนเรื่องได้น้อย และสื่อความไม่ชัดเจน ไม่สามารถจัดลำดับความคิดในการเขียนได้อย่างต่อเนื่องสัมพันธ์กัน

3.3 นำนักเรียนที่ได้รับการประเมินว่ามีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียนเรื่อง ไปตรวจวัดระดับสติปัญญา จากนักจิตวิทยาของศูนย์บริการสาธารณสุข 33 วัดหงส์รัตนาราม

3.4 คัดเลือกนักเรียนที่มีระดับสติปัญญาตั้งแต่ 90 ขึ้นไปมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง ได้นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 6 คน (รายละเอียดปัญหาทางการเรียนรู้ และระดับสติปัญญาของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏในภาคผนวก)

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวที่ใช้สอนเขียนเรื่อง
2. แผนการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวจำนวน 32 แผน
3. แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่อง

ขั้นตอนในการสร้างสื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวที่ใช้สอนเขียนเรื่อง

1. ศึกษาสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของช่วงชั้นที่ 2 (ป.4-6) สาระเรื่องการเขียน ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544

2. ศึกษาทฤษฎี หลักการและวิธีการผลิตสื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวจากหนังสือวารสาร บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตลอดจนสัมมนาการผลิตสื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวจากพระมหามานพ หิตจาโร วัดสุวรรณาราม สำนักงานเขตบางกอกน้อย ผู้มีความชำนาญทางการผลิตสื่อภาพเคลื่อนไหว

3. สร้างสื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว โดยใช้หลักการสร้างจากนวัตกรรมหนังกระดาษของพระมหาสมพงษ์ มหาบุญโญ วัดชลประทานรังสฤษฎ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี เพื่อใช้เป็นสื่อการเรียนเรื่องประกอบการสอนตามแผนการสอน

วิธีการตรวจสอบคุณภาพสื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวที่ใช้สอนเขียนเรื่อง

1. นำสื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวที่สร้างขึ้นเสนอต่อประธานและกรรมการควบคุมปริญญาโทเพื่อขอคำแนะนำมาปรับปรุงแก้ไข

2. นำสื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวไปให้นักเรียน 5 คน ดูเพื่อจะได้ทราบว่าสื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวดังกล่าว สื่อความหมายเพียงใด และได้นำมาแก้ไขรายละเอียดรวมทั้งส่วนประกอบของภาพให้เหมาะสม

3. นำสื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านสื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว จำนวน 3 คน ตรวจสอบความเหมาะสมของภาพการ์ตูนและการนำเสนอเนื้อหา เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขโดยใช้เกณฑ์การประเมินของ บุญเชิด ภิญโญนันตพงษ์ (2527 : 69) ดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าภาพสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าภาพสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

-1 หมายถึง แน่ใจว่าภาพไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

4. นำแบบประเมินที่ได้รับการตรวจจากผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่า IOC แล้วคัดเลือกภาพที่มีค่า IOC ตั้งแต่ .50 ขึ้นไปไว้ ส่วนภาพที่มีค่าต่ำกว่า .50 นำไปปรับปรุงอีกครั้งหนึ่ง

5. นำสื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลอง (Try Out) ร่วมกับแผนการสอนเขียนเรื่องโดยใช้กับนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ สังกัดกรุงเทพมหานคร เพื่อดูความเหมาะสมของเนื้อหา กิจกรรม และเวลาเพื่อนำไปแก้ไขข้อบกพร่อง

6. นำสื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปใช้ทดลองจริง

ขั้นตอนในการสร้างแผนการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว

1. ศึกษาสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ การประเมินผล กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของช่วงชั้นที่ 2 (ป.4-6) สาระเรื่องการเขียน ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

2. ศึกษาปัญหาในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จากการสำรวจโดยแบบสำรวจปัญหาทางการเรียนรู้ จากการทดลองให้นักเรียนเขียนข้อความ เขียนประโยค ที่ครูกำหนดให้ และจากการพิจารณาผลการทำงาน แฟ้มสะสมงาน วิชาภาษาไทยของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ตลอดจนจากข้อเสนอแนะของครูประจำชั้นของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

3. ศึกษาวิธีการสร้างแผนการสอน จากหนังสือ และเอกสารต่าง ๆ

4. กำหนดเนื้อหาที่จะสร้างแผนการสอนเขียนเรื่องโดยจัดลำดับการสอนจากง่ายไป

หายาก

5. สร้างแผนการสอนเขียนเรื่อง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งประกอบด้วยแผนการสอนจำนวน 32 แผน โดยมีโครงสร้างในแผนการสอนดังนี้

5.1 ความคิดรวบยอด

5.2 จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

5.3 เนื้อหา

5.4 กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

5.4.1 ขั้นนำ

5.4.2 ขั้นสอน

5.4.3 ขั้นสรุป

5.5 สื่อการสอน

5.6 การวัดและการประเมินผล

5.6.1 วิธีการวัดและประเมินผล

5.6.2 เครื่องมือวัดและประเมินผล

5.6.3 เกณฑ์การวัดและประเมินผล

ทั้งนี้โดยเขียนลำดับขั้นตอนในแผนการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวตามลำดับเนื้อหา ดังนี้

1. การเขียนประโยคจากภาพ

2. การเขียนประโยคเรียงตามลำดับเหตุการณ์

3. การเขียนเรื่องจากภาพ

วิธีการตรวจสอบคุณภาพของแผนการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว

1. นำแผนการสอนที่สร้างเสร็จแล้วจำนวน 32 แผน เสนอต่อประธานและกรรมการควบคุมปริญญาโท จากนั้นนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทยและผู้เชี่ยวชาญด้าน

เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ จำนวน 3 คน เพื่อตรวจพิจารณาปรับปรุงแก้ไขให้มีความเหมาะสม ผลการพิจารณา มีข้อเสนอแนะดังนี้

- 1.1 ให้มีการปรับกิจกรรมในแผนการสอนให้มีความหลากหลาย เช่น ให้นำเกมมาประกอบในการสอนเพื่อไม่ให้เด็กมีความเบื่อหน่าย
 - 1.2 ให้มีการปรับวิธีการวัดผลและประเมินผลให้มีความชัดเจนโดยต้องมีเกณฑ์การให้คะแนนให้สอดคล้องกับเนื้อเรื่องที่ทำการสอน
 - 1.3 ปรับด้านภาษาให้มีความสละสลวย
 - 1.4 ปรับกิจกรรมการเรียนการสอนให้สัมพันธ์กับเวลาโดยคำนึงถึงศักยภาพการเรียนรู้ของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้เป็นสำคัญ
2. นำแผนการสอนที่ได้รับการตรวจพิจารณาแล้วมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ แล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียนเรื่อง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ สังกัดกรุงเทพมหานคร เพื่อดูความเหมาะสมเกี่ยวกับเวลา การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการสอน และการประเมินผล เพื่อนำไปแก้ไขข้อบกพร่อง
3. นำแผนการสอนไปปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจอีกครั้งก่อนนำไปใช้ทดลองจริง

ขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่อง

1. ศึกษาขอบข่ายของสาระ มาตรฐานการเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายภาคเรียน ช่วงชั้นที่ 2 (ป.4-6) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 2 ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพุทธศักราช 2544
2. ศึกษาการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนจากหนังสือการทดสอบของบุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์ (2527) แนวการสร้างข้อสอบภาษาของอัจฉรา วงศ์โสธร (2538) และการวัดผลประเมินผลทางการศึกษาพิเศษของศรียา นิยมธรรม (2542)
3. สร้างแบบทดสอบ แบบอัตนัย ทั้งหมด 2 ฉบับ คือ
 - 3.1 แบบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่อง ฉบับวัดความสามารถทางการเขียนเรื่องระหว่างเรียน และฉบับวัดความสามารถทางการเขียนเรื่องก่อนและหลังการทดลองซึ่งแต่ละฉบับแบ่งออกเป็น 3 ชุด ประกอบด้วย
 - ชุดที่ 1 การเขียนประโยคจากภาพ (4 ข้อ)
 - ชุดที่ 2 การเขียนประโยคเรียงตามลำดับเหตุการณ์ (1 ข้อ)
 - ชุดที่ 3 การเขียนเรื่องจากภาพ (1 ข้อ)

วิธีการตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่อง

1. นำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่องที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่อประธานและคณะกรรมการควบคุมปริญญาโท จากนั้นนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ซึ่งเป็นชุดเดียวกับผู้เชี่ยวชาญที่ตรวจแผนการสอนการเขียนเรื่องเพื่อตรวจพิจารณาความถูกต้องในด้านการใช้ภาษาของคำสั่ง ตลอดจนความเหมาะสมของภาพ ในแบบทดสอบเพื่อนำมาแก้ไขปรับปรุง

2. นำแบบทดสอบที่ผ่านผู้เชี่ยวชาญตรวจแล้วมาปรับปรุง แก้ไข แล้วนำไปทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนในโรงเรียนปกติ สังกัดกรุงเทพมหานคร แล้วนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์การตรวจให้คะแนนการเขียนเรื่อง เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach) จากหนังสือของล้วย สายยศและอังคณา สายยศ (2531 : 70-72) ได้ผลค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่องดังนี้

ฉบับที่ 1 แบบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่องฉบับวัดก่อน – หลังการทดลอง มีค่าความเชื่อมั่น .68

ฉบับที่ 2 แบบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่องฉบับวัดผลระหว่างเรียน มีค่าความเชื่อมั่น .51

3. นำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่องไปใช้ทดลองจริงต่อไป

เกณฑ์การตรวจและการให้คะแนนความสามารถทางการเขียนเรื่อง

เนื่องจากแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่อง เป็นข้อสอบแบบอัตนัยโดยให้นักเรียนเขียนคำตอบที่แสดงจากภาพประกอบ ดังนั้นในการตรวจหากใช้ผู้ตรวจเพียงคนเดียว อาจทำให้ความคิดเห็นในการตัดสินคำตอบนั้นเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ความคิดไม่กว้างไกล จึงจัดให้มีผู้ตรวจ 2 คน ซึ่งเป็น ผู้วิจัย ครูผู้สอนภาษาไทย ซึ่งมีประสบการณ์ในการสอนไม่ต่ำกว่า 10 ปี ในการคิดคะแนนนั้น จะนำคะแนนของผู้ตรวจทุกคนมารวมกัน และคิดค่าเฉลี่ย เป็นคะแนนของนักเรียนแต่ละคน การตรวจให้คะแนนแบบทดสอบ ผู้วิจัยได้สร้างเกณฑ์การให้คะแนนการประเมินผลความสามารถทางการเขียนเรื่อง โดยมีเกณฑ์การแบ่งให้คะแนนตามลำดับขั้นตอนในการเขียนเรื่องดังนี้

1. เกณฑ์การให้คะแนนการเขียนประโยคบอกเล่า ประโยคปฏิเสธ และประโยคคำถาม จากภาพ

ประเด็นการประเมิน	เกณฑ์การให้ระดับคะแนน			
	4	3	2	1
1. อักษรวิธี	เขียนถูกต้องทุกคำ (10)	เขียนผิดไม่เกิน 3 คำ (6)	เขียนผิดไม่เกิน 5 คำ (4)	เขียนผิดไม่เกิน 7 คำ (2)
2. โครงสร้างของประโยค	เขียนประโยคชัดเจน ถูกต้องตามโครงสร้างของประโยค (15)	เขียนประโยคถูกต้องตามโครงสร้างของประโยคแต่ใจความไม่ชัดเจน (12)	เขียนประโยคขาดส่วนประกอบของประโยค 1 ส่วน ใจความชัดเจน (8)	เขียนประโยคไม่ชัดเจน ไม่ถูกต้องตามโครงสร้างของประโยค (4)
3. ความสอดคล้องสัมพันธ์กับภาพ	เขียนประโยคสอดคล้องสัมพันธ์กับภาพ (15)	เขียนประโยคสอดคล้องสัมพันธ์กับภาพแต่ไม่ครอบคลุมประเด็นสำคัญ (12)	เขียนประโยคสอดคล้องสัมพันธ์กับภาพแต่ไม่ตรงประเด็น (8)	เขียนประโยคไม่สอดคล้องสัมพันธ์กับภาพ (4)

สรุปผลการประเมิน

คะแนน 31-40 หมายถึง ดีมาก

คะแนน 21-30 หมายถึง ดี

คะแนน 11-20 หมายถึง พอใช้

คะแนน 0-10 หมายถึง ปรับปรุง

2. เกณฑ์การให้คะแนนการเขียนประโยคเรียงตามลำดับเหตุการณ์

ประเด็นการประเมิน	เกณฑ์การให้ระดับคะแนน			
	4	3	2	1
1. อักษรวิธี	เขียนถูกต้องทุกคำ (8)	เขียนผิดไม่เกิน 3 คำ (6)	เขียนผิดไม่เกิน 5 คำ (4)	เขียนผิดตั้งแต่ 6 คำขึ้นไป (2)
2. ลักษณะของประโยค	เขียนประโยคชัดเจน ถูกต้องสื่อความหมายได้ (10)	เขียนประโยคถูกต้องแต่สื่อความหมายชัดเจน บางตอน (8)	เขียนประโยคถูกต้องบางตอน สื่อความหมายไม่ชัดเจนนัก (5)	เขียนประโยคไม่ชัดเจน ไม่สื่อความหมาย (3)
3. ความสอดคล้องสัมพันธ์กับภาพ	เขียนประโยคสอดคล้องสัมพันธ์กับภาพตามลำดับเหตุการณ์ต่อเนื่อง (4)	เขียนประโยคสอดคล้องสัมพันธ์กับภาพแต่ลำดับเหตุการณ์ต่อเนื่อง บางตอน (2)	เขียนประโยคสอดคล้องสัมพันธ์กับภาพบางภาพ ลำดับเหตุการณ์ สับสนบางตอน (1)	เขียนประโยคไม่สอดคล้องกับภาพไม่เป็นไปตามลำดับ (0)
4. การเชื่อมโยงประโยค	เชื่อมประโยคได้ ใจความชัดเจน สละสลวย (8)	เชื่อมประโยคได้ ถูกต้อง ไม่สละสลวย (6)	เชื่อมประโยคได้ ถูกต้องแต่ไม่ตรงประเด็นกับเหตุการณ์ในภาพ (4)	เชื่อมประโยคไม่ถูกต้อง ขาดความต่อเนื่อง (2)
5. การจัดลำดับข้อความ	จัดลำดับข้อความต่อเนื่องสัมพันธ์กัน สื่อความได้ชัดเจนตามลำดับเหตุการณ์ (10)	จัดลำดับข้อความต่อเนื่องสัมพันธ์กัน (8)	จัดลำดับข้อความขาดความต่อเนื่อง (6)	จัดลำดับข้อความวุ่น สับสน ขาดความต่อเนื่อง (3)

สรุปผลการประเมิน

คะแนน 31-40 หมายถึง ดีมาก
 คะแนน 21-30 หมายถึง ดี
 คะแนน 11-20 หมายถึง พอใช้
 คะแนน 0-10 หมายถึง ปรับปรุง

3. เกณฑ์การให้คะแนนการเขียนเรื่องจากภาพ

ประเด็นการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน			
	4	3	2	1
1. อักษรวิธี	เขียนถูกต้อง ทุกคำ ครบถ้วน (5)	เขียนผิดไม่เกิน 3 คำ (3)	เขียนผิดไม่เกิน 5 คำ (2)	เขียนผิดตั้งแต่ 6 คำขึ้นไป (1)
2. การจัดลำดับ ข้อความ	จัดลำดับข้อความ ต่อเนื่องสัมพันธ์ กัน มีเอกภาพ (6)	จัดลำดับข้อความ ต่อเนื่องสัมพันธ์กัน	จัดลำดับข้อความ ขาดความต่อเนื่อง (2)	จัดลำดับข้อความ วกวน สับสน ขาด ความต่อเนื่อง (1)
3. การใช้ประโยค	เขียนประโยค ถูกต้องชัดเจน สื่อ ความหมายตลอด เรื่อง (12)	เขียนประโยค ถูกต้องแต่สื่อ ความหมายไม่ ชัดเจนนัก (10)	เขียนประโยค ฟุ่มเฟือย วกวน สับสน 2 ประโยค (7)	เขียนประโยคไม่ ถูกต้อง สื่อความ ไม่ชัดเจน สับสน (4)
4. ความสอดคล้อง สัมพันธ์กับภาพ	เขียนเนื้อความ สอดคล้องสัมพันธ์ กับภาพ ลำดับ ความได้น่าสนใจ (12)	เขียนเนื้อความ สอดคล้องกับภาพ บางภาพแต่ลำดับ ความได้ต่อเนื่อง (10)	เขียนเนื้อความ สอดคล้องสัมพันธ์ กับภาพแต่ไม่ตรง ประเด็น (7)	เขียนไม่เป็น เรื่องราว ไม่ สอดคล้องสัมพันธ์ กับภาพ (3)
5. การย่อหน้าและ การเว้นวรรคตอน	มีการย่อหน้าและ เว้นวรรคตอน ถูกต้องทุกที่ ในเรื่อง (5)	มีการย่อหน้าและ เว้นวรรคตอนเป็น บางที่ยังสื่อความ ได้ (3)	มีการย่อหน้าและ เว้นวรรคตอน บางที่ สื่อความไม่ ตรงประเด็น (2)	ไม่มีการย่อหน้า และเว้นวรรคตอน (1)

สรุปผลการประเมิน

คะแนน 31-40 หมายถึง ดีมาก

คะแนน 21-30 หมายถึง ดี

คะแนน 11-20 หมายถึง พอใช้

คะแนน 0-10 หมายถึง ปรับปรุง

เกณฑ์การประเมินผล

หลังจากได้คะแนนความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนแต่ละคนแล้ว นำคะแนนมาประเมินผล โดยใช้เกณฑ์ในการให้ระดับคะแนนของกองวิชาการ สำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร(ฝ่ายทดสอบและประเมินผล กองวิชาการ สำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร. 2547) ดังนี้

ระดับคะแนน 31-40 หมายถึง นักเรียนมีความสามารถทางการเขียนเรื่องอยู่ในระดับดีมาก
 ระดับคะแนน 21-30 หมายถึง นักเรียนมีความสามารถทางการเขียนเรื่องอยู่ในระดับดี
 ระดับคะแนน 11-20 หมายถึง นักเรียนมีความสามารถทางการเขียนเรื่องอยู่ในระดับพอใช้
 ระดับคะแนน 0-10 หมายถึง นักเรียนมีความสามารถทางการเขียนเรื่องอยู่ในระดับปรับปรุง

วิธีดำเนินการทดลอง

1. แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลองเพื่อศึกษาความสามารถทางการเขียนเรื่อง โดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบ One Group Pre-test – Post-test Design (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2538 : 249) ดังนี้

กลุ่ม	สอบก่อน	วิธีสอน	สอบหลัง
E	T ₁	X	T ₂

เมื่อ E แทน กลุ่มทดลอง
 X แทน การสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว
 T₁ แทน การทดสอบด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่องก่อนเรียน
 T₂ แทน การทดสอบด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่องหลังเรียน

2. ขั้นตอนการทดลอง

ดำเนินการทดลองสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 6 คน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 เป็นเวลา 32 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที ตั้งแต่เวลา 09.30 - 10.20 น. โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการทดลองดังนี้

1. ก่อนการทดลอง ได้นำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่องไปทดสอบกลุ่มตัวอย่างเพื่อดูความสามารถทางการเขียนเรื่องก่อนที่จะทำการทดลอง โดยใช้

สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว โดยทำการทดสอบเป็นรายบุคคล ใช้เวลาในการทดสอบ 1 ชั่วโมง 45 นาที บันทึกผลคะแนนการสอบไว้เป็นคะแนนก่อนเรียน (Pre - test)

2. ดำเนินการทดลอง ทำการทดลองโดยการสอนเขียนเรื่องตามแผนการเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวจำนวน 32 แผน กับกลุ่มตัวอย่าง ใช้ระยะเวลาในการทดลองทั้งสิ้น 32 ครั้ง ๆ ละ 50 นาทีตั้งแต่วันที่ 6 มกราคม พ.ศ. 2548 ถึงวันที่ 22 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2548 และมีการทดสอบระหว่างเรียนทุกหน่วยการเรียนรู้ โดยแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่อง (ฉบับย่อ) บันทึกคะแนนไว้เป็นคะแนนระหว่างเรียน โดยดำเนินการสอนเขียนเรื่องด้วยสื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวด้วยตนเอง ตามกำหนดการสอนเขียนเรื่องดังนี้

สัปดาห์	ครั้งที่	เวลา	แผนการสอนเรื่อง
1 ตั้งแต่วันที่ 6 -12 ม.ค. 2548	1	9.30-10.20 น.	การเขียนประโยคจากโครงสร้างของประโยค
	2	9.30-10.20 น.	การเขียนประโยคจากโครงสร้างของประโยค
	3	9.30-10.20 น.	การเขียนประโยคเพื่อการสื่อสาร (ประโยคบอกเล่า)
	4	9.30-10.20 น.	การเขียนประโยคเพื่อการสื่อสาร (ประโยคปฏิเสธ)
	5	9.30-10.20 น.	การเขียนประโยคเพื่อการสื่อสาร (ประโยคคำถาม)
2 ตั้งแต่วันที่ 13-20 ม.ค. 2548	6	9.30-10.20 น.	การเขียนประโยคที่มีใจความคล้ายตามกัน
	7	9.30-10.20 น.	การเขียนประโยคที่มีใจความขัดแย้งกัน
	8	9.30-10.20 น.	การเขียนประโยคที่มีใจความเลือกอย่างใด อย่างหนึ่ง
	9	9.30-10.20 น.	การเขียนประโยคที่มีใจความเป็นเหตุเป็นผล
	10	9.30-10.20 น.	ทบทวนการเขียนประโยคจากภาพ ทดสอบระหว่างเรียนหน่วยการเรียนรู้ที่ 1
3 ตั้งแต่วันที่ 21-27 ม.ค. 2548	11	9.30-10.20 น.	การเขียนประโยคเรียงตามลำดับเหตุการณ์
	12	9.30-10.20 น.	การเขียนประโยคเรียงตามลำดับเหตุการณ์
	13	9.30-10.20 น.	การเขียนประโยคเรียงตามลำดับเหตุการณ์
	14	9.30-10.20 น.	การเขียนเรียงลำดับเนื้อเรื่องจากภาพประกอบ
	15	9.30-10.20 น.	การเขียนเรียงลำดับเนื้อเรื่องจากภาพประกอบ

สัปดาห์	ครั้งที่	เวลา	กิจกรรม
4 ตั้งแต่วันที่ 28 ม.ค. - 4 ก.พ. 2548	16	9.30-10.20 น.	การเขียนเรียงลำดับเนื้อเรื่องจากภาพประกอบ
	17	9.30-10.20 น.	การเขียนบรรยายภาพต่อเนื่อง
	18	9.30-10.20 น.	การเขียนบรรยายภาพต่อเนื่อง
	19	9.30-10.20 น.	การเขียนบรรยายภาพต่อเนื่อง
	20	9.30-10.20 น.	ทบทวนการเขียนประโยค เรียงตามลำดับเหตุการณ์ ทดสอบระหว่างเรียนหน่วยการเรียนรู้ที่ 2
5 ตั้งแต่วันที่ 7 - 11 ก.พ. 2548	21	9.30-10.20 น.	เขียนเรื่องเฉพาะส่วน (เขียนบทสรุปของเรื่อง)
	22	9.30-10.20 น.	เขียนเรื่องเฉพาะส่วน (เขียนบทสรุปของเรื่อง)
	23	9.30-10.20 น.	เขียนเรื่องเฉพาะส่วน (เขียนบทสรุปของเรื่อง)
	24	9.30-10.20 น.	เขียนเรื่องเฉพาะส่วน (เขียนคำนำ)
	25	9.30-10.20 น.	เขียนเรื่องเฉพาะส่วน (เขียนคำนำ)
6 ตั้งแต่วันที่ 14 -22 ก.พ. 2548	26	9.30-10.20 น.	เขียนเรื่องเฉพาะส่วน (เขียนคำนำ)
	27	9.30-10.20 น.	เขียนเรื่องเฉพาะส่วน (เขียนเนื้อเรื่อง)
	28	9.30-10.20 น.	เขียนเรื่องเฉพาะส่วน (เขียนเนื้อเรื่อง)
	31	9.30-10.20 น.	เขียนเรื่องจากภาพและคำที่กำหนดให้
	32	9.30-10.20 น.	เขียนเรื่องจากภาพและคำที่กำหนดให้ ทดสอบระหว่างเรียนหน่วยการเรียนรู้ที่ 3

2.3 หลังการทดลอง

เมื่อสิ้นสุดการทดลอง นำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่องไปทดสอบหลังเรียน (Post - test) กับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นข้อสอบฉบับเดียวกับที่ทดสอบก่อนการทดลอง โดยทำการทดสอบเป็นรายบุคคล และทำการตรวจให้คะแนนแล้วนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบไปวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ประสิทธิภาพของการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 โดยใช้สูตรการหาเกณฑ์ประสิทธิภาพ

2. การศึกษาความสามารถทางการเขียนเรื่องของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ จากการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าคะแนนมัชฌิมาน ค่าพิสัยควอไทล์ และประเมินระดับความสามารถทางการเขียนเรื่อง

3. การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนเรื่องของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีทดสอบแบบ The Wilcoxon Matched-Pairs Signed-Ranks Test

1. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1.1 หาประสิทธิภาพของการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 โดย 80 ตัวแรก ใช้สูตรดังนี้ (อรพรรณ พรสีมา.2530 : 130-131)

$$E_1 = \frac{\bar{X}}{A} \times 100$$

เมื่อ	E_1	แทน	ประสิทธิภาพของการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว
	\bar{X}	แทน	คะแนนเฉลี่ยของผู้เรียนจากการทดสอบระหว่างเรียน
	A	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบระหว่างเรียน

ส่วน 80 ตัวหลังใช้สูตร ดังนี้

$$E_2 = \frac{\bar{F}}{B} \times 100$$

เมื่อ	E_2	แทน	ประสิทธิภาพของการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว
	\bar{F}	แทน	คะแนนเฉลี่ยของผู้เรียนจากการทดสอบหลังเรียน
	B	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน

2. สถิติที่ใช้วิเคราะห์ความสามารถทางการเขียนเรื่อง

2.1 ค่าคะแนนมัธยฐานจากการทดสอบ คำนวณได้จากสูตร (นิกา ศรีไพโรจน์ . 2524 : 61)

$$\text{Mdn} = \frac{X_{\frac{N}{2}} + X_{\frac{N}{2} + 1}}{2}$$

เมื่อ	Mdn	เป็นค่ามัธยฐาน
	N	เป็นจำนวนคะแนนหรือข้อมูลที่เป็นเลขคู่
	$X_{\frac{N}{2}}$	เป็นคะแนนตัวที่ $\frac{N}{2}$
	$X_{\frac{N}{2} + 1}$	เป็นคะแนนตัวที่ $\frac{N}{2} + 1$

2.2 ค่าพิสัยควอไทล์ คำนวณได้จากสูตร (ยุทธพงษ์ กัยวรรณ. 2543 : 152)

$$\text{IQR} = Q_3 - Q_1$$

เมื่อ	IQR	แทน ค่าพิสัยควอไทล์
	Q_3	แทน ค่าที่ตำแหน่ง 75% หรือ $\frac{3}{4}$ ของจำนวนข้อมูลที่มี
	Q_1	แทน ค่าที่ตำแหน่ง 25% หรือ $\frac{1}{4}$ ของจำนวนข้อมูลที่มี

2.3 สถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถทางการเขียนเรื่อง ก่อนและหลังการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว โดยใช้วิธีทดสอบแบบ The Wilcoxon Matched-Pairs Signed-Ranks Test กำหนดได้จากสูตร (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533 : 92)

$$D = Y - X$$

เมื่อ	D	แทน ค่าความแตกต่างระหว่างคะแนน X และ Y ก่อนและหลังการทดลอง
	X	แทน ความสามารถทางการเขียนเรื่องก่อนทำการทดลอง
	Y	แทน ความสามารถทางการเขียนเรื่องหลังทำการทดลอง

หาความแตกต่างของข้อมูลแต่ละคู่กำกับด้วยเครื่องหมายบวกหรือลบ จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาจัดลำดับจากน้อยไปมาก โดยให้ค่าที่น้อยที่สุดอยู่ในอันดับที่ 1 (จัดอันดับโดยไม่คิดเครื่องหมาย) หาผลรวมของอันดับที่มีเครื่องหมายบวกและผลรวมของอันดับที่มีเครื่องหมายลบ ค่าของผลรวมของอันดับที่มีค่าน้อยกว่าเป็นค่า T ที่จะทำการทดสอบ กำหนดได้จากสูตร (Gibbons, Jean Bickinson.1971 : 109)

$$E(T) = \frac{N(N+1)}{4}$$

$$S_T = \sqrt{\frac{N(N+1)(2N+1)}{24}}$$

เมื่อ	E (T)	แทน ค่าเฉลี่ยของผลรวมอันดับที่น้อยกว่า
	N	แทน จำนวนนักเรียน
	S _T	แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

3.1 หาค่าความเที่ยงตรงของภาพกับมาตรฐานการเรียนรู้ โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (IOC) กำหนดจากสูตร (บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์. 2527 : 69) มีดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ

$$IOC$$

$$\sum R$$

$$N$$

แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างภาพกับมาตรฐานการเรียนรู้
 แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
 แทน จำนวนผู้ที่เชี่ยวชาญ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ จากการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว มีผลการวิเคราะห์ข้อมูล นำเสนอ เป็นลำดับ ตามจุดมุ่งหมาย และสมมุติฐานของการวิจัย ดังนี้

1. ศึกษาประสิทธิภาพของการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80 / 80
2. ศึกษาความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ ที่ได้รับการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว
3. เปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ ก่อนและหลังได้รับการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว

การศึกษาประสิทธิภาพของการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80 / 80

การศึกษาประสิทธิภาพของการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว ทำการวิเคราะห์ข้อมูลจากการทดสอบย่อยโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่อง (ฉบับย่อย) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังการทดลองในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ (E_1) และค่าประสิทธิภาพของการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว หลังการทดลองโดยใช้แบบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่องชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (E_2) ปรากฏดังมีรายละเอียดในตาราง 1

ตาราง 1 การศึกษาประสิทธิภาพของการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวตาม
เกณฑ์ประสิทธิภาพ 80 / 80

นักเรียน (คนที่)	คะแนนทดสอบย่อยระหว่างเรียน (หน่วยการเรียนรู้ / คะแนนเต็ม)					คะแนนความสามารถ ทางการเขียนเรื่อง หลังเรียน	
	1 / 40	2 / 40	3 / 40	รวมคะแนน (120)	ร้อยละ	คะแนน (40)	ร้อยละ
1.	39.0	34	38	111.0	92.50	37	92.50
2.	32.5	32	29	93.5	77.91	31	77.50
3.	34.0	30	35	99.0	82.50	35	87.50
4.	40.0	38	35	113.0	94.16	38	95.00
5.	36.5	32	36	104.5	87.08	36	90.00
6.	39.0	32	29	100.0	83.33	37	92.50
\bar{X}				103.5	86.24	35.67	89.17
				E_1	86.24	E_2	89.17

จากตาราง 1 พบว่า ประสิทธิภาพของการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว ผ่านเกณฑ์ 80 / 80 นั่นคือ เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มีความสามารถทางการเขียนเรื่องโดยมีคะแนนเฉลี่ยระหว่างเรียน เท่ากับ 103.5 คิดเป็นร้อยละ 86.24 และความสามารถทางการเขียนเรื่องหลังเรียนมีค่าคะแนนเฉลี่ย เท่า 35.67 คิดเป็นร้อยละ 89.17 ดังนั้น ประสิทธิภาพของการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ $E_1 / E_2 = 86.24 / 89.17$

การศึกษาความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ ที่ได้รับการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว

การศึกษาความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ ที่ได้รับการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว ทำการวิเคราะห์ ข้อมูลจากการทดสอบโดยใช้แบบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่องก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว มีคำมัยฐานและค่าพิสัยควอไทล์ ปรากฏดังมีรายละเอียด ในตาราง 2

ตาราง 2 ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยควอไทล์ของความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ ก่อนและหลังการสอนโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว

นักเรียน (คนที่)	คะแนนความสามารถทางการเขียนเรื่องก่อนการทดลอง (คะแนนเต็ม 40 คะแนน)	คะแนนความสามารถทางการเขียนเรื่องหลังการทดลอง (คะแนนเต็ม 40 คะแนน)	ผลต่างของคะแนน
1.	22	37	15
2.	17	31	14
3.	21	35	14
4.	25	38	13
5.	18	36	18
6.	19	37	18
Mdn	20	36.5	14.5
IQR	4	4	3
ระดับ	พอใช้	ดี	

จากตาราง 2 พบว่า คะแนนความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ก่อนได้รับการทดลองโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว อยู่ระหว่าง 17 – 25 คะแนน ค่ามัธยฐานเท่ากับ 20 และมีค่าพิสัยควอไทล์เท่ากับ 4 มีความสามารถทางการเขียนเรื่องอยู่ในระดับพอใช้ หลังจากที่ได้รับการสอนโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวแล้วมีช่วงคะแนนระหว่าง 31-38 คะแนน ค่ามัธยฐานเท่ากับ 36.5 และค่าพิสัยควอไทล์ เท่ากับ 4 มีความสามารถทางการเขียนเรื่องอยู่ในระดับดี

การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ก่อนและหลังได้รับการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว

การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ก่อนและหลังได้รับการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว ใช้สถิติ The Wilcoxon Matched - Pairs Signed - Ranks Test ปรากฏดังมีรายละเอียดในตาราง 3

ตาราง 3 การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ก่อนและหลังได้รับการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว

นักเรียน (คนที่)	คะแนน (คะแนนเต็ม 40 คะแนน)		ผลต่าง ของ คะแนน $d = y - x$	ลำดับที่ ความ แตกต่าง	ลำดับต่างเครื่องหมาย	
	ก่อนทดลอง (x)	หลังทดลอง (y)			บวก	ลบ
1.	22	37	15	4.0	+ 4.0	- 0
2.	17	31	14	2.5	+ 2.5	- 0
3.	21	35	14	2.5	+ 2.5	- 0
4.	25	38	13	1.0	+ 1.0	- 0
5.	18	36	18	5.5	+ 5.5	- 0
6.	19	37	18	5.5	+ 5.5	- 0
$T = 0^*$					$T + = + 21$	$T - = - 0$

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 3 พบว่า ความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่ได้รับการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยหลังการทดลองนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มีความสามารถทางการเขียนเรื่องสูงกว่าก่อนการทดลอง สอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัยที่ว่า ความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้หลังได้รับการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวสูงขึ้น

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลองที่มุ่งศึกษาความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ที่ได้รับการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวเพื่อเป็นแนวทางสำหรับครู และผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ในการพัฒนารูปแบบวิธีสอนทักษะการเขียน และได้รู้จักเลือกสื่อที่มีคุณภาพไปใช้ในการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนวิชาภาษาไทย เพื่อส่งเสริมบรรยากาศในการเขียนเรื่องให้แก่เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดประโยชน์สูงสุดต่อเด็ก

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80
2. เพื่อศึกษาความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ ที่ได้รับการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ ก่อนและหลังได้รับการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว

สมมุติฐานการวิจัย

1. ประสิทธิภาพของการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวมีตามเกณฑ์ 80/80
2. ความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ที่ได้รับการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวอยู่ในระดับดี
3. ความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ หลังได้รับการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวสูงขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียนเรื่อง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ ซึ่งเป็นเด็กที่มีระดับสติปัญญาปกติ มิได้มีความบกพร่องทางร่างกาย แขน ขา ลำตัว การเห็น และการได้ยิน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียนเรื่อง ซึ่งเป็นเด็กที่มีระดับสติปัญญาปกติ มิได้มีความบกพร่องทางร่างกาย แขน ขา ลำตัว สายตา การได้ยิน ที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนวัดสุวรรณาราม เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร จำนวน 6 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) จากการดำเนินการ ตามลำดับขั้นตอนต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสำรวจแบบคร่าว ๆ

1.1 สัมภาษณ์ครูผู้สอนภาษาไทยเพื่อรับทราบข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียนที่มีปัญหาทางการเขียนเรื่อง

1.2 พิจารณาผลงานของนักเรียน ได้แก่ สมุดการบ้าน สมุดแบบฝึกหัด ใบงาน และแฟ้มสะสมงาน

1.3 พิจารณาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ซึ่งนำมาใช้ประกอบเป็นหลักฐานเพื่อแสดงว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยต่ำกว่าความสามารถทางสติปัญญา

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจปัญหาทางการเรียนแบบเจาะลึก

2.1 ครูประจำชั้นสำรวจปัญหาทางการเรียนของนักเรียนที่ผ่านการสำรวจในขั้นที่ 1 โดยใช้แบบสำรวจปัญหาทางการเรียนของผดุง อารยะวิญญู ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .99 แบบสำรวจนี้ใช้สำรวจปัญหาในการเรียนของเด็กซึ่งประกอบด้วยคำถาม 50 ข้อ ประเมินลักษณะความบกพร่องทางการเรียน 5 ด้านใหญ่ ๆ คือ ด้านภาษา ด้านคณิตศาสตร์ ด้านเวลาและทิศทาง ด้านการเคลื่อนไหว และด้านพฤติกรรม ใช้มาตราส่วนประเมินค่า 1-5 เพื่อประเมินว่านักเรียนคนใดมีปัญหาทางการเรียน และพิจารณานักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนเฉพาะด้านภาษา

2.2 ครูประจำชั้นทำแบบสำรวจปัญหาทางการเรียนรู้เฉพาะด้าน (Specific Learning Disabilities = SLD) ของผดุง อารยะวิญญู ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยแบบสำรวจนี้ใช้สำรวจปัญหาทางการเรียนรู้ของเด็กใน 3 ด้าน คือ ด้านการอ่าน การเขียนและการสะกดคำ และคณิตศาสตร์ มีข้อสำรวจลักษณะจำนวน 100 ข้อ ใช้มาตราส่วนประเมินค่าตั้งแต่ 1-5 โดยผู้วิจัยได้เลือกพิจารณาเฉพาะด้านที่ 2 คือด้านการเขียนและการสะกดคำ ซึ่งเป็นข้อมูลต่อเนื่องจากการสำรวจในข้อ 2.1

ส่วนอีก 2 ด้านนั้น ผู้วิจัยได้เก็บไว้เป็นข้อมูลสำหรับการช่วยเหลือในครั้งต่อไป เด็กคนที่มีค่าเฉลี่ยของความบกพร่องทางการเรียนรู้แต่ละด้านตั้งแต่ 2.5 ขึ้นไปถือว่ามีปัญหาทางการเรียนรู้ในด้านนั้น ๆ

ขั้นที่ 3 ขั้นคัดเลือกขั้นสุดท้าย

3.1 นำนักเรียนที่มีปัญหาทางการเขียน มาทำแบบประเมินความสามารถทางการเขียนเรื่องที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อวัดทักษะทางการแต่งประโยค การเขียนเรื่องตามจินตนาการ

3.2 นำแบบประเมินความสามารถทางการเขียนเรื่องมาวิเคราะห์ถึงสภาพปัญหาทางการเขียนเรื่องของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ เขียนเรื่องได้น้อย และสื่อความไม่ชัดเจน ไม่สามารถจัดลำดับความคิดในการเขียนได้อย่างต่อเนื่องสัมพันธ์กัน

3.3 นำนักเรียนที่ได้รับการประเมินว่ามีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียนเรื่อง ไปตรวจวัดระดับสติปัญญา จากนักจิตวิทยาของศูนย์บริการสาธารณสุข 33 วัดหงส์รัตนาราม

3.4 คัดเลือกนักเรียนที่มีระดับสติปัญญาตั้งแต่ 90 ขึ้นไปมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง ได้นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 6 คน (รายละเอียดปัญหาทางการเรียนรู้และระดับสติปัญญาของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏในภาคผนวก)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว จำนวน 32 แผน
2. สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว จำนวน 30 ภาพ
3. แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่อง จำนวน 2 ฉบับ

วิธีการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ซึ่งผู้วิจัยแบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest - Posttest Design โดยดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 เป็นเวลา 32 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที ตั้งแต่เวลา 09.30 - 10.20 น. โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการทดลองดังนี้

1. ก่อนการทดลอง ได้นำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่องไปทดสอบกลุ่มตัวอย่างเพื่อดูความสามารถทางการเขียนเรื่องก่อนที่จะทำการทดลอง โดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว โดยทำการทดสอบเป็นรายบุคคล ใช้เวลาในการทดสอบ 1 ชั่วโมง 45 นาที บันทึกผลคะแนนการสอบไว้เป็นคะแนนก่อนเรียน (Pre-test)

2. ดำเนินการทดลอง ทำการทดลองโดยการสอนเขียนเรื่องตามแผนการเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวจำนวน 32 แผน กับกลุ่มตัวอย่าง ใช้ระยะเวลาในการทดลองทั้งสิ้น 32 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที และมีการทดสอบระหว่างเรียนทุกหน่วยการเรียนรู้ โดย

แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่อง (ฉบับย่อย) บันทึกคะแนนไว้เป็นคะแนนระหว่างเรียน

3. หลังการทดลอง เมื่อสิ้นสุดการทดลอง นำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่อง ซึ่งเป็นชุดเดียวกับก่อนการทดลอง มาทดสอบหลังเรียนเพื่อวัดความสามารถทางการเขียนเรื่อง หลังการสอนโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว โดยทำการทดสอบเป็นรายบุคคล ใช้เวลาในการทดสอบ 1 ชั่วโมง 45 นาที บันทึกผลคะแนนการสอบไว้เป็นคะแนนหลังเรียน (Post-test)

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลได้ดำเนินการ ตามขั้นตอนดังนี้

1. หาประสิทธิภาพของการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว โดยใช้สูตรการหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

2. การศึกษาความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ จากการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าคะแนนมัธยฐาน ค่าพิสัยควอไทล์ และประเมินระดับความสามารถทางการเขียนเรื่อง

3. การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ ก่อนและหลังการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีทดสอบแบบ The Wilcoxon Matched-Pairs Signed-Ranks Test ที่ระดับนัยสำคัญ .05

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาความสามารถทางการเขียนเรื่อง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ จากการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว สรุปได้ดังนี้

1. การสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว มีค่าประสิทธิภาพ 86.24/89.17 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2. ความสามารถทางการเรียนเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่ได้รับการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว อยู่ในระดับดี

3. ความสามารถทางการเขียนเรื่องนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้หลังได้รับการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว สูงขึ้น

อภิปรายผล

งานวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ จากการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว จากผลของการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยขออภิปรายผลตามลำดับดังนี้

1. การหาประสิทธิภาพของการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบระหว่างเรียนของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง คือ 103.5 จากคะแนนเต็ม 120 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 86.24 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มเดียวกันคือ 35.67 จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 89.17 ทำให้สรุปได้ว่าประสิทธิภาพของการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้เป็นร้อยละ $86.24/89.17$ ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ สูงกว่า $80/80$ ทั้งนี้เนื่องจากการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว เป็นการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถทางการเขียนเรื่องโดยสอนผ่านการเรียนรู้ด้วยสื่อภาพโดยภาพการ์ตูนนั้นมีสีสันสดใส สวยงามช่วยกระตุ้นเร้าใจให้ผู้เรียนเกิดการรับรู้ทางสายตา และผู้วิจัยได้สร้างสื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวชุดนี้ขึ้นบนพื้นฐานหลักการจิตวิทยาการศึกษาที่ว่า ในการสอนควรควรสร้างแรงจูงใจให้เด็กเกิดความรู้สึกนึกคิด เกิดจินตนาการ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีพัฒนาการของเพียเจท์ (piaget) ที่กล่าวว่ารูปภาพเป็นสิ่งจำเป็นต้องมี ประกอบจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องราว รายละเอียดต่าง ๆ ได้ง่ายขึ้น อีกทั้งยังสอดคล้องกับผลการศึกษาค้นคว้าของ Kinder (1950 : 150-153) ที่พบว่าการนำสื่อภาพการ์ตูนมาใช้เป็นสิ่งจำเป็นในการจัดกิจกรรมการเขียนได้เป็นอย่างดี เพราะการ์ตูนมีคุณสมบัติช่วยดึงดูด และเร้าความสนใจของเด็กอย่างเห็นได้ชัด ความสะดุดตาของภาพการ์ตูนจะทำให้เด็กมีความกระตือรือร้น ที่จะเรียนอย่างไม่เบื่อหน่าย นอกจากนี้ชัชยงค์ พรหมวงศ์ (2533 : 90-91) ยังกล่าวว่าสื่อภาพช่วยพัฒนาความคิดของผู้เรียนได้อย่างกว้างขวาง ซึ่งเป็นดังที่งานวิจัยของ สุนทร เขยชื่น (2540 : 50) ที่พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยวิธีสอนโดยใช้หนังสือการ์ตูนและใช้ภาพการ์ตูนประกอบการเรียนการสอนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามปกติ ผลงานวิจัยดังกล่าวยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สมัคร ผลจำรูญ (2522: 76-80) ที่พบว่านักเรียนในทุกระดับชั้นชอบภาพล้อของจริงหรือภาพการ์ตูนมากกว่าภาพเลียนของจริง หรือภาพเหมือน และภาพการ์ตูนนี้ยังส่งผลต่อความสนใจในการเรียนรู้ของนักเรียนระดับประถมศึกษาด้วย

นอกจากนี้ในการสอนเขียนเรื่อง ผู้วิจัยได้มีการสอนตามลำดับ ขั้นตอนจากง่ายไปหายากสอนในเรื่องพื้นฐานของประโยค การเขียนประโยค การเขียนข้อความ การเรียงลำดับประโยคตามลำดับเหตุการณ์ ตลอดจนการเขียนเรื่องในที่สุด ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยผ่านสื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว ประกอบกับคุณลักษณะเด่นของสื่อภาพการ์ตูนที่สามารถขยับเคลื่อนไหวได้ เช่น ส่วนหัว , แขน , ขา , มือ ฯลฯ ซึ่งเอื้อต่อการส่งเสริมการเรียนรู้ และมีความเหมาะสมในการเขียนเรื่องที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดความคิด

สร้างสรรค์ และเกิดความเข้าใจในเรื่องที่เขียนอย่างชัดเจน จึงส่งผลให้การสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 80/80

2. การศึกษาความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่ได้รับการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่านักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 6 คน มีความสามารถทางการเขียนเรื่องอยู่ในระดับดี โดยมีช่วงคะแนนระหว่าง 31-38 คะแนน มีค่ามัธยฐานเท่ากับ 36.5 และมีค่าพิสัยควอไทล์เท่ากับ 4 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ตรึงตา แผลมสมุทร (2537 : 58) ที่ได้ศึกษาพบว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยใช้นวัตกรรมหนังสือกระดาษ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์สูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยการสอนด้วยวิธีปกติ และสอดคล้องกับงานของสมใจ บุญอุรพีภิญโญ (2534 : 44) ที่ได้ศึกษาพบว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนสำนวนไทยด้วยสื่อภาพหนังสือกระดาษมีสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนด้วยปทานุกรม นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของขวัญดาว พุกกะนะวินิช (2546 : บทคัดย่อ) ที่พบว่านักเรียนที่เรียนเกี่ยวกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมป่าชายเลน ด้วยการอ่านหนังสือการ์ตูนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้เนื่องจากสื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวมีส่วนในการสร้างบรรยากาศในการเรียนที่จะกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์จนสามารถถ่ายทอดเรียบเรียงเป็นถ้อยคำได้ตรงกับความรู้สึกนึกคิดอย่างเหมาะสม และมีจินตนาการที่กว้างไกลในแนวทางแปลกแตกต่างไปจากความเคยชิน ดังที่ ปราโมทย์ ชันติลาภพันธ์ (2530 : 20) ได้กล่าวไว้ว่าการที่จะฝึกให้นักเรียนเขียนสร้างสรรค์ได้ดีนั้นจะต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนเลือกเรื่องตามความสนใจไม่มีข้อกำหนดตายตัว ซึ่งอาจฝึกโดยใช้สิ่งเร้าประกอบการเขียน เช่น ภาพรูปร่าง สี สันของวัตถุเข้ามาประกอบก็จะทำให้การเขียนมีความหมายยิ่งขึ้น

อีกทั้งในขบวนการจัดการเรียนการสอนยังมีการจัดบรรยากาศ ให้ตื่นเต้นเร้าใจทำให้นักเรียนเกิดความสนุกสนาน ทำท่ายในการเขียนรวมทั้งมีการจัดลำดับขั้นตอนการสอนจากง่ายไปหายากจึงทำให้ผู้เรียนมีความสามารถทางการเขียนเรื่องอยู่ในระดับดี

3. การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาการเรียนรู้ ก่อนทำการทดลอง และหลังทำการทดลอง ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า ก่อนและหลังการทดลองมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยหลังการทดลองนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ มีความสามารถทางการเขียนเรื่องสูงกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของณิชาภัท คมคาย (2539 : 61) ที่พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนแบบสร้างสรรค์ของนักเรียนที่ได้รับการสอน เขียนแบบสร้างสรรค์โดยใช้สื่อภาพการ์ตูนกับสื่อภาพเหมือนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 นอกจากนี้ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของวิระวัฒน์ วัฒนา (2542: 110) ที่พบว่าความสามารถในการการอ่านของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ป้ายนิเทศประกอบภาพการ์ตูนสูงขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนกลุ่มนี้ได้รับการสอนโดยผ่านสื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว ซึ่งจะเป็น

แนวทางในการเขียนเรื่อง ซึ่งจะทำให้ให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน และเรียนอย่าง สนุกสนานเพลิดเพลินดังที่ อัจฉรา ชิวพันธ์ (2535 : 3-6) ได้สรุปไว้ว่าสำคัญมากในการ พัฒนาการเขียน คือ ครูภาษาไทย ควรพยายามจัดกิจกรรมเร้าใจใหม่ ๆ จัดบรรยากาศให้จูงใจ โดยเริ่มจากสิ่งใกล้ตัว ยั่วๆ ให้เกิดความคิดแตกฉาน และให้นักเรียนเกิดความสนุกสนานในการ เรียนเพื่อให้นักเรียนรักการเขียนเรื่องมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. จากการศึกษาความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาการเรียนรู้อาจสอนโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว มีความสามารถทางการเรียน สูงขึ้น ดังนั้นครูผู้ปกครองหรือที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนสามารถนำการสอนโดยใช้สื่อภาพการ์ตูน เคลื่อนไหวไปใช้สอนด้านการเขียนเรื่องให้กับนักเรียนได้กับสื่อชุดนี้ สามารถนำไปใช้สอนได้ทั้ง เด็กที่มีความต้องการพิเศษประเภทต่าง ๆ รวมทั้งเด็กปกติด้วย
2. ในการสอนการเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวควรนำเกมและการเล่า เรื่องประกอบสื่อภาพมาร่วมด้วย เพราะจะช่วยให้เด็กนักเรียนจัดลำดับความคิด ลำดับเหตุการณ์ใน การพูดได้ดี อันจะนำไปสู่การเขียนที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
3. ในการประเมินผลความสามารถทางการเขียนเรื่อง ควรประเมินผลหลังการสอน เขียนเรื่องทันที และแจ้งผลการประเมินให้นักเรียนทราบ เพื่อให้เด็กนักเรียนได้มีกำลังใจในการ เขียน อีกทั้งจะได้รับทราบข้อบกพร่องของตนเองอันจะทำให้เด็กนักเรียนได้แก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้นใน การเรียนครั้งต่อไป

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ผลการวิจัยครั้งนี้เป็นแนวทางให้ผู้สนใจในการเรียนการสอนของเด็กที่มีปัญหา ทางการเรียนรู้ได้ศึกษาองค์ประกอบอื่น ๆ เพื่อส่งผลให้การพัฒนาทักษะการเขียนเรื่องของเด็กให้ มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. ควรนำการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวไปใช้สอนเขียนเรื่องโดย วิธีบูรณาการในวิชาอื่น ๆ เช่น วิชาสร้างเสริมลักษณะนิสัย , วิชาสังคมศึกษา เป็นต้น
3. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนเรื่องจากการสอนโดยใช้ สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวกับการสอนวิธีอื่น ๆ
4. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนเรื่องจากการสอนโดยใช้ สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวกับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษประเภทต่าง ๆ เช่น เด็กที่มีความ บกพร่องทางการได้ยิน เด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรม เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กันยา จันทร์ใจวงศ์. (2546). การศึกษาการจัดการเรียนร่วมของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในระดับอนุบาล. ปรินุญานินพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กรรณิการ์ พวงเกษม. (2533). การสอนเขียนเรื่องโดยใช้จินตนาการทางสร้างสรรค์ในระดับประถมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- กองทัพ เคลือบพนิชกุล. (2542). การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- กองวิชาการ, สำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร. (2547). การประเมินผลการเรียนรู้แนวใหม่ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ.
- กองวิชาการ. กระทรวงศึกษาธิการ (2535). คู่มือการประเมินผลการเรียน ตามหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533). พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา
- . (2545). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ.
- กรมสามัญศึกษา, กระทรวงศึกษาธิการ. (2537). คู่มือการเรียนร่วม. กรุงเทพฯ.
- , หน่วยศึกษานิเทศก์. (2542). รายงานการวิเคราะห์การประเมินผลการประชุมอบรมครู วิทยากรแกนนำการจัดการเรียนรู้. กรุงเทพฯ.
- ขวัญดาว พุกกะวนิช. (2546). การพัฒนาหนังสือการ์ตูนการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมป่าชายเลนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 . สารนิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา การสอนสิ่งแวดล้อม). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จรัสลักษณ์ จิรวินบูลย์. (2544). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมโดยการสอนการเล่นปนเรียน. ปรินุญานินพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จิตตินันท์ บุญสถิรกุล. (2542, มกราคม-เมษายน). ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับเด็กที่มีปัญหาในการเรียน. วารสารศึกษาศาสตร์ปริทัศน์. 1 : 29.

- จัมลัม โกวิททางกูร. (2530). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทัศนคติและพัฒนาการด้านความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกการเขียนอย่างเอกลัษณ์. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2533). เอกสารการสอนชุดสื่อการสอนระดับประถมศึกษา 1 หน่วยที่ 7. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2544). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: เทพเนรมิตรการพิมพ์.
- ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. (2532). การเขียน 2. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- ณัฐกฤตา ไพศาลสมบัติ. (2543). การศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการเรียนร่วมระดับอนุบาลในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 5. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- เด่นศิริ สีนสีบล. (2540). การใช้ภาษาไทย ๑. คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์.
- ดวงใจ วรณสังข์. (2541). การศึกษาความสามารถในการจำพยัญชนะไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้จากการสอนโดยใช้ชุดการสอนนิทานภาพพยัญชนะไทย. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ดรีงดา แผลมสมุทร. (2537). การใช้นวัตกรรมหนังสือกระดาษเป็นสื่อพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเคหะทุ่งสองห้องวิทยา 2 กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- เทียมใจ พิมพ์วงศ์. (2541). การศึกษาทักษะทางสังคมของเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมเรียนร่วมกับเด็กปกติระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีการเรียนแบบร่วมใจ. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ทศพร เกตุถนอม. (2540). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่ 5 ที่ได้รับการสอนแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับการสอนตามคู่มือครู. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- นันทิกานต์ สุขสำราญ. (2545). การเปรียบเทียบผลของการเรียนรู้โดยใช้แผนผังมโนทัศน์ควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบให้คะแนน และการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบวิพากษ์ที่มีต่อความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดชัยฉิมพลี เขตภาษีเจริญ. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นิภา ศรีไพโรจน์. (2533). สถิติอนุพาราเมตริก. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- นิลบล ทูรานุกาพ. (2540). การประเมินโครงการพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิการเรียนร่วมกับเด็กปกติของสำนักงานคณะกรรมการประถมศึกษาแห่งชาติ. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นงลักษณ์ คำยิ่ง. (2541). การศึกษาความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนคำใหม่โดยใช้กิจกรรมการเล่นิทาน ปริศนาคำทาย และการสอนตามคู่มือครู. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นพดล จันทรเพ็ญ. (2531). การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: ดันอ้อการพิมพ์.
- บงอร สว่างโรส และเยาวภา พุกกะคุปต์. (2524). การวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและภาษาต่างประเทศ โดยใช้ข้อทดสอบแบบอัตนัยและปรนัย. ภาษาปริทัศน์.
- บันลือ พดุกษวัน. (2533). พัฒนาศักยภาพการเขียนเชิงสร้างสรรค์. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- . (2535). พัฒนาศักยภาพการเขียนเชิงสร้างสรรค์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. (2527). การทดสอบอิงเกณฑ์: แนวคิดและวิธีการ. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- บุญเหลือ ทองเอี่ยม และสุวรรณ นาฎ. (2520). การใช้สื่อการสอน. กรุงเทพฯ: ฝ่ายตำรา มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- เบญจจา ชลธาร์นนท์. (2538). รวมบทความวิชาการทางการศึกษาพิเศษ. กรุงเทพฯ: สหธรรมิก.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2533). การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. กรุงเทพฯ: บรรณกิจเทรดดิ้ง.

- . (2535). รายงานการวิจัยเรื่องการสร้างเครื่องมือเพื่อคัดแยกเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- . (2542). การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แว่นแก้ว.
- . (2544). เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แว่นแก้ว.
- . (2546). วิธีสอนเด็กเรียนยาก. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แว่นแก้ว.
- ผอบ โปษะกฤษณะ. (2532). ลักษณะเฉพาะภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: บำรุงสาส์น.
- พนมพร นิรัญทวี; และ เทพี จรัสจรุงเกียรติ. (2538). การใช้ภาษา ๑. คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- พัน สุขเจริญ. (2525,กันยายน). การ์ตูน....สื่อการสอนอย่างสำคัญ. วารสารวิทยบริการ. 4 (1) : 34-39.
- พันทิพา จันท์จัญญ. (2537,กรกฎาคม-กันยายน). สื่อการสอนภาพการ์ตูนกับเด็กประถมศึกษา. วารสารพัฒนาหลักสูตร. 73 (118) : 40-43.
- พรรณี ช. เจนจิต. (2528). จิตวิทยาการเรียนการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: อมรินทร์การพิมพ์.
- พรจันทร์ จันทวิมล และคนอื่นๆ. (2534). การเขียนและการจัดทำหนังสือสำหรับเด็กและเยาวชน. กรุงเทพฯ.
- ไพเราะ เรื่องศิริ. (2524). ความสนใจต่อการอ่านหนังสือการ์ตูนของเด็กในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร
- ยุทธพงษ์ กัยวรรณ. (2543). พื้นฐานการวิจัย. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- มาลียา ระวังวงศ์. (2542). การศึกษาความสามารถและความเข้าใจในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดหนองจอก (ภาคีนครเศรษฐ) โดยใช้นวัตกรรมหนังสือกระดาษ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รัตนา แพงจันทร์. (2541). การศึกษาความสามารถเขียนคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติจากการสอนเขียนแบบบูรณาการกับเกม. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. เอกสาร.

- รจนา กาแก้ว. (2541). การศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมที่
เรียนร่วมกับเด็กปกติระดับก่อนประถมศึกษาจากการใช้วิธีปรับพฤติกรรมการ
ควบคุมตนเอง. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เริงลักษณ์ มหาวินิจฉัยมนตรี. (2517). การใช้ภาพในการสอนคำศัพท์ภาษาไทยใน
โรงเรียนชนบทชั้นประถมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การประถมศึกษา).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4.
กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วลีวรรณ ชัยชาญ. (2544). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสนใจในการเรียน
วิชาคณิตศาสตร์และทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มี
ความยุ่งยากทางการเรียนที่ร่วมกับเด็กปกติจากการเรียนการสอนร่วมใจ.
ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วรรณ แก้วแพรง. (2526). คู่มือการสอนเขียนชั้นประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: พระพัฒนา
การพิมพ์.
- วรรณ โสมประยูร. (2537). การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนา
พานิช.
- . (2539). การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ:
ไทยวัฒนาพานิช.
- วารี ธีระจิตร. (2537). การศึกษาสำหรับเด็กพิเศษ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วาสนา ชาวหา. (2533). สื่อการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: โอ เอส พริ้นติ้งเฮ้าส์.
- วิราพร พงศ์อาจารย์. (2542). การประเมินผลการเรียน. สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม
พิษณุโลก.
- ศิริพร พัวพันธ์. (2532). ระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ ค.ม.(การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ศรีจันทร์ พันธุ์พานิช. (2538). การเขียน. กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน
คณะศึกษาศาสตร์ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน.
- ศรียา นิยมธรรม. (2537). แบบคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: ภาควิชา
การศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- . (2538). เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้. สารานุกรมศึกษาศาสตร์. 14 : 21–24.

- . (2542). การวัดและการประเมินผลทางการศึกษาพิเศษ. ภาควิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ศักดิ์ชัย เกียรติจินาจันทร์. (2533). คู่มือฝึกเขียนการ์ตูนด้วยตนเอง. กรุงเทพฯ: แสงศิลป์การพิมพ์.
- สนิท ตั้งทวี. (2531). การใช้ภาษาเชิงปฏิบัติการ. กรุงเทพฯ: โอ เอส พรินต์ติ้งเฮาส์.
- สลิล ศิริมงคล. (2539, พฤศจิกายน). 10 วิธี ในการสอนเด็กให้เขียนเรื่องเป็น. วารสารการศึกษากรุงเทพมหานคร. 2 : 37-39.
- สังเขต นาคไพจิตร. (2530). การ์ตูน. ภาควิชาศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม.
- สมัคร จำรูญ. (2522). รูปแบบของภาพการ์ตูนที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนระดับประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- สหภัทร์ เจริญยศ. (2540). การศึกษาความต้องการ ปัญหา เจตคติของครู และผู้ปกครองนักเรียนที่มีต่อการเรียนร่วมในโรงเรียนวัดโพศอยกับโรงเรียนราชวินิต. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สวางค์ ดำเนินสวัสดิ์. (2536). จะสอนภาษาไทยให้สนุกได้อย่างไร. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สรรเพ็ชญ์ อินทะพันธ์. (2546). การพัฒนาหลักสูตรอบรมบุคลากรโรงเรียนประถมศึกษาเพื่อจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในจังหวัดพิษณุโลก. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สามารถ เนียมสุวรรณ. (2533). การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนจากการ์ตูนเคลื่อนไหวโปร่งใสวิชาจริยศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีการสรุปบทเรียนแตกต่างกัน 2 แบบ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุกัญญา ขำเพชร. (2538). ความพร้อมและความต้องการในการจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุโขทัยธรรมาธิราช, มหาวิทยาลัย. (2540). หลักและทฤษฎีการสื่อสาร. พิมพ์ครั้งที่ 13 กรุงเทพฯ.

- สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์มพรรย์. (2523). *วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา*.
กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุธีพร ปาละดี. (2531). *การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนและความระลึกสิ่งที่อ่านได้ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการสอนตามคู่มือครู*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2532). *การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภาพร อินทร์หอม. (2542). *การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมเกียรติ กินจำปา. (2545). *การศึกษาความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียนและความเข้าใจในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนอ่านแบบบูรณาการของเมอร์ ดอกห์ (MIA)*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมใจ บุญอุรพีภิญโญ. (2534). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสำนวนไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการใช้ภาพหนังกระดาษกับปทานุกรมเป็นสื่อการสอน* โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. กรุงเทพฯ: โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สมถวิล วิเศษสมบัติ. (2528). *วิธีสอนภาษาไทยมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ: อักษรบัณฑิต.
- สมนึก ดุริยศักดิ์. (2545). *การศึกษาเปรียบเทียบเจตคติต่อการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระหว่างผู้บริหารโรงเรียน และครูผู้สอนในโครงการเรียนร่วมของโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- สมบัติ มหารศ. (2519). *การประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์พระธรรมจันทร์โอสด.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน. (2538). *คู่มือครูการดำเนินการสำรวจเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ.

- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2545). **ถาม-ตอบปัญหาการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม**. กรุงเทพฯ.
- อภิสิทธิ์ เดชะคำภู. (2544). **ปัญหาการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิเศษเรียนร่วมในโรงเรียนประถมศึกษา** สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดกาฬสินธุ์. ปรินต์นิตยสาร กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- อรัญญา เชื้อทอง. (2546). **การศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการอ่านคำยากของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ โดยใช้บัตรย่อยกรอง**. ปรินต์นิตยสาร กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อรัญญา ฤกษ์ชัย. (2541). **การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียน และเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู**. ปรินต์นิตยสาร กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อรุณี วิริยะจตุรา. (2525, เมษายน-มิถุนายน). **การเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ**. วารสารสงขลานครินทร์. 4 (2).
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2538). **แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัมพร อังศรีพวง. (2542). **คู่มือการสอนภาษาไทยสรรสร้างสื่อสร้างสรรค์**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- อารี พันธุ์มณี. (2543). **จิตวิทยาการเรียนการสอน**. กรุงเทพฯ: เลิฟแอนด์ลิฟเพรส.
- อุทัยวรรณ ปิ่นประชาสรร. (2538). **การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกการเขียนอย่างสร้างสรรค์กับแบบฝึกตามคู่มือครูของกระทรวงศึกษาธิการโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ**. ปรินต์นิตยสาร กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อรทัย สุนทรกิจวิทยา. (2542). **การหาประสิทธิภาพของชุดการสอนวิชาภาษาไทย เพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2**. ปรินต์นิตยสาร กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อรพรรณ พรสีมา. (2530). **เทคโนโลยีทางการสอน**. กรุงเทพฯ: โอ เอส พรินต์เฮาส์.

- อรรัตน์ รัตนสกุล. (2546). การศึกษาความสามารถในการเขียนเรื่องและความสนใจในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยใช้แบบเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมที่กำหนดคุณลักษณะทางภาษา. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อรวรรณ น้อยมุข. (2544). การศึกษาความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แนวการสอนอ่านแบบ เอ อาร์ ซี. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- Ariel, Abraham. (1992). **Education of Children and Adolescents with Learning Disabilities**. America: Mcmillan Publishing Company.
- Brooker, Arthur & Peter, Grundy. (1990). **Writing for Study Purposes**. Cambridge : Cambridge University Press.
- Gibbons, Jean Bickinson. (1971). **Nonparametric Statistical Inference**. Tokyo : Mcgraw-hill Kogakusha.
- Hammer – Witty, & A Katheryn. (1997,January). **A Study in the Use of Cooperative Learning to Teach the Students with Learning Disabilities**. Dissertation Abstracts International. 57 : 7.
- Heaton, J.B. (1979). **Writing English Language Test**. London: Longman.
- Isaacson, S. Written Language in Schools, P.J., Smith, M.A. and Schools, C.N. (1990). **Instructional Method for Adolescents with Learning and Behavior Problems**. Boston Allyn 7 Bacon.
- Johnson, D.J. & Myklebust, H.R. (1967). **Learning Disabilities : Educational Principles and Practices**. Boston ; Allyn & Bacon.
- Keefe, Charlotte Hendrick, Dacid, Ruth & Andrews – Beck, Carolyn. (1997). **An Analysis of Writing Strategies of Two Children with Mild Disabilities in a Whole Language Classroom**. Journal of Research in Childhood Education. 11 (2): 101–103.
- Kinder, James. (1950). **Audio–Visual Materials and Techniques**. New York : Book Company.
- Mccrimon, P.M. & M. James. (1978). **Writing with a Purpose Snorted**. Boston: Houghton Mifflin Company.

- Miller, Kevin James. (1993). **The Effect of Cooperative Learning on The Conversation Interactions of Mainstreamed Hard-of-Hearing Students in middle School Social Studies Classrooms.** Northern Colorado: University of Northern Colorado.
- Miller, Terry Lou. (1994, Decemer). **The Effects of Text Structure Discrimination Training on the Writing Performance of Students with Learning Disabilities.** Dissertation Abstracts International. 55 : 6.
- Raimes, Annm. (1983). **Techniques in Teaching writing.** New York : Oxford University Press.
- Vallette. (1977). **M. Rebeach Modern Language Testing.** New York : Itarcount Brace.
- Widdowson, H. G. (1979). **Explorations in Applied Linguistics.** London : Oxford University press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจแผนการสอนและแบบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว

1. นางจรีลักษณ์ จีรพิบูลย์

ตำแหน่ง ผู้ช่วยผู้อำนวยการโรงเรียนวิชูทิศ สำนักงานเขตดินแดง กรุงเทพมหานคร

2. นางลักษณา อินทะจักร

ตำแหน่ง ผู้ช่วยรองผู้อำนวยการฝ่ายจัดการเรียนการสอนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ , หัวหน้างานส่งเสริมวิชาการ , หัวหน้างานส่งเสริมวิชาการในและนอกโรงเรียน

3. นางอุบล แก้วขาว

ตำแหน่ง อาจารย์ 3 ระดับ 8 โรงเรียนวัดไก่เตี้ย สำนักงานเขตคลองสาน กรุงเทพมหานคร

ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบสื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว

1. นางเกศินี โชติกเสถียร

ตำแหน่ง รองหัวหน้าภาควิชาฝ่ายวิชาการและประกันคุณภาพ / ปฏิบัติหน้าที่ หัวหน้าฝ่าย นิเทศการฝึกงานภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2. นายสุรพล บุญยรัตพันธุ์

ตำแหน่ง หัวหน้าฝ่ายนวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา กองวิชาการ สำนักงานการศึกษา สำนักงานเขตคลองสาน กรุงเทพมหานคร

3. พระมหามานพ หิตาจาโร

ตำแหน่ง พระผู้สอนวิชาสังคมศึกษาศาสนาและวัฒนธรรม โรงเรียนวัดสุวรรณาราม สำนักงานเขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร

ภาคผนวก ข

แผนการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว

แผนการสอนที่ 1

วิชาภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 (การเขียนประโยคที่แสดงจากภาพ)

เวลา 60 นาที

เรื่อง การเขียนประโยคจากโครงสร้างของประโยค

ความคิดรวบยอด ประโยค คือ ถ้อยคำซึ่งแสดงความคิดหรือเรื่องราวที่สมบูรณ์ ซึ่งประโยคประกอบด้วยคำที่ทำหน้าที่ในประโยค 4 ส่วน คือ ประธาน กริยา กรรม ส่วนขยาย (วางอยู่ชิดคำที่ถูกขยาย)

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนอธิบายลักษณะโครงสร้างของประโยคได้
2. นักเรียนกระจายประโยคตามส่วนประกอบของประโยคได้

เนื้อหา ประโยค คือ ถ้อยคำซึ่งแสดงความคิดหรือเรื่องราวที่สมบูรณ์ ซึ่งประโยคประกอบด้วยคำที่ทำหน้าที่ในประโยค 4 ส่วน คือ ประธาน กริยา กรรม ส่วนขยาย (วางอยู่ชิดคำที่ถูกขยาย เช่น เขาเดินเร็วมาก เร็วมากขยายเดิน)

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ

1. ครูสนทนาและซักถามเกี่ยวกับความเข้าใจของนักเรียนเรื่อง “โครงสร้างของประโยค” โดยครูแจกบัตรข้อความ หรือบัตรประโยคให้นักเรียนคนละ 1 ใบ (ในบัตรแต่ละใบจะมีสัญลักษณ์ประจำบัตรอยู่) ครูอธิบายว่าเมื่อนักเรียนได้บัตรแล้วให้ปิดไว้ แล้วคอยฟังคำสั่งจากครู หากครูเปล่งเสียงคำที่ตรงกับรูปที่อยู่ในบัตรของนักเรียนคนใด ให้นักเรียนชูบัตรให้เพื่อนอ่านคำในบัตรพร้อมกัน
2. ครูบอกว่า “ดาว” นักเรียนคนที่ได้บัตรที่มีสัญลักษณ์ “ดาว” ชูบัตรให้เพื่อน ๆ อ่านพร้อมกัน และทำกิจกรรมเช่นนี้ไปจนครบทุกคน โดยบัตรข้อความหรือบัตรประโยคมีดังนี้

☆ ปลุกต้นไม้

✂ ฉันทปลุกต้นไม้



หน้าทำกับข้าว





ชื่อส้มโอ



ทำกับข้าว

 แม่ลำรถ

 ป้าชื่อส้มโอ

 ล้างรถ

3. เมื่อนักเรียนอ่านบัตรข้อความหรือบัตรประโยคที่เพื่อน ๆ ได้รับแล้วครูถามนักเรียนว่าแถบข้อความใดเมื่อ
นักเรียนอ่านแล้ว บอกได้ว่า ใคร ทำอะไร และแถบข้อความใดอ่านแล้วไม่สามารถบอกได้ว่า
ใคร ทำอะไร โดยให้นักเรียนร่วมกันอภิปราย

ขั้นตอนการสอน

1. ครูติดแผ่นตารางการแยกประโยคบนกระดาน พร้อมอธิบายให้นักเรียนทราบถึงโครงสร้างของประโยคว่า ประโยคประกอบด้วย ภาคประธาน และภาคแสดง (ภาคประธานนั้นคือบุคคลที่กระทำ ส่วนภาคแสดงนั้นประกอบด้วยกริยาและอาจมีกรรมหรือไม่มีกรรมมารับก็ได้)

ประโยค	ภาคประธาน	ภาคแสดง
ฉันปลูกต้นไม้	ฉัน	ปลูกต้นไม้
ป้าชื่อส้มโอ		
แม่ลำรถ		
หน้าทำกับข้าว		

2. ครูอธิบายให้นักเรียนเข้าใจถึงโครงสร้างของประโยคพร้อมกับแยกประโยคที่อยู่ในตารางให้นักเรียนดู โดยนำคำไปเสียบในกระเป่าผนังที่เตรียมไว้อย่างช้า ๆ
3. ครูแจกบัตรคำในแต่ละประโยคให้คละกัน เมื่อครูให้สัญญาณนักเรียนแต่ละฝ่ายจะต้องช่วยกันแยกคำและนำไปใส่ลงในตารางตามหน้าที่ของตน เมื่อครูให้สัญญาณหมดเวลา นักเรียนและครูร่วมกันตรวจสอบความถูกต้อง ฝ่ายใดนำคำไปใส่ในตารางได้ถูกต้องตามหน้าที่ของคำจะได้ประโยคละ 1 คะแนน ฝ่ายใดได้คะแนนมากกว่าเป็นฝ่ายชนะ
4. นักเรียนอ่านประโยคที่ได้แยกลงในตารางพร้อมกัน
5. ครูให้คำชมเชยนักเรียนทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม

ขั้นสรุป

1. ครูให้นักเรียนอาสาสมัคร 2-3 คน อธิบายถึงโครงสร้างของประโยคให้ครูและเพื่อน ๆ ฟัง พร้อมทั้งแต่งประโยคปากเปล่าคนละ 1 ประโยค
2. ครูตรวจสอบความถูกต้อง และให้นักเรียนร่วมกันสรุปถึงโครงสร้างของประโยค

สื่อการสอน

1. แถบประโยค
2. แผ่นตารางการแยกประโยค
3. บัตรข้อความหรือบัตรประโยค

การวัดและการประเมินผล

วิธีการวัดและประเมินผล

1. การอธิบายลักษณะโครงสร้างของประโยค
2. การกระจายประโยคตามส่วนประกอบของประโยค

เครื่องมือวัดและประเมินผล

1. แบบประเมินการอธิบายลักษณะโครงสร้างของประโยค
2. แบบประเมินการกระจายประโยค

เกณฑ์การวัดและประเมินผล

- เกณฑ์การให้คะแนนการอธิบายลักษณะโครงสร้างของประโยค

- คะแนน 4 หมายถึง อธิบายลักษณะโครงสร้างของประโยคได้ถูกต้อง ชัดเจน
 คะแนน 3 หมายถึง อธิบายลักษณะโครงสร้างของประโยคได้ถูกต้องร้อยละ 30
 คะแนน 2 หมายถึง อธิบายลักษณะโครงสร้างของประโยคได้ถูกต้องร้อยละ 20
 คะแนน 1 หมายถึง อธิบายลักษณะโครงสร้างของประโยคได้ถูกต้องร้อยละ 10

สรุปผลการประเมิน

- คะแนน 31-40 หมายถึง ดีมาก
 คะแนน 21-30 หมายถึง ดี
 คะแนน 11-20 หมายถึง พอใช้
 คะแนน 0- 10 หมายถึง ปรับปรุง

แผนการสอนที่ 2

วิชาภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1

เวลา 60 นาที

เรื่อง การเขียนประโยคจากโครงสร้างของประโยค (ต่อ)

ความคิดรวบยอด ประโยค คือ ถ้อยคำซึ่งแสดงความคิดหรือเรื่องราวที่สมบูรณ์ ซึ่งประโยคประกอบด้วยคำที่ทำหน้าที่ในประโยค 4 ส่วน คือ ประธาน กริยา กรรม ส่วนขยาย (วางอยู่ชิดคำที่ถูกขยาย)

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนกระจายประโยคตามส่วนประกอบของประโยคได้
2. นักเรียนนำคำที่กำหนดให้ไปแต่งประโยคให้สัมพันธ์กับภาพได้

เนื้อหา ถ้อยคำซึ่งแสดงความคิดหรือเรื่องราวที่สมบูรณ์ ซึ่งประโยคประกอบด้วยคำที่ทำหน้าที่ในประโยค 4 ส่วน คือ ประธาน กริยา กรรม ส่วนขยาย (วางอยู่ชิดคำที่ถูกขยาย เช่น แม่ซื้อข้าวมันไก่ มันไก่ขยายข้าว)

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ

1. ครูทบทวนเรื่อง "โครงสร้างของประโยค" โดยครูแจกบัตรคำนักเรียนคนละ 1 ใบ และให้นักเรียนนำบัตรคำแต่ละใบมาเรียงกันให้เป็นประโยค และอ่านให้เพื่อน ๆ ฟัง โดยเมื่อนักเรียนแต่ละคนนำบัตรคำมาเรียงกันเสร็จแล้วจะได้ประโยคดังนี้

ฉัน / รดน้ำ / ต้นไม้

น้อง / ตะ / ฟุตบอล

พ่อ / กิน / ปลา

ขั้นดำเนินการสอน

1. ครูจัดแผนตารางการแยกประโยคบนกระดาน พร้อมอธิบายให้นักเรียนทราบถึงโครงสร้างของประโยคว่า ประโยคประกอบด้วย ภาคประธาน และภาคแสดง (ภาคประธานนั้นคือบุคคลที่กระทำ ส่วนภาคแสดงนั้นจะประกอบด้วยกริยาคือคำที่แสดงอาการกระทำของประธาน และกรรมคือส่วนที่ถูกประธานกระทำซึ่งจะวางไว้หลังคำกริยาซึ่งภาคแสดงบางประโยคอาจไม่มีกรรมมารับก็ได้) พร้อมทั้งติดแถบประโยคให้นักเรียนดูพร้อมอธิบายให้นักเรียนเข้าใจ เช่น

ประโยค	ภาคประธาน	ภาคแสดง	
	ประธาน	กริยา	กรรม
ฉันกินข้าว	ฉัน	กิน	ข้าว
พ่อล้างรถ	พ่อ	ล้าง	รถ
น้องใส่เสื้อ			
ยายอาบน้ำให้น้อง			
ตำรวจจับผู้ร้าย			
นกบิน			
ม้าวิ่ง			

- ครูยกประโยค "น้องใส่เสื้อ" ให้นักเรียนออกเสียงพร้อมกัน และแจกบัตรคำว่า น้อง / ใส่ / เสื้อ ให้นักเรียนอาสาสมัคร บอกว่าคำที่ตนได้นั้นทำหน้าที่ใดในประโยค ส่วนเพื่อน ๆ และครูช่วยตรวจสอบความถูกต้องและทำกิจกรรมเช่นนี้ผลัดกัน จนครบทุกประโยค ตามลำดับ (ยาย/อาบน้ำ/ให้น้อง , ตำรวจ/จับ/ผู้ร้าย , นก/บิน , ม้า/วิ่ง)
- เมื่อนักเรียนเกิดความเข้าใจเกี่ยวกับประโยคแล้ว ครูนำสื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวซึ่งเป็นภาพ "เด็กผู้หญิงอาบน้ำ" มาให้นักเรียนดู พร้อมกับแจกใบกิจกรรม ให้นักเรียนนำคำกริยา ได้แก่ ซ้อม , วิ่ง , หิ้ว , จับ , หยิบ , อาบน้ำ , ตัก , ถู ไปแต่งประโยคให้สัมพันธ์กับภาพที่กำหนดให้ คนละ 3 ประโยค (ให้เวลา 15 นาที)
- เมื่อนักเรียนทำเสร็จแล้ว นำใบกิจกรรมไปติดบนกระดาน
- ครูตรวจใบกิจกรรมของนักเรียนแต่ละคนพร้อมให้คำแนะนำ

ขั้นสรุป

- นักเรียนแต่ละคนอ่านประโยคที่ตนเขียนให้เพื่อน ๆ ฟัง และให้นักเรียนนำไปกิจกรรมที่ได้เขียนประโยคถูกต้องแล้วไปติดที่ป้ายนิเทศ
- ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปถึงโครงสร้างของประโยค

สื่อการสอน

- แถบประโยค
- แผ่นตารางการแยกประโยค
- บัตรคำ
- สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว "เด็กกำลังอาบน้ำ"
- ใบกิจกรรมเรื่องการแต่งประโยคจากคำให้สัมพันธ์กับภาพ

การวัดและการประเมินผล

วิธีการวัดและประเมินผล

1. การเขียนประโยคจากคำให้สัมพันธ์กับภาพ
2. การกระจายประโยคตามส่วนประกอบของประโยค

เครื่องมือวัดและประเมินผล

1. แบบประเมินการเขียนประโยคจากคำ
2. แบบประเมินการกระจายประโยค

เกณฑ์การวัดและประเมินผล

1. เกณฑ์การให้คะแนนการเขียนประโยคจากคำให้สัมพันธ์กับภาพ

ประเด็นการประเมิน	เกณฑ์การให้ระดับคะแนน			
	4	3	2	1
1. อักษรวิธี	เขียนถูกต้องทุกคำ	เขียนผิดไม่เกิน 3 คำ	เขียนผิดไม่เกิน 5 คำ	เขียนผิดไม่เกิน 7 คำ
2. โครงสร้างของประโยค	เขียนประโยคชัดเจน ถูกต้องตามโครงสร้างของประโยค	เขียนประโยคถูกต้องตามโครงสร้างของประโยคแต่ใจความไม่ชัดเจน	เขียนประโยคขาดส่วนประกอบของประโยค 1 ส่วน ใจความชัดเจน	เขียนประโยคไม่ชัดเจน ไม่ถูกต้องตามโครงสร้างของประโยค
3. ความสอดคล้องสัมพันธ์กับภาพ	เขียนประโยคสอดคล้องสัมพันธ์กับภาพ	เขียนประโยคสอดคล้องสัมพันธ์กับภาพแต่ไม่ครอบคลุมประเด็นสำคัญ	เขียนประโยคสอดคล้องสัมพันธ์กับภาพแต่ไม่ตรงประเด็น	เขียนประโยคไม่สอดคล้องสัมพันธ์กับภาพ

สรุปผลการประเมิน

- คะแนน 31-40 หมายถึง ดีมาก
 คะแนน 21-30 หมายถึง ดี
 คะแนน 11-20 หมายถึง พอใช้
 คะแนน 0-10 หมายถึง ปรับปรุง

2. เกณฑ์การให้คะแนนการกระจายประโยคตามส่วนประกอบของประโยค
คะแนน 4 หมายถึง กระจายประโยคถูกต้องตามส่วนประกอบของประโยค
คะแนน 3 หมายถึง กระจายประโยคผิด 1 ตำแหน่ง
คะแนน 2 หมายถึง กระจายประโยคผิด 2 ตำแหน่ง
คะแนน 1 หมายถึง กระจายประโยคผิด 2 ตำแหน่งขึ้นไป

สรุปผลการประเมิน

- คะแนน 31-40 หมายถึง ดีมาก
- คะแนน 21-30 หมายถึง ดี
- คะแนน 11-20 หมายถึง พอใช้
- คะแนน 0-10 หมายถึง ปรับปรุง

แผนการสอนที่ 3

วิชาภาษาไทย

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1

เรื่อง การเขียนประโยคเพื่อการสื่อสาร (ประโยคบอกเล่า)

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

เวลา 60 นาที

ความคิดรวบยอด ประโยคบอกเล่า คือ ประโยคที่มีเนื้อความบอกเรื่องราว หรือ เหตุการณ์ต่าง ๆ ให้ผู้อื่นทราบได้ว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนบอกถึงลักษณะของประโยคบอกเล่าได้
2. นักเรียนเขียนประโยคบอกเล่าจากภาพที่กำหนดให้ได้

เนื้อหา ประโยคบอกเล่าเป็นประโยคที่มีเนื้อความบอกเรื่องราวหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ให้ผู้อื่นทราบได้ว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร เช่น ป้าไปตลาด , แมวกัดหนู เป็นต้น

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ

- ครูทบทวนเรื่อง “โครงสร้างของประโยค” โดยให้นักเรียนออกมาเขียนประโยคบนกระดานทีละคน
แล้วครูถามว่าในประโยคนั้นประกอบด้วยส่วนใดบ้าง และให้นักเรียนตอบคำถาม
เช่น

ประโยค	ภาคประธาน	ภาคแสดง	
	ประธาน	กริยา	กรรม
แม่กินข้าว	แม่	กิน	ข้าว
น้องร้องไห้	น้อง	ร้องไห้	-
พ่อปลูกต้นไม้	พ่อ	ปลูก	ต้นไม้

ขั้นดำเนินการสอน

1. ครูนำสื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวซึ่งเป็นภาพ “เด็กรดน้ำต้นไม้” ให้นักเรียนดู
2. นักเรียนร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับภาพ และซักถามรายละเอียดจากครูผู้สอน
3. ครูติดแถบประโยค “เด็กชายเขี้ยวรดน้ำต้นไม้ในสวน” บนกระดาน
4. ครูให้นักเรียนร่วมกันตอบคำถามของครูดังนี้

- เด็กในภาพคือใคร ?
 - เด็กในภาพกำลังทำอะไร?
 - เด็กรดน้ำต้นไม้อยู่ที่ไหน ?
5. เมื่อทำกิจกรรมเสร็จแล้ว ครูจึงอธิบายความหมายของประโยคบอกเล่าให้นักเรียนฟังว่า ประโยคบอกเล่าคือประโยคที่บอกเรื่องราวต่าง ๆ ให้ทราบว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร เมื่อไร
 6. ครูให้นักเรียนแต่ละคนผลัดกันออกมาร่วมกิจกรรมโดยการมาเลื่อนภาพสื่อการ์ตูน เคลื่อนไหว แล้วให้แต่งประโยคบอกเล่าที่เกี่ยวข้องกับรูปภาพแต่มีกติกาว่า ห้ามซ้ำกับประโยคที่ครูติดบนกระดาน
 7. เมื่อนักเรียนทุกคนได้มาแต่งประโยคพร้อมกับเลื่อนภาพการ์ตูนเรียบร้อยแล้ว ครูให้ข้อเสนอแนะถึงประโยคที่นักเรียนแต่ละคนแต่งเพื่อให้นักเรียนแต่ละคนเกิดความเข้าใจในการแต่งประโยคบอกเล่า
 8. ครูแจกใบกิจกรรม โดยให้นักเรียนเขียนประโยคบอกเล่าจากภาพ “เด็กรดน้ำต้นไม้” คนละ 3 ประโยค (ให้เวลา 20 นาที)โดยมีการชี้แนะให้นักเรียนคิดถึงการปฏิบัติหน้าที่ในชีวิตประจำวัน

ขั้นสรุป

1. นักเรียนแต่ละคนอ่านประโยคที่ตนเขียนให้เพื่อน ๆ ฟังและครูตรวจใบกิจกรรมของนักเรียนแต่ละคน และให้นักเรียนนำไปกิจกรรมไปติดที่ป้ายนิเทศ
2. นักเรียนร่วมกันสรุปลักษณะของประโยคบอกเล่า

สื่อการสอน

1. แถบประโยค
2. สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว “เด็กรดน้ำต้นไม้”
3. ใบกิจกรรม (เขียนประโยคบอกเล่าจากภาพ)

การวัดและประเมินผล

วิธีการวัดและประเมินผล

1. การเขียนประโยคบอกเล่าจากภาพ
2. การบอกลักษณะของประโยคบอกเล่า

เครื่องมือวัดและประเมินผล

1. แบบประเมินการเขียนประโยคบอกเล่าจากภาพ
2. แบบประเมินการอธิบายลักษณะของประโยคบอกเล่า

เกณฑ์การวัดและประเมินผล

- เกณฑ์การให้คะแนนการเขียนประโยคบอกเล่าจากภาพ

ประเด็นการประเมิน	เกณฑ์การให้ระดับคะแนน			
	4	3	2	1
1. อักษรวิธี	เขียนถูกต้องทุกคำ	เขียนผิดไม่เกิน 3 คำ	เขียนผิดไม่เกิน 5 คำ	เขียนผิดไม่เกิน 7 คำ
2. โครงสร้างของประโยคบอกเล่า	เขียนประโยคชัดเจน ถูกต้องตามโครงสร้างของประโยค	เขียนประโยคถูกต้องตามโครงสร้างของประโยคแต่ใจความไม่ชัดเจน	เขียนประโยคขาดส่วนประกอบของประโยค 1 ส่วน ใจความชัดเจน	เขียนประโยคไม่ชัดเจน ไม่ถูกต้องตามโครงสร้างของประโยค
3. ความสอดคล้องสัมพันธ์กับภาพ	เขียนประโยคสอดคล้องสัมพันธ์กับภาพ	เขียนประโยคสอดคล้องสัมพันธ์กับภาพแต่ไม่ครอบคลุมประเด็นสำคัญ	เขียนประโยคสอดคล้องสัมพันธ์กับภาพแต่ไม่ตรงประเด็น	เขียนประโยคไม่สอดคล้องสัมพันธ์กับภาพ

สรุปผลการประเมิน

คะแนน 31-40 หมายถึง ดีมาก

คะแนน 21-30 หมายถึง ดี

คะแนน 11-20 หมายถึง พอใช้

คะแนน 0-10 หมายถึง ปรับปรุง

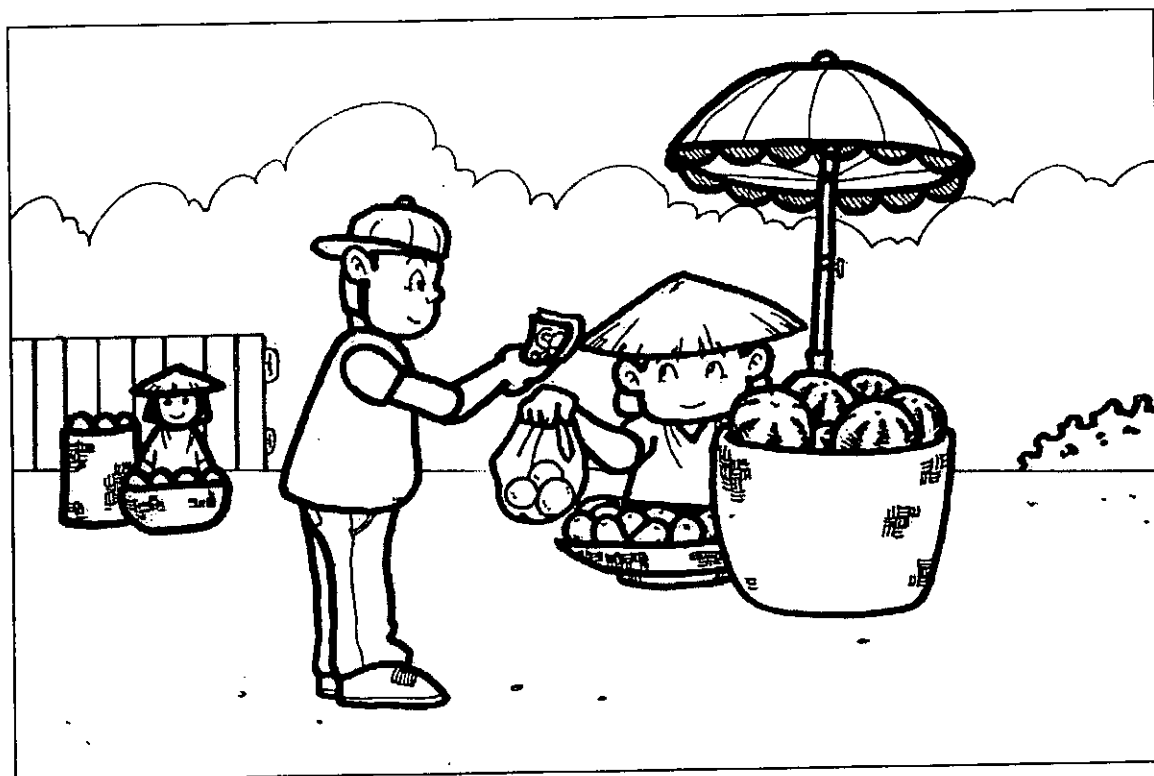
ภาคผนวก ค

ใบกิจกรรมประกอบแผนการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว

ใบกิจกรรม เรื่องการเขียนประโยคจากโครงสร้างของประโยค

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้น.....เลขที่.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพข้างล่างนี้ แล้วเขียนประโยคให้ถูกต้องตามโครงสร้างของประโยค



1.

2.

3.

ใบกิจกรรม เรื่องการเขียนประโยคจากโครงสร้างของประโยค

ชื่อ..... นามสกุล..... ชั้น..... เลขที่.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพข้างล่างนี้ แล้วเขียนประโยคให้ถูกต้องตามโครงสร้างของประโยค



1.

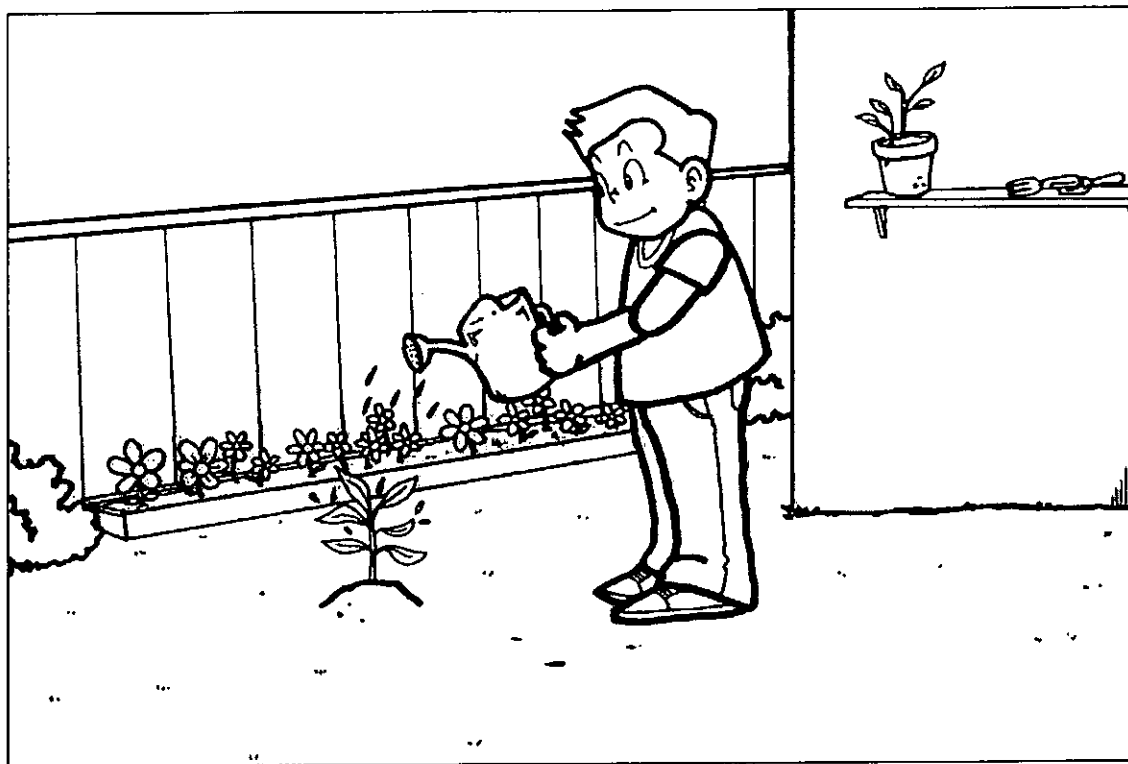
2.

3.

ใบกิจกรรม เรื่องการเขียนประโยคบอกเล่าจากภาพ

ชื่อ..... นามสกุล..... ชั้น..... เลขที่.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพข้างล่างนี้ แล้วเขียนประโยคบอกเล่าให้ถูกต้อง



1.

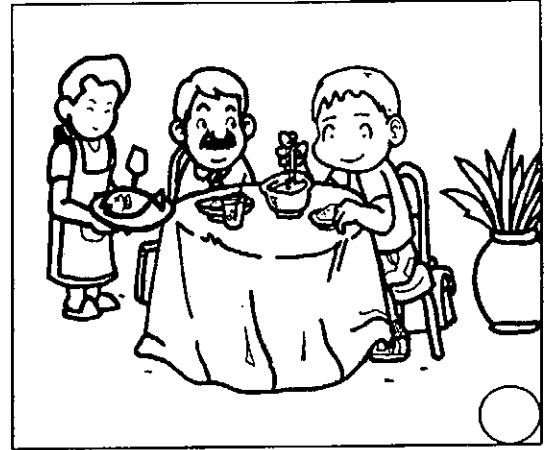
2.

4.

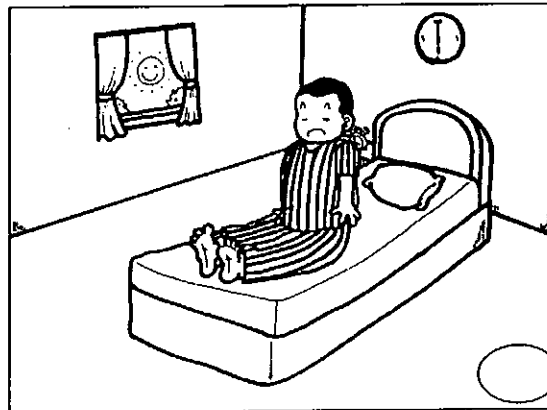
ใบกิจกรรม เรื่องการเขียนประโยคเรียงตามลำดับเหตุการณ์

ชื่อ..... นามสกุล..... ชั้น..... เลขที่.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพข้างล่างนี้ แล้วใส่หมายเลขใน ○ เรียงตามลำดับเหตุการณ์แล้ว
เขียนข้อความหรือประโยคประกอบภาพเรียงตามลำดับเหตุการณ์ให้ถูกต้อง พร้อมทั้งระบายสี
ภาพให้สวยงาม



.....

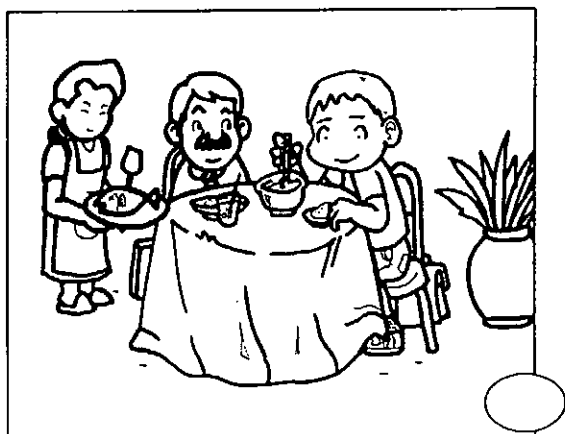
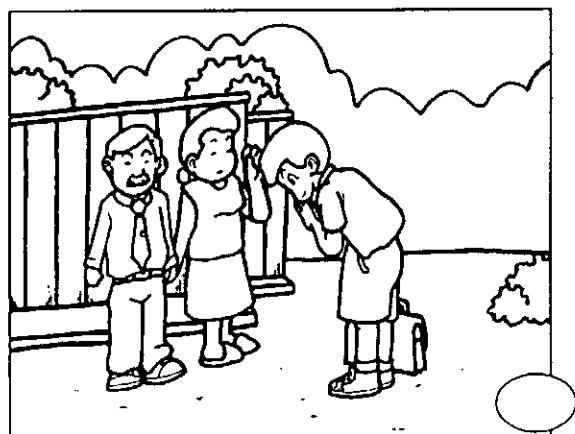
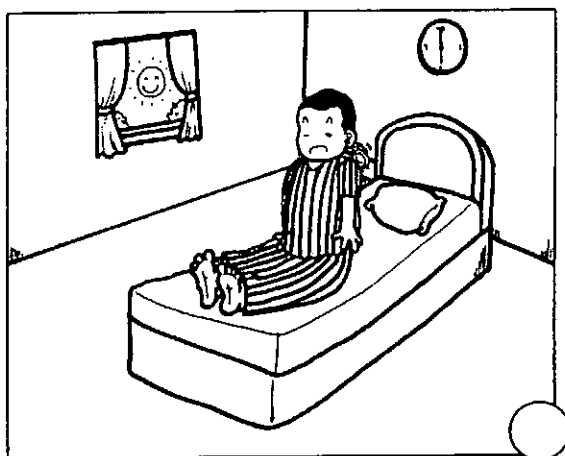


.....

ใบกิจกรรม เรื่องการเขียนประโยคเรียงตามลำดับเหตุการณ์

ชื่อ..... นามสกุล..... ชั้น..... เลขที่.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพข้างล่างนี้ แล้วใส่หมายเลขใน ○ เรียงตามลำดับเหตุการณ์แล้ว
เขียนข้อความหรือประโยคประกอบภาพเรียงตามลำดับเหตุการณ์ให้ถูกต้อง พร้อมทั้งระบายสี
ภาพให้สวยงาม

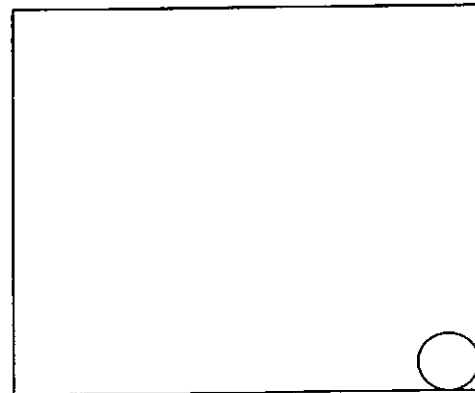
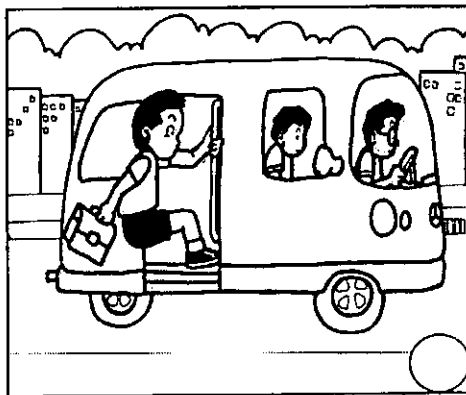
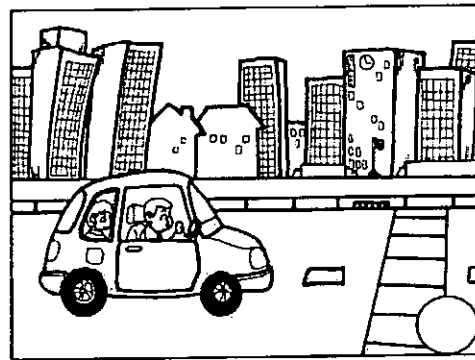
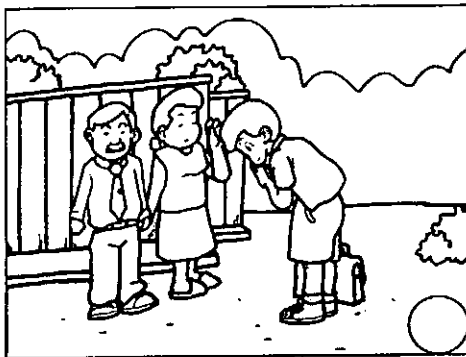


.....

ใบกิจกรรม เรื่องการเขียนประโยคเรียงตามลำดับเหตุการณ์

ชื่อ..... นามสกุล..... ชั้น..... เลขที่.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพข้างล่างนี้ แล้วใส่หมายเลขใน ○ เรียงตามลำดับเหตุการณ์แล้ว
เขียนข้อความหรือประโยคบรรยายภาพเรียงตามลำดับเหตุการณ์และวาดรูปภาพต่อจากภาพที่
กำหนดให้ถึงเหตุการณ์ที่เกิดเป็นลำดับต่อไป และเขียนเรื่องให้แต่ละภาพมีความสัมพันธ์กัน
พร้อมทั้งระบายสีภาพให้สวยงาม



.....

.....

.....

.....

.....

.....

แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่อง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

คำชี้แจง 1. แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่อง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีทั้งหมด 3 ชุด
ชุดละ 40 คะแนน โดยมีข้อสอบ ดังนี้

ชุดที่ 1 การเขียนประโยคที่แสดงจากภาพ
มีข้อสอบ 4 ข้อ (ข้อละ 10 คะแนน)ให้นักเรียนใช้เวลาทำ 30 นาที

ชุดที่ 2 การเขียนประโยคเรียงตามลำดับเหตุการณ์
มีข้อสอบ 1 ข้อ ให้นักเรียนใช้เวลาทำ 30 นาที

ชุดที่ 3 การเขียนเรื่องจากภาพ
มีข้อสอบ 1 ข้อ ให้นักเรียนใช้เวลาทำ 45 นาที

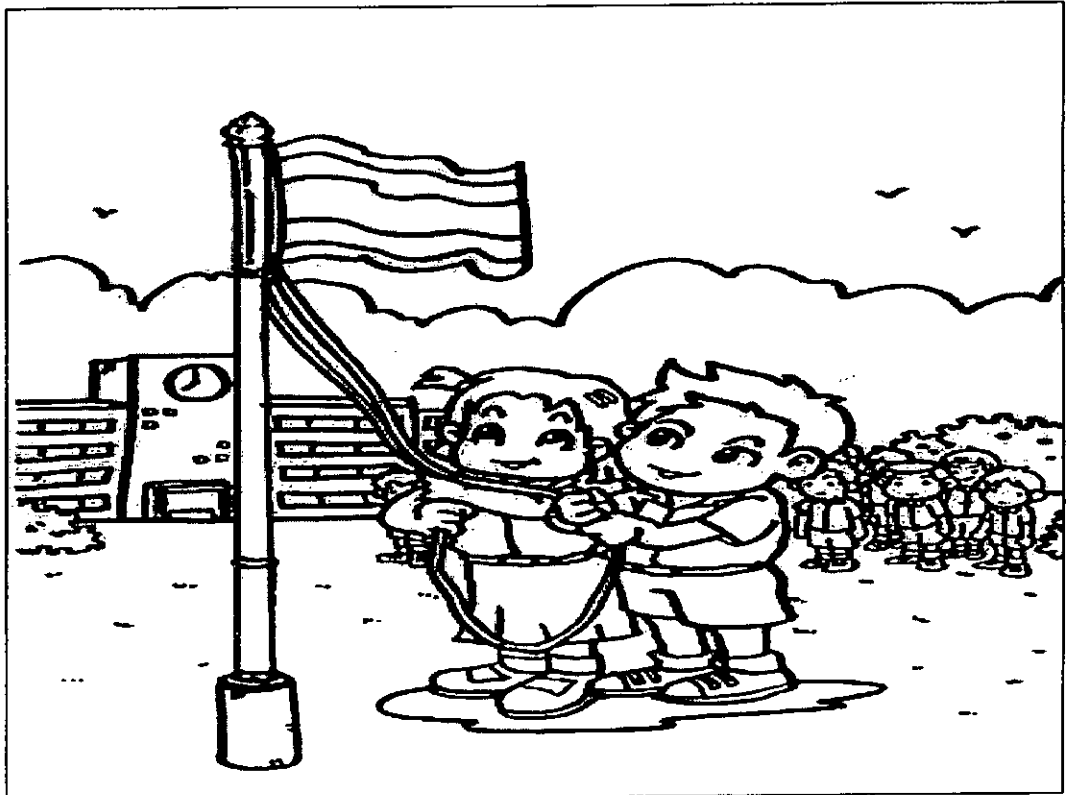
2. ให้นักเรียนทำข้อสอบทุกข้อ ในเวลาที่กำหนด
3. ให้นักเรียนปฏิบัติตามคำชี้แจงในแบบทดสอบแต่ละชุด หากเกิดข้อสงสัย
ให้สอบถามครู ผู้ดูแลการสอบ

แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่อง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
ชุดที่ 1 การเขียนประโยคที่แสดงจากภาพ

ชื่อ นามสกุล ชั้น
โรงเรียน.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนประโยคที่แสดงจากภาพ

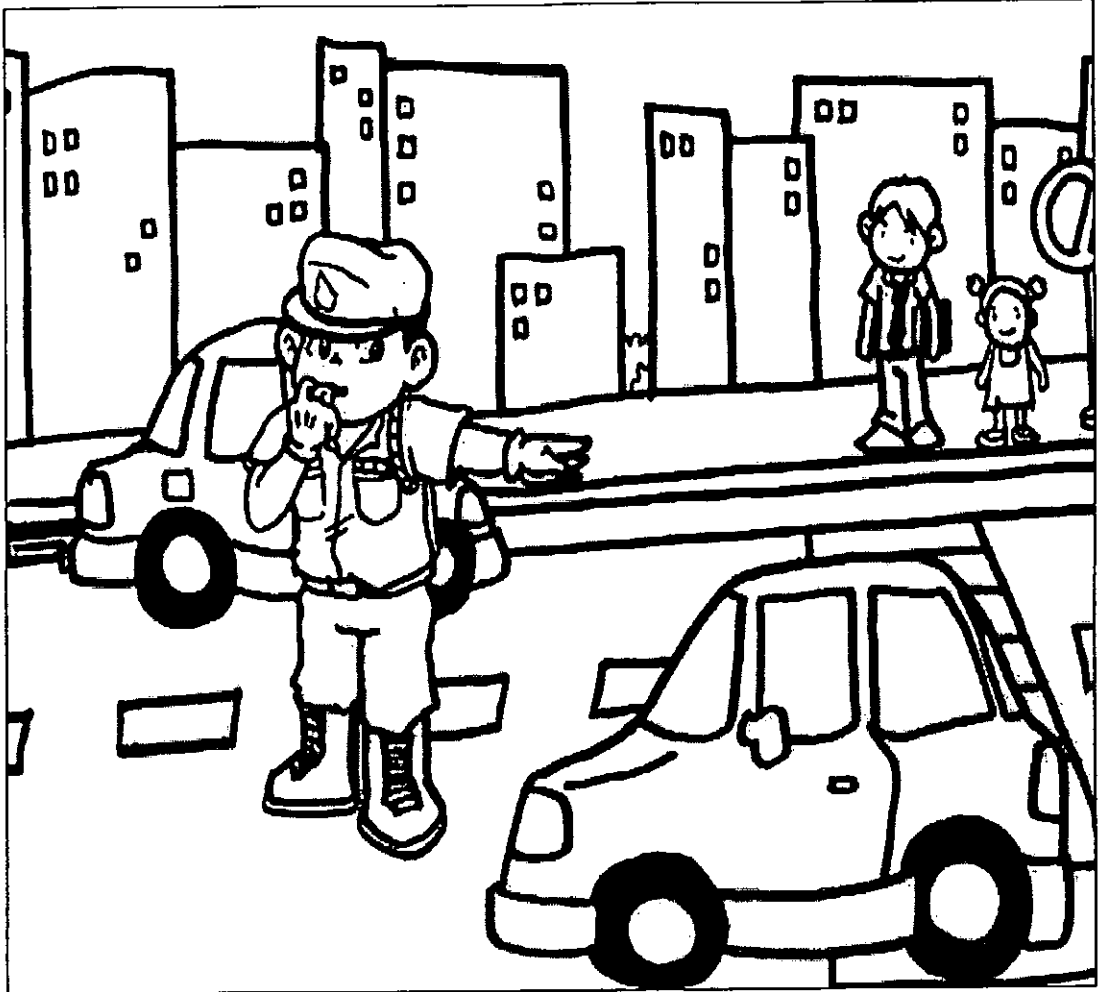
- ให้นักเรียนพิจารณาภาพ แล้วเขียนประโยคออกเล่าที่แสดงจากภาพให้ถูกต้องตามโครงสร้างของประโยคและสอดคล้องสัมพันธ์กับภาพ จำนวน 2 ประโยค (ประโยคละ 5 คะแนน)



1.....

2.....

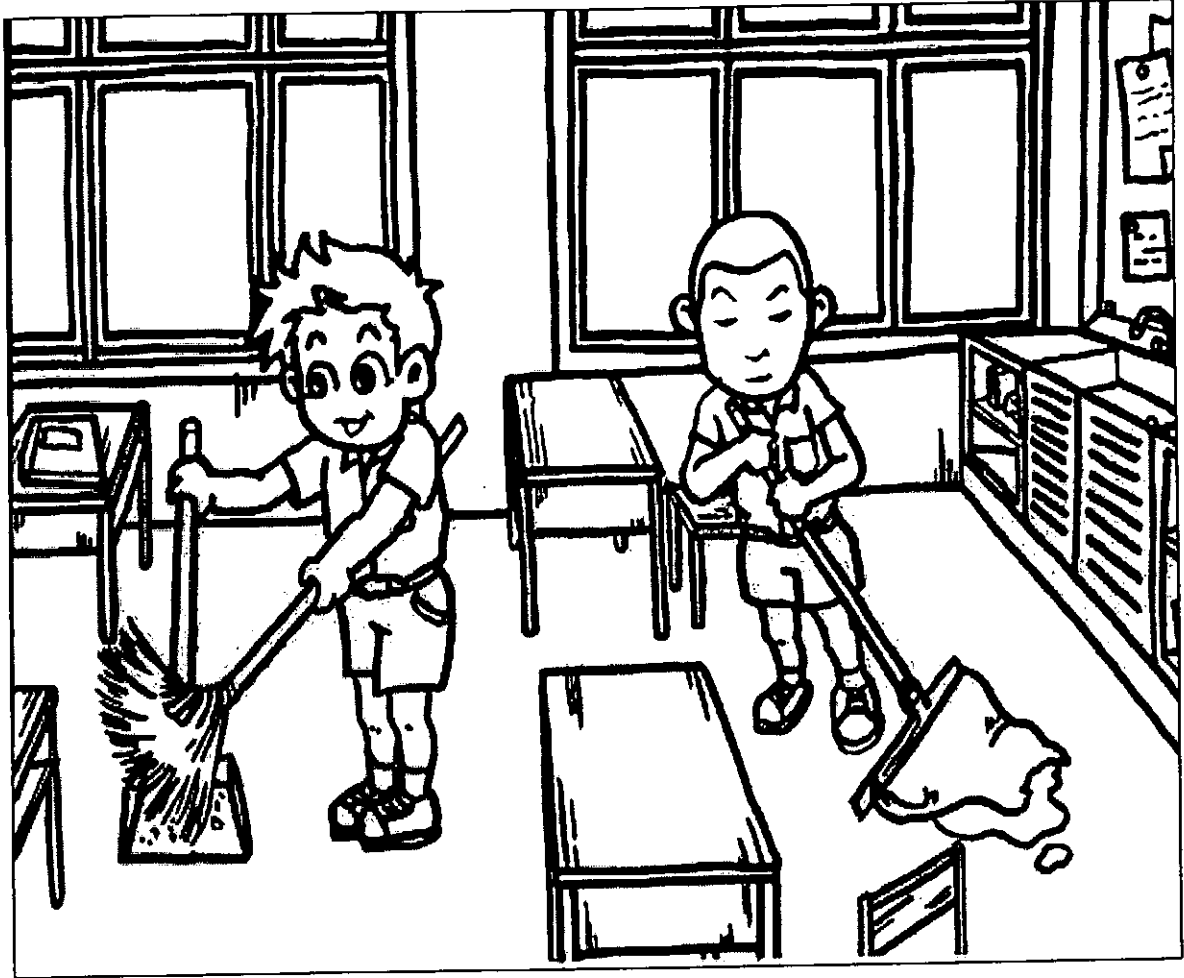
2. ให้นักเรียนพิจารณาภาพ แล้วเขียนประโยคปฏิเสธที่แสดงจากภาพให้ถูกต้องตามโครงสร้างของประโยค และสอดคล้องสัมพันธ์กับภาพ จำนวน 2 ประโยค (ประโยคละ 5 คะแนน)



1.

2.

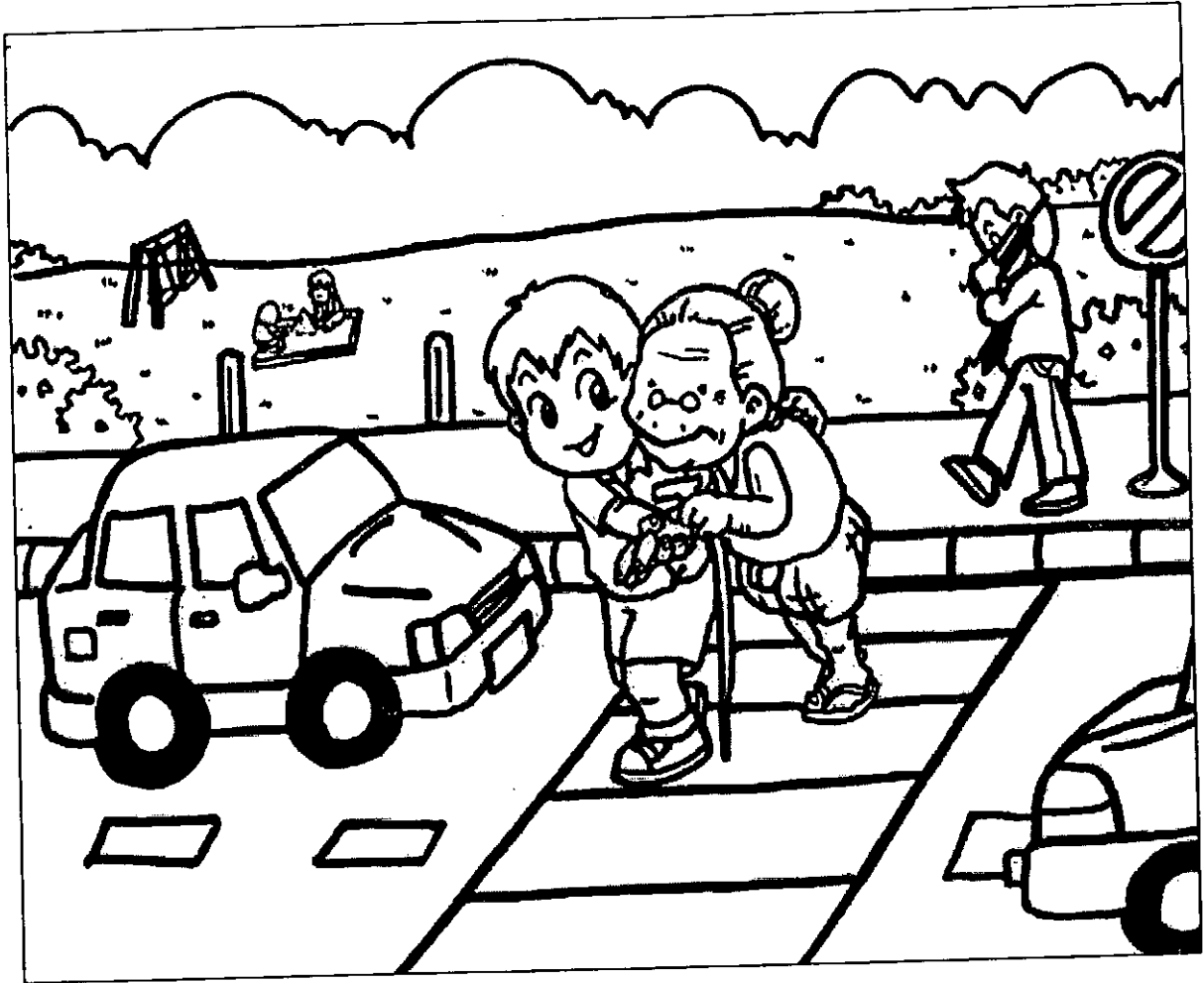
3. ให้นักเรียนพิจารณาภาพ แล้วเขียนประโยคคำถามที่แสดงจากภาพให้ถูกต้องตามโครงสร้างของประโยคและสอดคล้องสัมพันธ์กับภาพ จำนวน 2 ประโยค (ประโยคละ 5 คะแนน)



1.

2.

4. ให้นักเรียนพิจารณาภาพ แล้วเขียนประโยคที่มีคำสันธานเชื่อมประโยคที่แสดงจากภาพให้ถูกต้องตามโครงสร้างของประโยคและสอดคล้องสัมพันธ์กับภาพ จำนวน 4 ประโยค (2 ข้อ / 5 คะแนน)



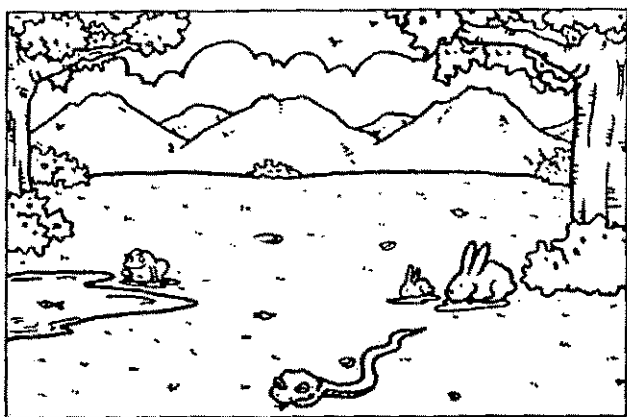
1.

2.

แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่อง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
ชุดที่ 2 การเขียนประโยคเรียงตามลำดับเหตุการณ์

ชื่อ นามสกุล ชั้น
โรงเรียน

คำชี้แจง แบบทดสอบชุดนี้ได้กำหนดภาพมาให้ 1 ภาพ ให้นักเรียนเขียนบรรยายภาพชุดที่กำหนดให้เป็น
ประโยคหรือข้อความสั้น ๆ ประกอบภาพเรียงตามลำดับเหตุการณ์แล้วนำมาเรียบเรียงเป็นเนื้อเรื่องพร้อมตั้งชื่อ
เรื่องให้สอดคล้องกับภาพ



.....
.....
.....
.....



.....
.....
.....
.....

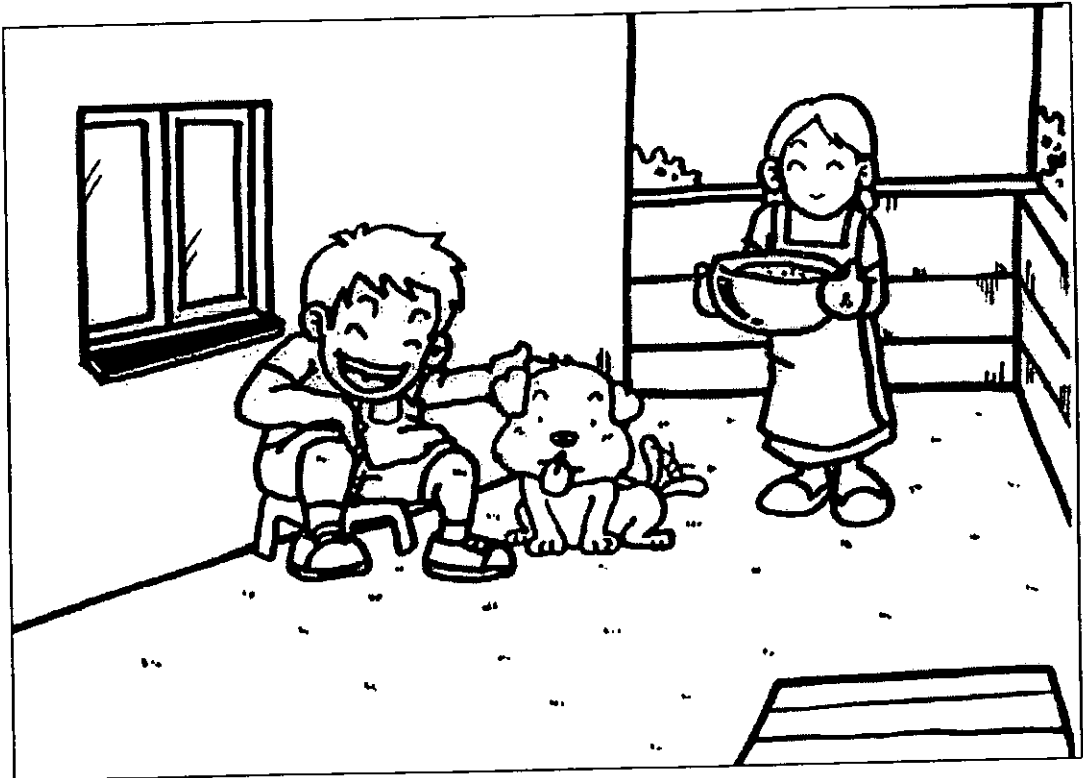


.....
.....
.....
.....

แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่อง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
ชุดที่ 3 การเขียนเรื่องจากภาพ

ชื่อ นามสกุล ชั้น
โรงเรียน.....

คำชี้แจง แบบทดสอบชุดนี้ได้กำหนดภาพมาให้ 1 ชุด ให้นักเรียนเขียนเรื่องจากภาพที่กำหนดให้ โดยมีรูปแบบการเขียนทั้ง 3 ส่วน คือ คำนำ เนื้อเรื่อง สรุป โดยมีเนื้อเรื่องสอดคล้องสัมพันธ์กับภาพที่กำหนดให้ พร้อมตั้งชื่อเรื่อง (ความยาวประมาณ 8-9 บรรทัด) (40 คะแนน)



ชื่อเรื่อง

.....
.....
.....
.....
.....

แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่อง (ฉบับย่อ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่อง (ฉบับย่อ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีทั้งหมด 3 ชุด (ชุดละ 40 คะแนน) จะทำการทดสอบหลังจากที่นักเรียนเรียนในแต่ละหน่วยการเรียนรู้แล้ว โดยมีข้อสอบ ดังนี้

ชุดที่ 1 การเขียนประโยคที่แสดงจากภาพ

มีข้อสอบ 4 ข้อ (ข้อละ 10 คะแนน) ให้นักเรียนใช้เวลาทำ 30 นาที

ชุดที่ 2 การเขียนประโยคเรียงตามลำดับเหตุการณ์

มีข้อสอบ 1 ข้อ (ภาพชุดต่อเนื่อง) ให้นักเรียนใช้เวลาทำ 30 นาที

ชุดที่ 3 การเขียนเรื่องจากภาพ

มีข้อสอบ 1 ข้อ ให้นักเรียนใช้เวลาทำ 45 นาที

2. ให้นักเรียนทำข้อสอบทุกข้อ ในเวลาที่กำหนด

3. ให้นักเรียนปฏิบัติตามคำชี้แจงในแบบทดสอบแต่ละฉบับ หากเกิดข้อสงสัยให้สอบถามครูผู้ดูแลการสอบ

แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่อง (ฉบับย่อ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
ชุดที่ 1 การเขียนประโยคที่แสดงจากภาพ

ชื่อ นามสกุล ชั้น
โรงเรียน.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนประโยคที่แสดงจากภาพ

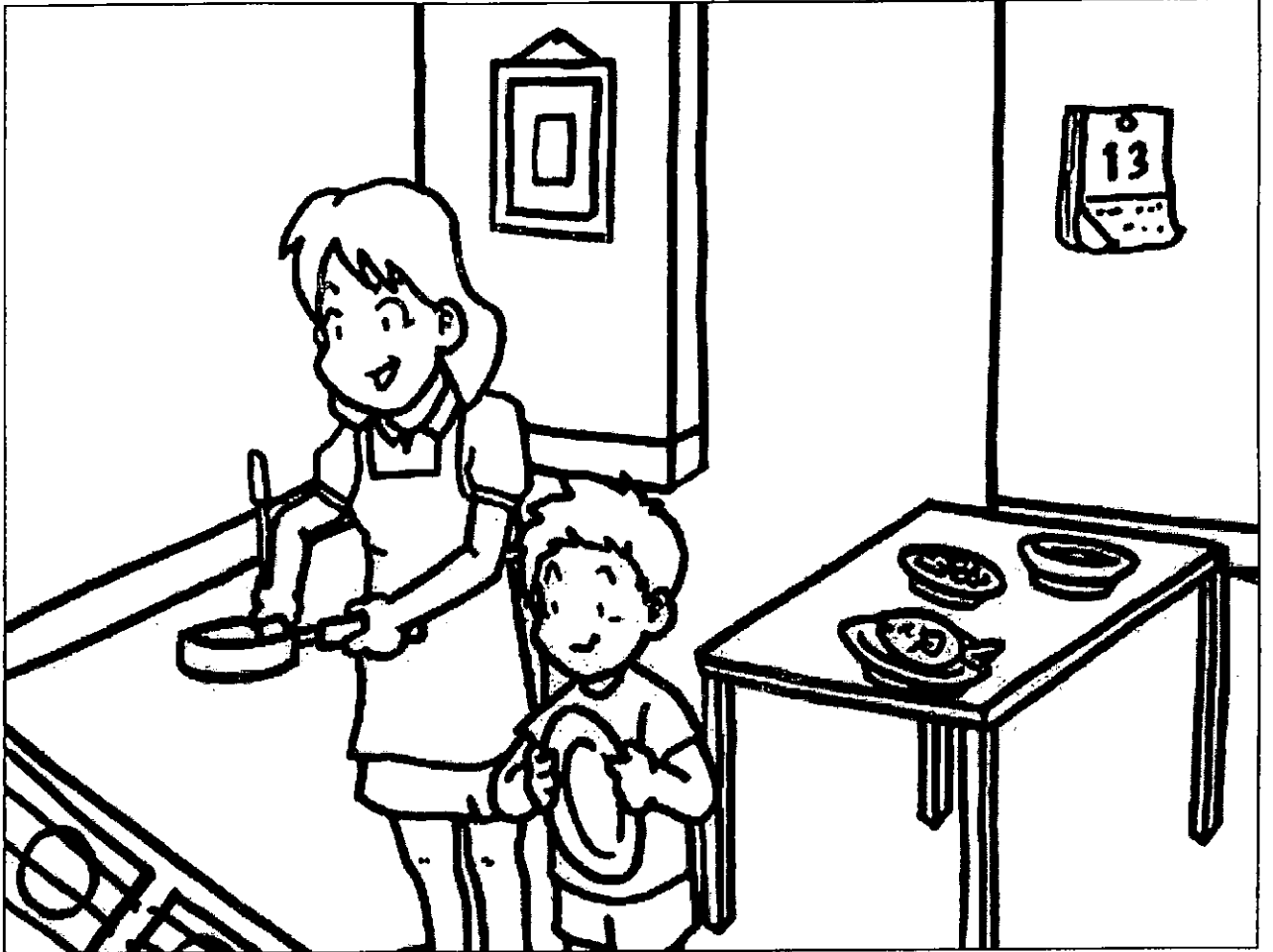
1. ให้นักเรียนพิจารณาภาพ แล้วเขียนประโยคบอกเล่าที่แสดงจากภาพให้ถูกต้องตามโครงสร้างของประโยคและสอดคล้องสัมพันธ์กับภาพ จำนวน 2 ประโยค (ประโยคละ 5 คะแนน)



1.

2.

2. ให้นักเรียนพิจารณาภาพ แล้วเขียนประโยคปฏิเสธที่แสดงจากภาพให้ถูกต้องตามโครงสร้างของประโยคและสอดคล้องสัมพันธ์กับภาพ จำนวน 2 ประโยค (ประโยคละ 5 คะแนน)



1.

2.

3. ให้นักเรียนพิจารณาภาพ แล้วเขียนประโยคคำถามที่แสดงจากภาพให้ถูกต้องตามโครงสร้างของประโยคและ สอดคล้องสัมพันธ์กับภาพ จำนวน 2 ประโยค (ประโยคละ 5 คะแนน)



1.

2.

4. ให้นักเรียนพิจารณาภาพ แล้วนำคำสันธานที่กำหนดให้ จำนวน 4 คำ ไปเขียนเชื่อมประโยคให้ถูกต้องตามโครงสร้างของประโยคและให้มีใจความเป็นเหตุเป็นผลกัน , ชัดแย้งกัน , คล้อยตามกัน , เลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง และให้สอดคล้องสัมพันธ์กับภาพ 4 ประโยค (2 ข้อ / 5 คะแนน)

เพราะ...จึง

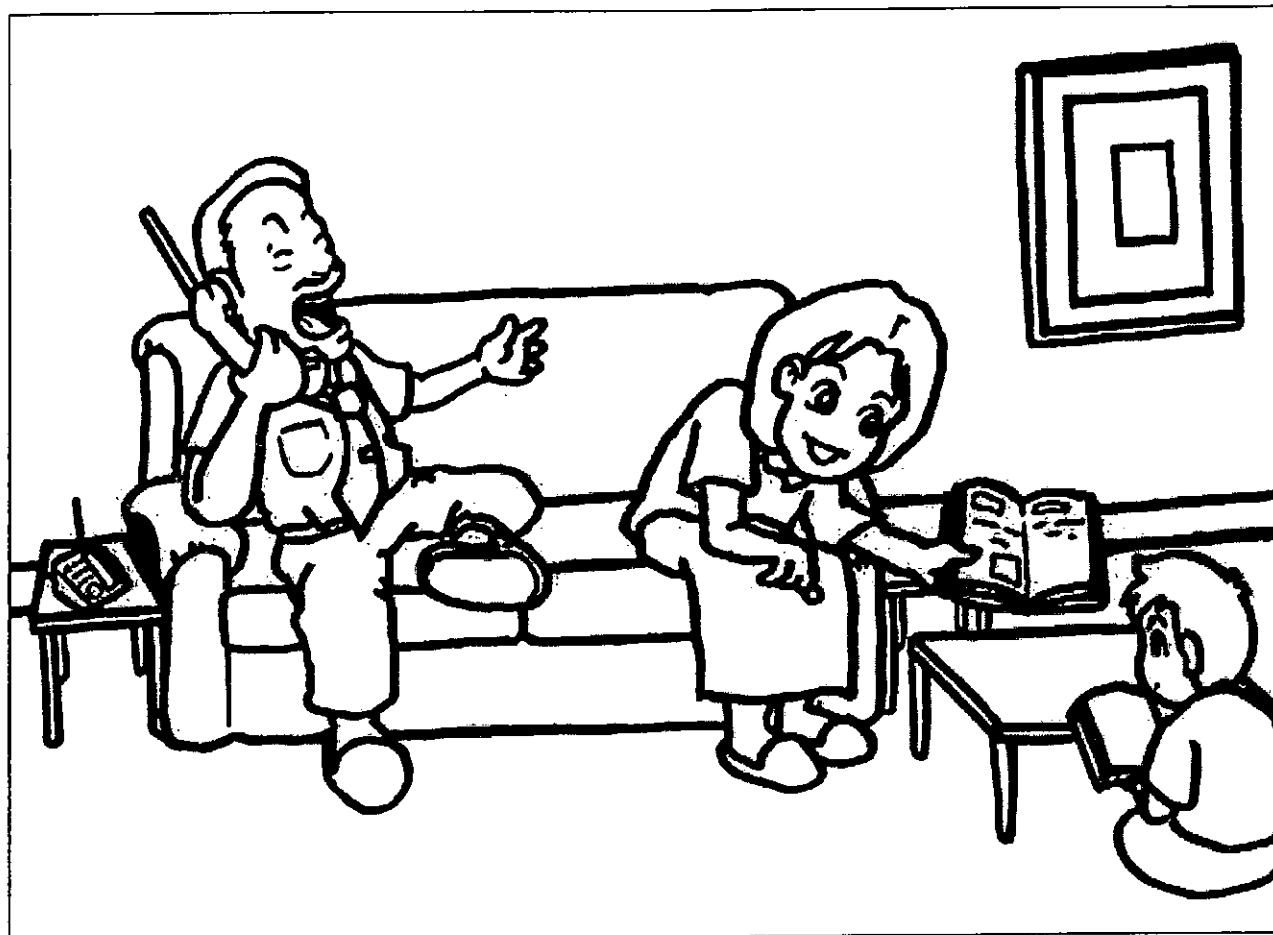
และ

แต่

หรือ

เพราะ

กับ



1.

2.

3.

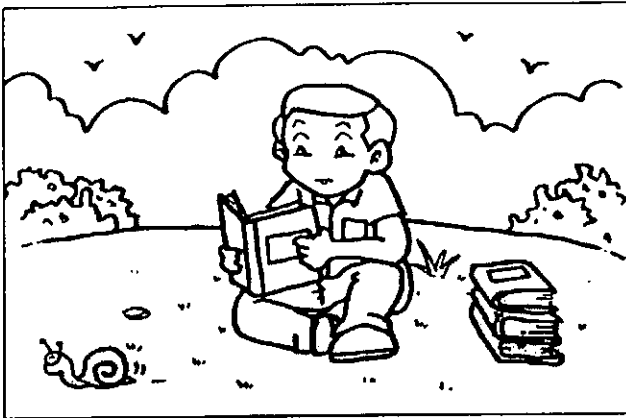
4.

แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่อง (ฉบับย่อ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
ชุดที่ 2 การเขียนประโยคเรียงตามลำดับเหตุการณ์

ชื่อ นามสกุล ชั้น

โรงเรียน.....

คำชี้แจง แบบทดสอบชุดนี้ได้กำหนดภาพมาให้ 1 ชุด (ภาพต่อเนื่อง) ให้นักเรียนเขียนบรรยายภาพชุดที่กำหนดให้เป็นประโยคหรือข้อความสั้น ๆ ประกอบภาพเรียงตามลำดับเหตุการณ์แล้วนำมาเรียบเรียงเป็นเนื้อเรื่องโดยมีย่อหน้าและเว้นวรรคตอนพร้อมตั้งชื่อเรื่องให้สอดคล้องสัมพันธ์กับภาพ (คะแนนเต็ม 40 คะแนน)



.....
.....
.....



.....
.....
.....

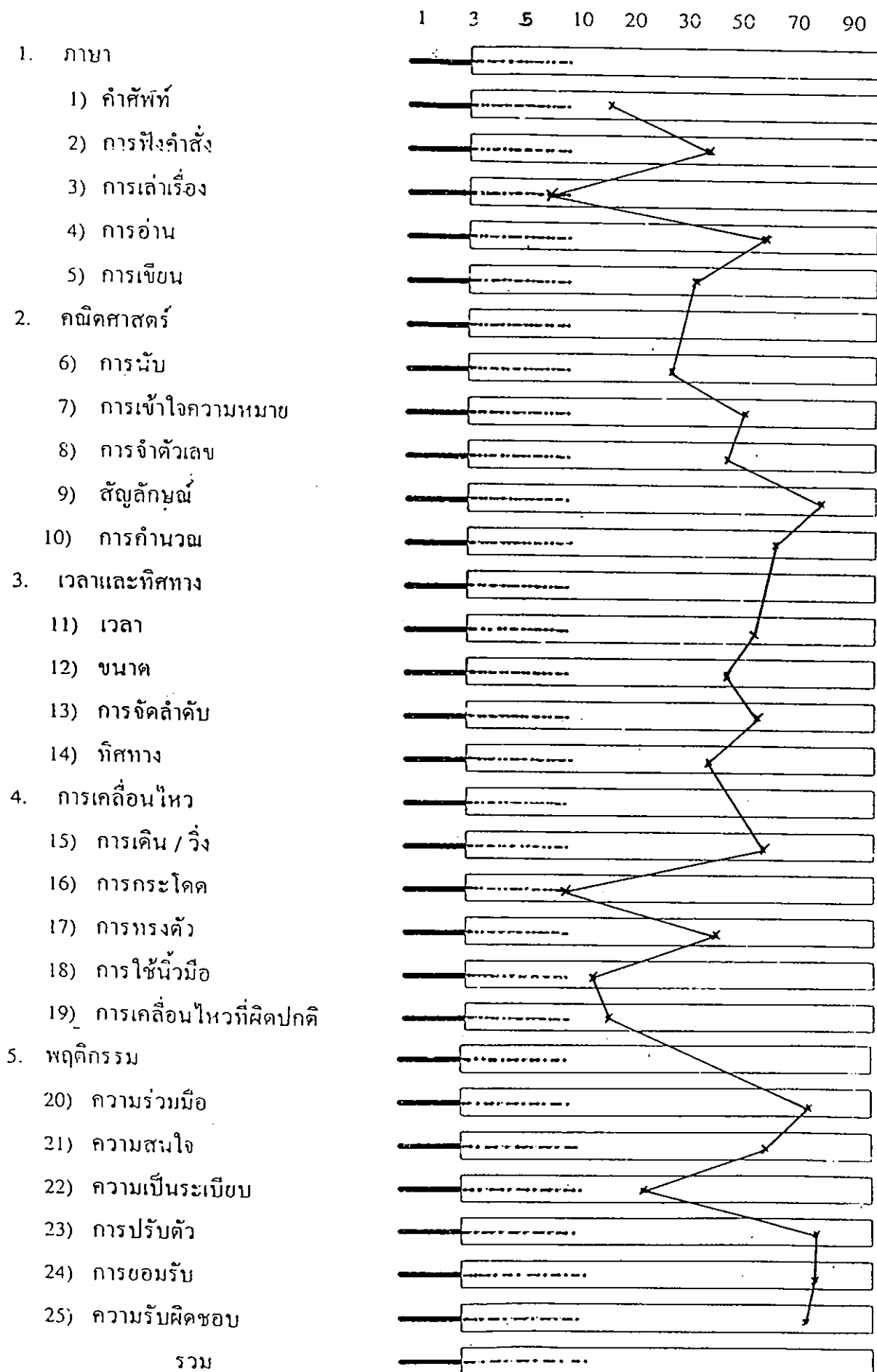


.....
.....
.....

ภาคผนวก

ลักษณะ Profile ปัญหาทางการเรียนของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
การวิเคราะห์ดัชนีความเที่ยงตรงของสื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวกับมาตรฐานการเรียนรู้
สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวที่ใช้สอนเขียนเรื่องจำนวน 30 ภาพ

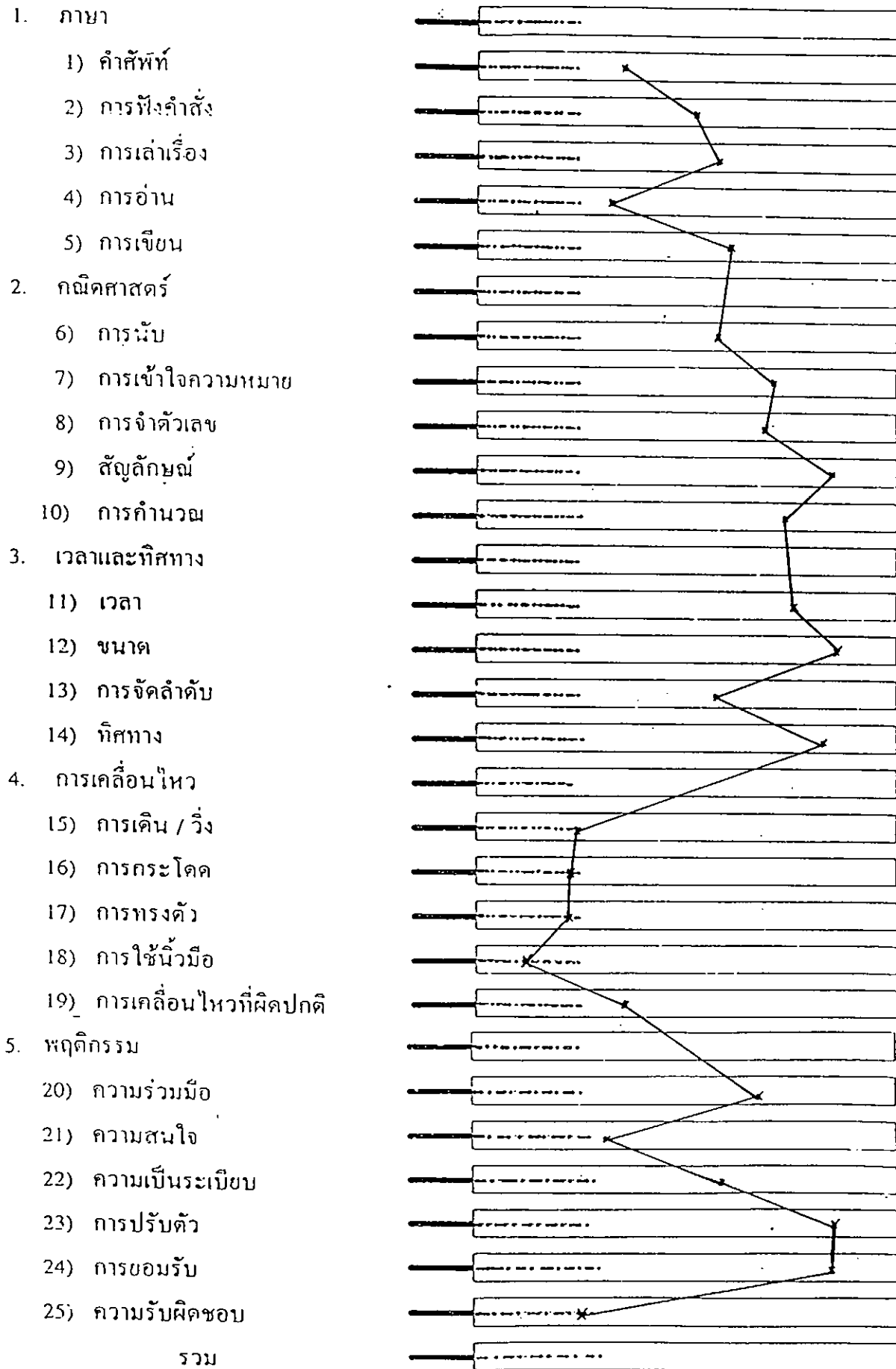
Profile ปัญหาทางการเรียนของนักเรียนคนที่ 1
ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่



Profile ปัญหาทางการเรียนของนักเรียนคนที่ 3

ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ที่

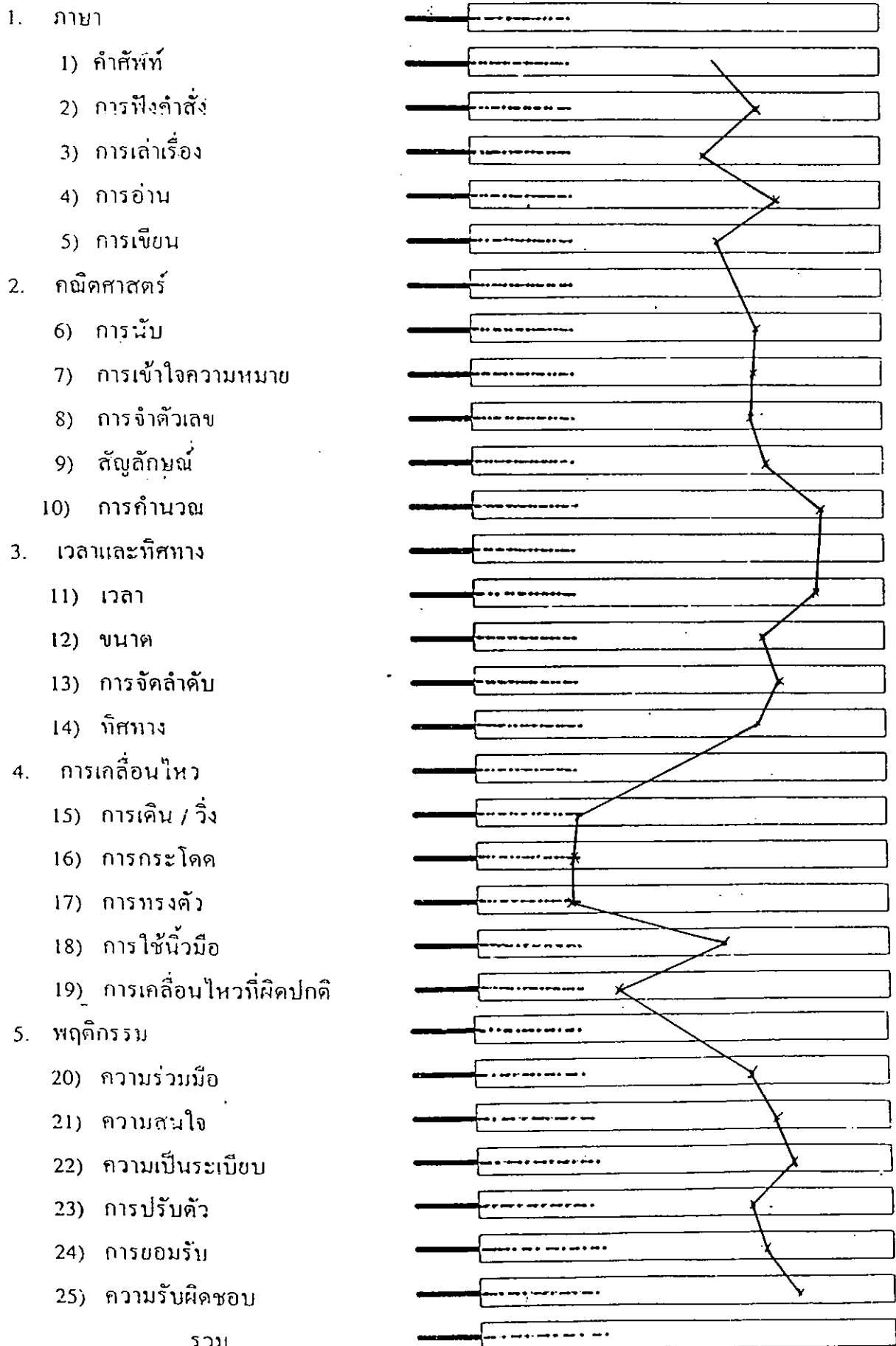
1 3 5 10 20 30 50 70 90



Profile ปัญหาทางการเรียนของนักเรียนคนที่ 4

ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่

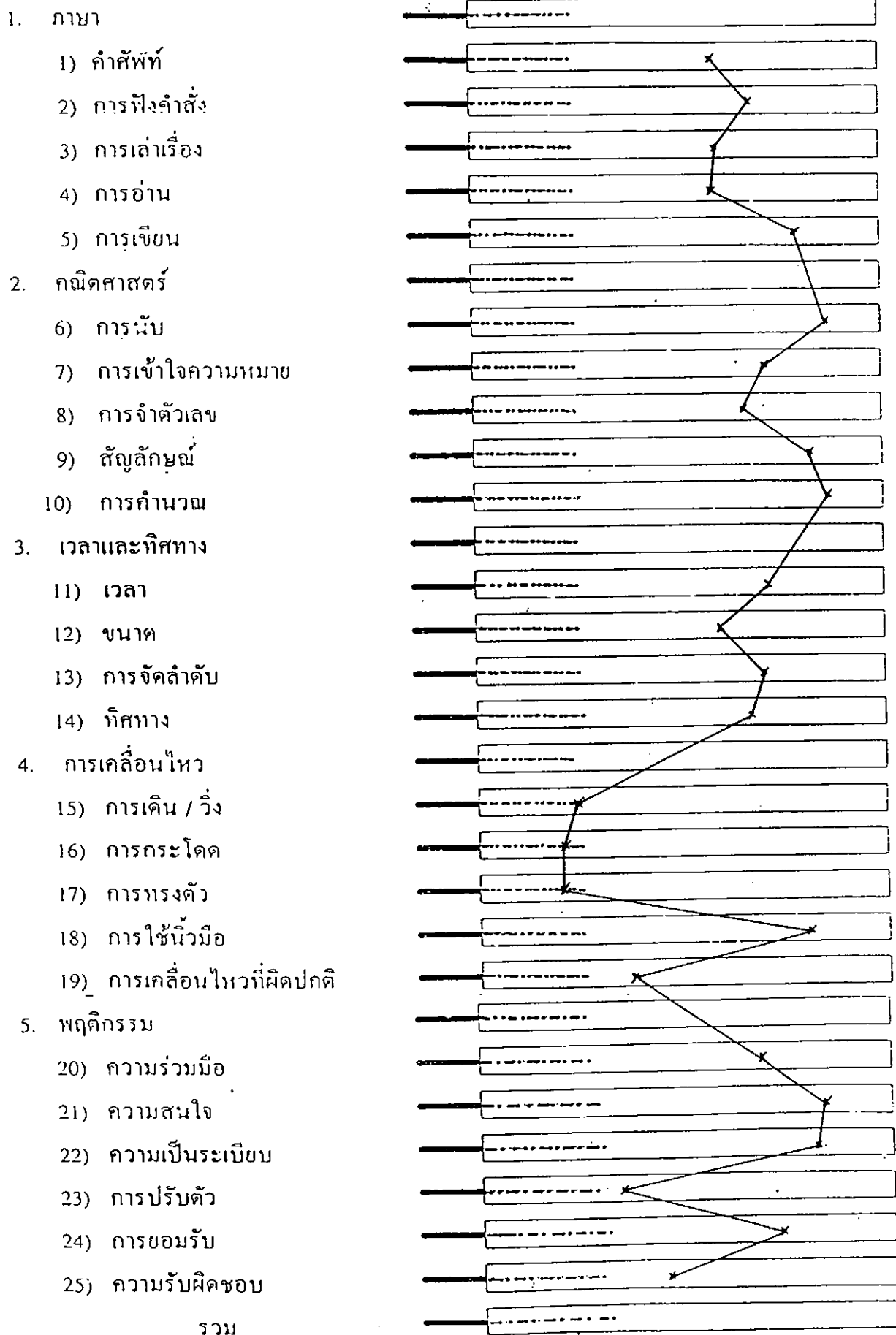
1 3 5 10 20 30 50 70 90



Profile ปัญหาทางการเรียนของนักเรียนคนที่ 5

ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ที่

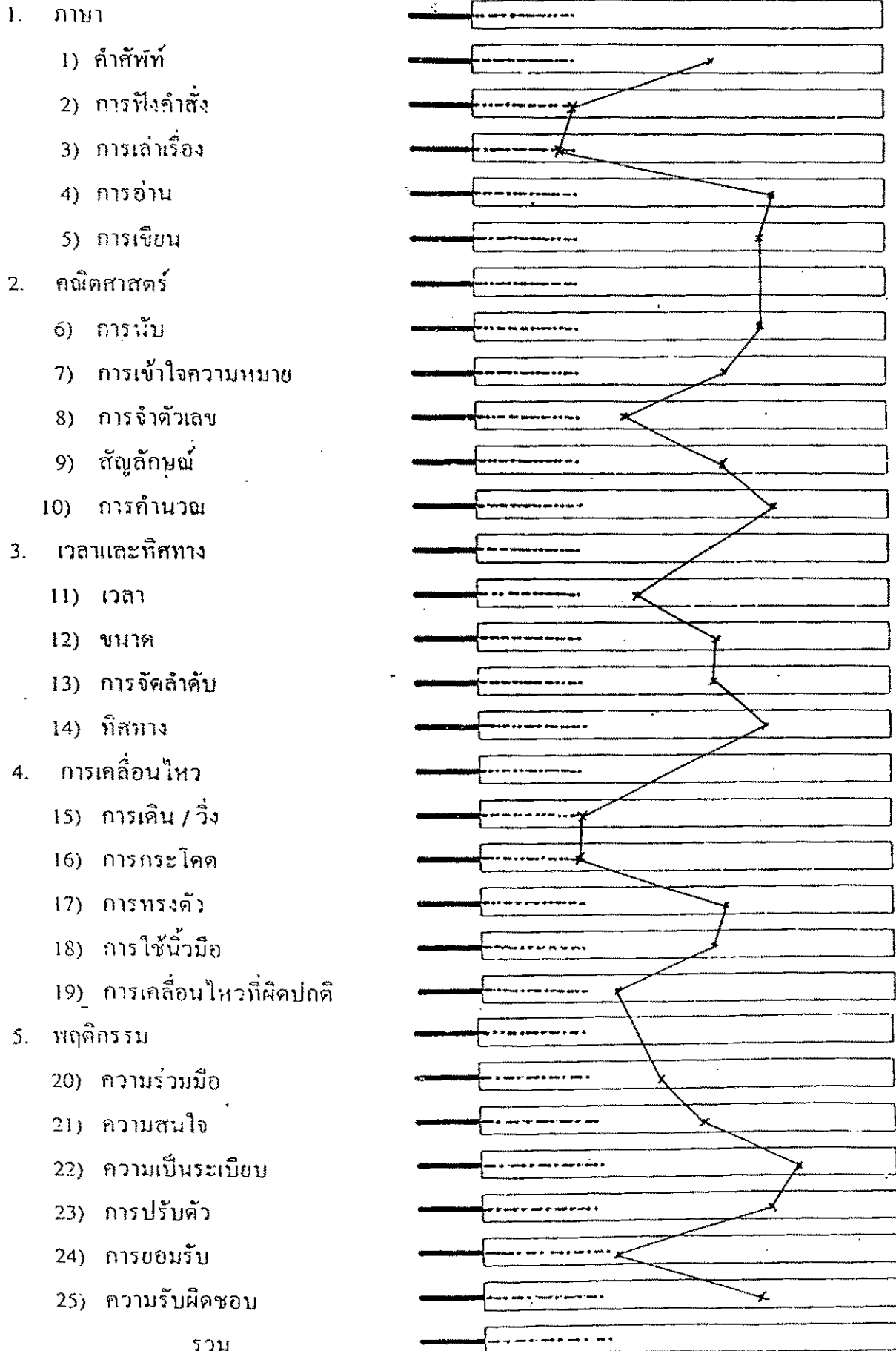
1 3 5 10 20 30 50 70 90



Profile ปัญหาทางการเรียนของนักเรียนคนที่ 6

ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ที่

1 3 5 10 20 30 50 70 90



ผลการทดสอบระดับสติปัญญาของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 6 คน
จากแบบทดสอบ WISC III

คนที่	ระดับสติปัญญา					สรุป
	ความรู้ความเข้าใจในภาษา	การจัดระบบการรับรู้	การตั้งใจ การมีสมาธิ	ความเร็วในการประมวลการทำงาน	\bar{X}	
1	113	105	115	93	107	มีระดับสติปัญญาอยู่ในเกณฑ์เฉลี่ย โดยมีความสามารถทางด้านภาษาสูงกว่าด้านการลงมือทำอาจมีข้อจำกัดในการทำงานที่ต้องอาศัยความเร็วสามารถทำได้ดีในเรื่องความรู้ทั่วไป และความคิดเปรียบเทียบเชิงนามธรรม ยังขาดการสังเกตและการทำงานตามแบบอย่าง
2	93	97	124	104	95	มีระดับสติปัญญาอยู่ในเกณฑ์เฉลี่ย ความสามารถด้านภาษาและการลงมือทำใกล้เคียงกันเด็กยังขาดความเข้าใจในเรื่องการใช้เหตุผลเชิงนามธรรม มีความคิดแบบรูปธรรม และขาดทักษะในการอธิบายความหมายของคำศัพท์ต่าง ๆ

คนที่	ระดับสติปัญญา					สรุป
	ความรู้ความเข้าใจในภาษา	การจัดระบบการรับรู้	การตั้งใจ การมีสมาธิ	ความเร็วในการประมวลการทำงาน	\bar{X}	
3	103	109	115	99	104	มีระดับสติปัญญาอยู่ในเกณฑ์เฉลี่ย โดยมีความสามารถด้านภาษาและการลงมือทำไม่แตกต่างกัน เด็กยังขาดการสังเกตที่ดี รวมถึงการทำงานตามแบบอย่าง จะเห็นว่าเด็กทำได้น้อยกว่าเกณฑ์ ส่วนด้านการใช้ภาษาในการอธิบายความ และการใช้เหตุผลในการตัดสินใจเรื่องง่าย ๆ สามารถทำได้ในระดับปานกลาง
4	106	109	104	99	106	มีระดับสติปัญญาอยู่ในเกณฑ์เฉลี่ย โดยมีความสามารถด้านภาษาและการลงมือทำใกล้เคียงกัน เด็กมีความช่างสังเกตดี แต่ยังขาดความเข้าใจในเรื่องการเรียงลำดับเหตุการณ์ และการใช้เหตุผลในการตัดสินใจ

คนที่	ระดับสติปัญญา					สรุป
	ความรู้ความเข้าใจในภาษา	การจัดระบบการรับรู้	การตั้งใจ การมีสมาธิ	ความเร็วในการะบวนการทำงาน	\bar{X}	
5	106	102	109	93	106	มีระดับสติปัญญาอยู่ในเกณฑ์เฉลี่ย โดยมีความสามารถด้านภาษาและการลงมือทำใกล้เคียงกัน มีความสามารถในการสังเกต และการเรียงลำดับเหตุการณ์ รวมถึงสมาธิและความตั้งใจในระดับปานกลาง
6	95	102	96	101	97	มีระดับสติปัญญาอยู่ในเกณฑ์เฉลี่ย โดยมีความสามารถด้านภาษาและการลงมือทำใกล้เคียงกัน เด็กมีความสามารถด้านการเรียงลำดับเหตุการณ์ การคิดคำนวณและการใช้สายตาประสานกับมือในการลงมือทำอยู่ในระดับปานกลาง และยังสามารถความเข้าใจเรื่องความรู้ทั่วไป และขาดสมาธิและความตั้งใจในการทำงานต่าง ๆ

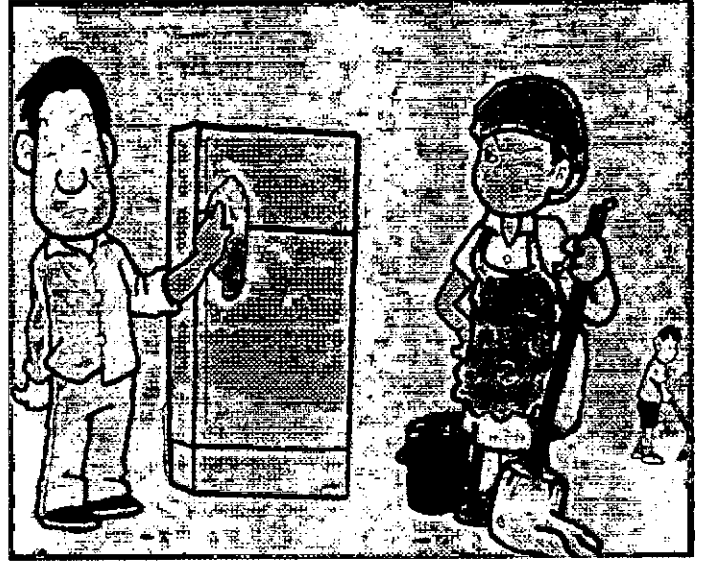
การวิเคราะห์ค่าดัชนีความเที่ยงตรงของสื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว
กับมาตรฐานการเรียนรู้

ภาพ	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3	ค่าความ เที่ยงตรง	ภาพที่เลือก
1. การซื้อขายผลไม้	+1	+1	+1	1	✓
2. การรดน้ำต้นไม้	+1	+1	+1	1	✓
3. การนั่งรับประทานอาหาร	+1	+1	-1	0.34	นำไปแก้ไขปรับปรุง
4. แม่ทำอาหาร	+1	+1	+1	1	✓
5. การทำความสะอาดบ้าน	+1	+1	+1	1	✓
6. การคอยขณะรับประทานอาหาร	+1	+1	+1	1	✓
7. การดูโทรทัศน์	+1	+1	+1	1	✓
8. การเล่นน้ำในแม่น้ำ	+1	+1	-1	0.34	นำไปแก้ไขปรับปรุง
9. การไหว้พ่อแม่	+1	+1	+1	1	✓
10. การตื่น – การนอน	+1	0	+1	0.67	✓
11. การอาบน้ำ	+1	+1	-1	0.34	นำไปแก้ไขปรับปรุง
12. การเรียนหนังสือ	+1	+1	+1	1	✓
13. การทำการบ้าน	+1	+1	+1	1	✓
14. การไปเที่ยวสวนสัตว์	+1	+1	+1	1	✓
15. การทิ้งขยะไม่ลงถัง	+1	+1	+1	1	✓
16. การเตะฟุตบอล	+1	+1	+1	1	✓
17. การไปเที่ยวทะเล	+1	+1	+1	1	✓
18. การปล่อยนกปล่อยปลา	+1	+1	+1	1	✓

ภาพ	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3	ค่าความเที่ยงตรง	ภาพที่เลือก
19. การขึ้นรถ	+1	+1	+1	1	✓
20. การเดินทางไปโรงเรียน	+1	+1	+1	1	✓
21. ดำรวจไล่จับผู้ร้าย	+1	+1	+1	1	✓
22. การตรวจคนไข้	+1	+1	+1	1	✓
23. การออกกำลังกาย	+1	+1	+1	1	✓
24. การเปิด – ปิดก๊อกน้ำ	+1	+1	+1	1	✓
25. การใส่บาตรพระ	+1	0	+1	0.67	✓
26. การเล่นสาดน้ำ	+1	+1	+1	1	✓
27. การชมการแสดงดนตรี	+1	+1	+1	1	✓
28. ดวงอาทิตย์ขึ้นและตก	+1	+1	+1	1	✓
29. โจรจี้กระเป๋	+1	+1	+1	1	✓
30. การทำลายป่า	+1	+1	+1	1	✓



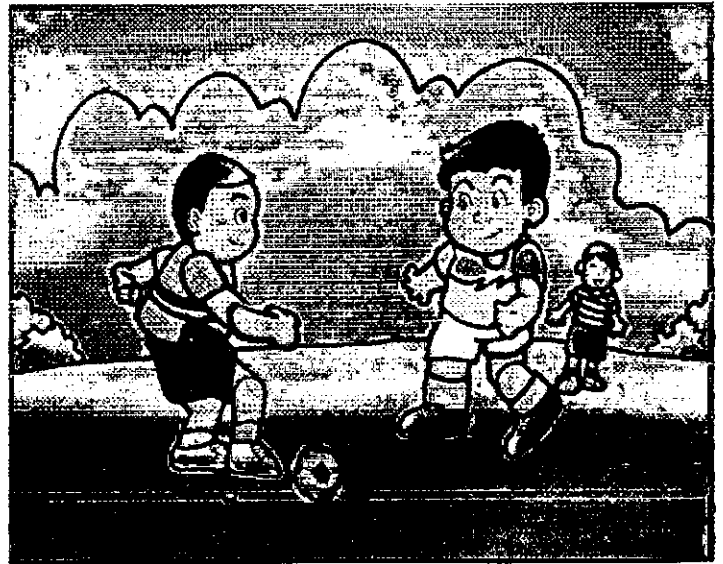
ภาพการเดินทางไปโรงเรียน



ภาพการทำความสะอาดบ้าน



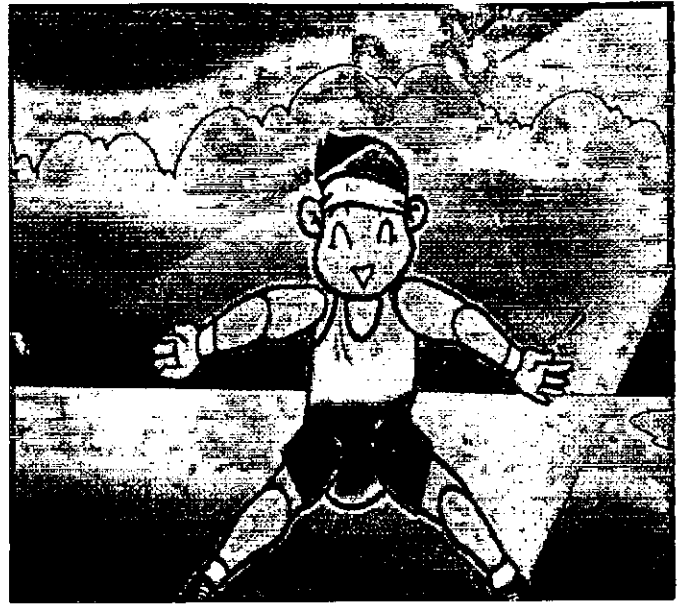
ภาพการทำลายป่า



ภาพการเตะฟุตบอล

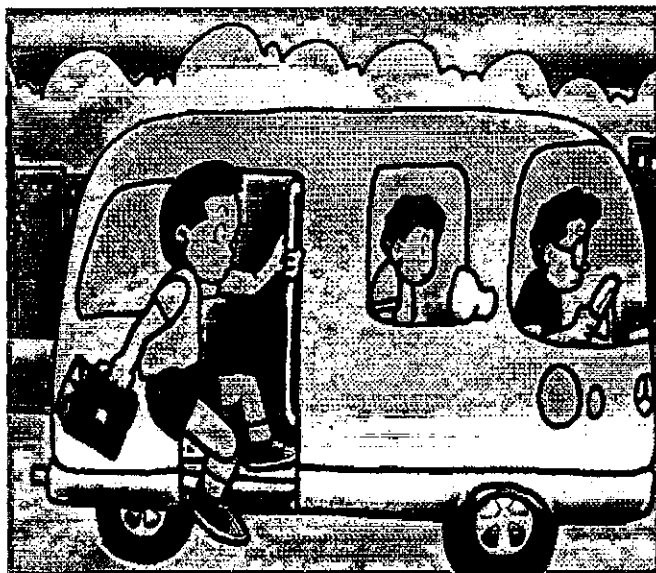


ภาพการซื้อขาย - ขายผลไม้



ภาพการออกกำลังกาย

ภาพการขึ้นรถ



ภาพการอาบน้ำ





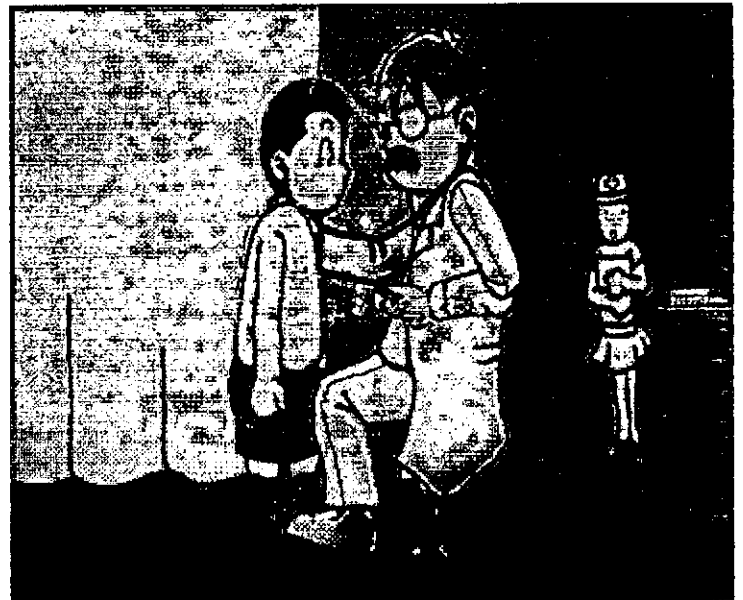
ภาพแม่ทำอาหาร



ภาพการไปเที่ยวสวนสัตว์



ภาพการใส่บาตร



ภาพการตรวจคนไข้



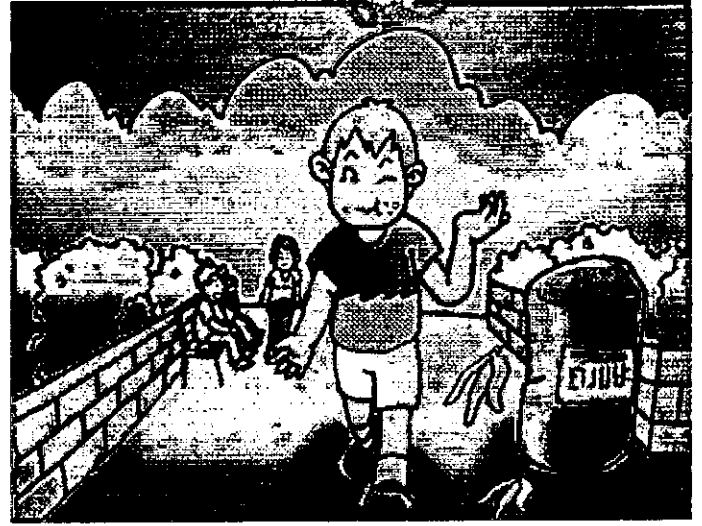
ภาพการปล่อยนก ปล่อยปลา



ภาพการไปเที่ยวทะเล



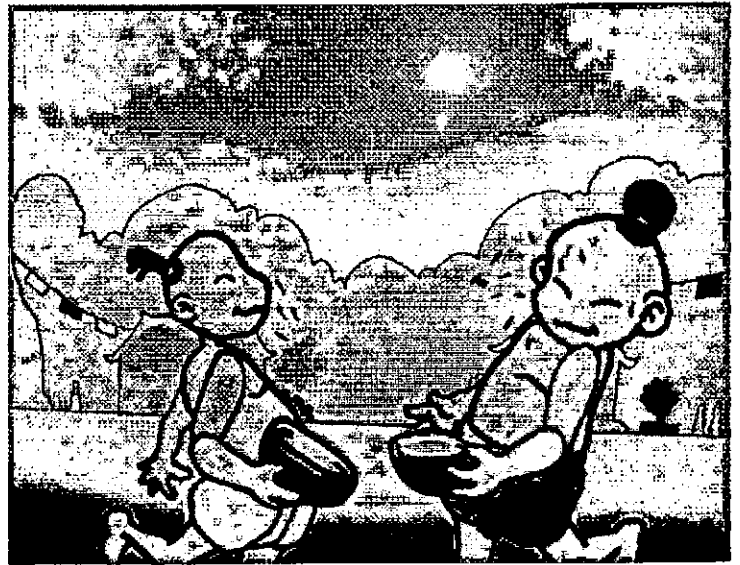
ภาพการตื่น - การนอน



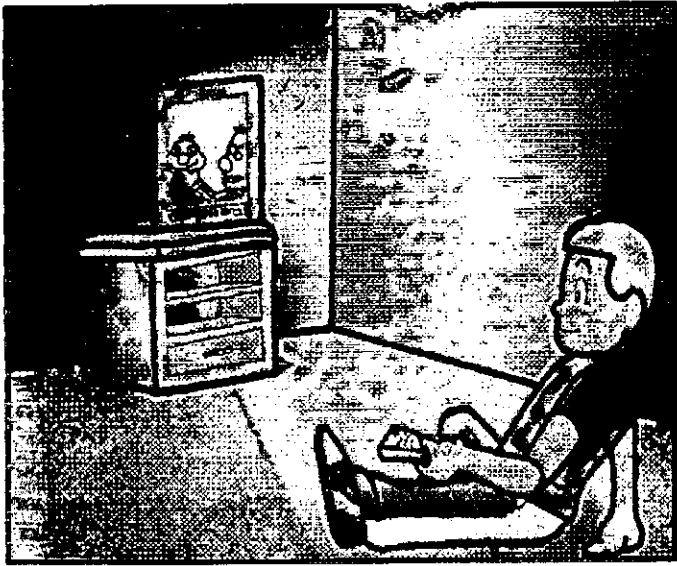
ภาพการทิ้งขยะ



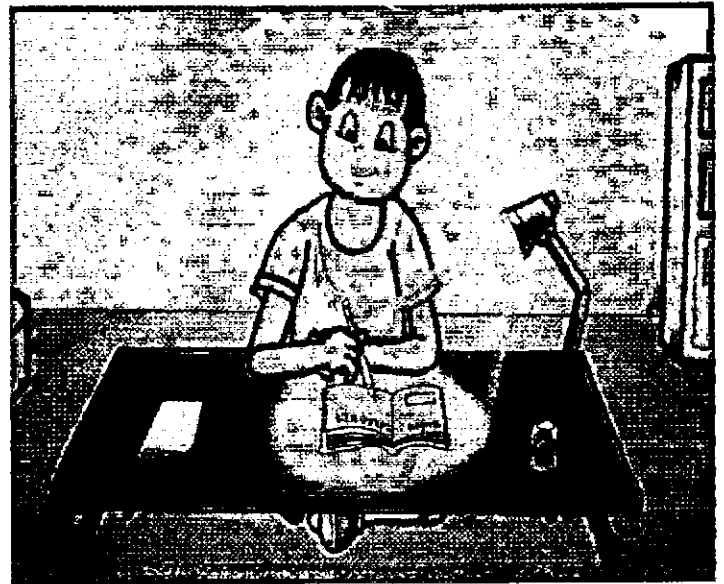
ภาพการรดน้ำต้นไม้



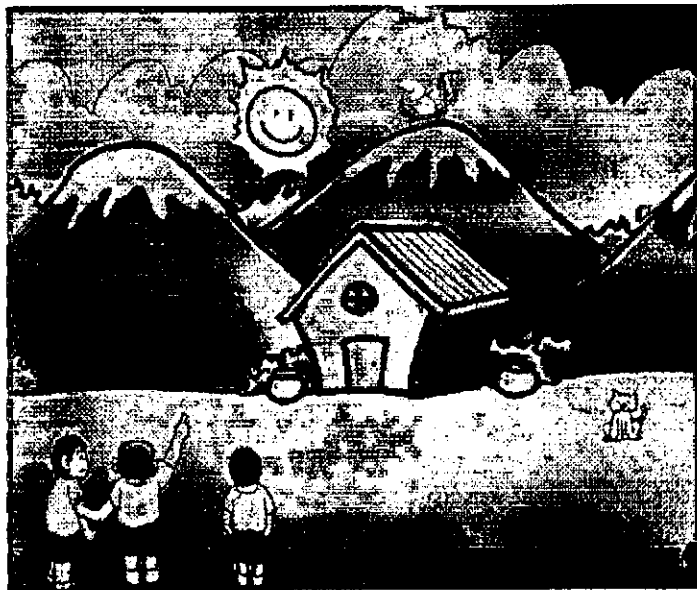
ภาพการเล่นสาดน้ำ



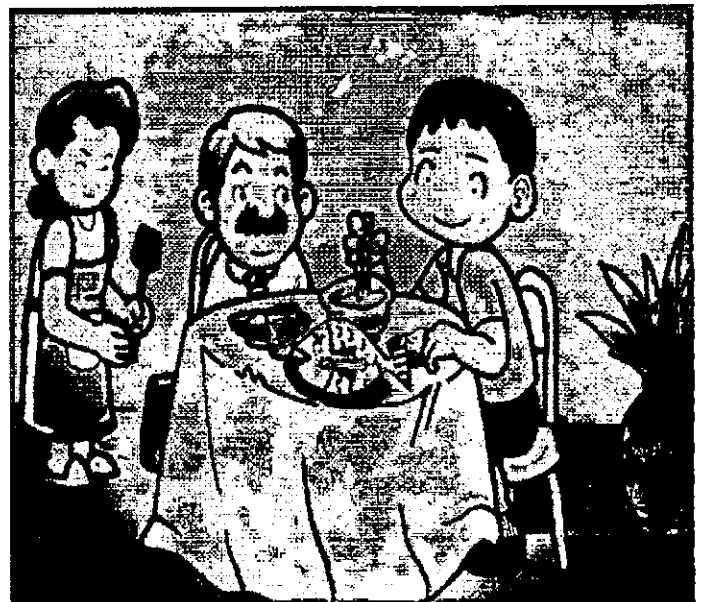
ภาพการดูโทรทัศน์



ภาพการทำงานบ้าน



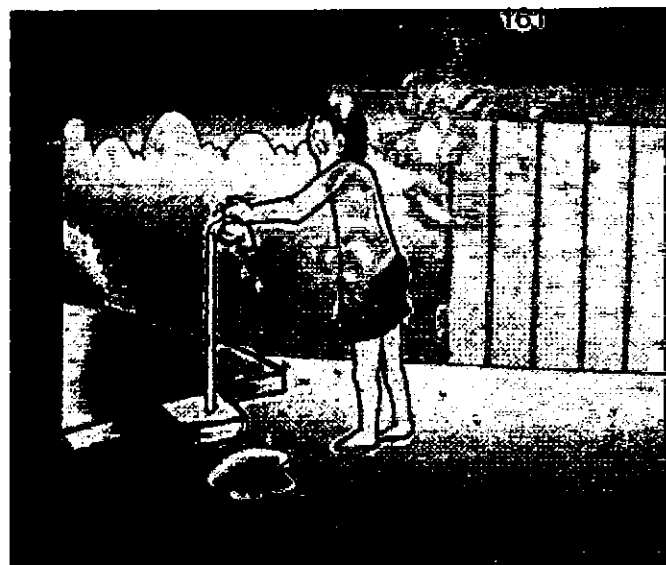
ภาพดวงอาทิตย์ขึ้นและตก



ภาพการนั่งรับประทานอาหาร



ภาพการชมการแสดงดนตรี



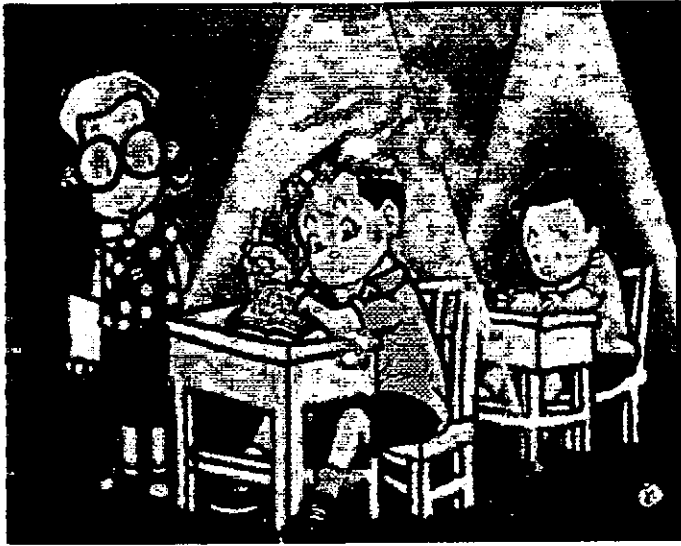
ภาพการเปิด - ปิดก๊อกน้ำ



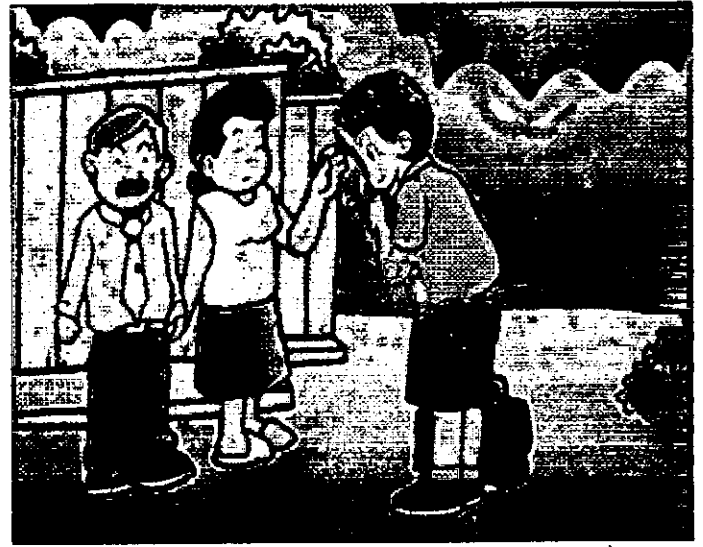
ภาพโจรจี้กระเป๋า



ภาพตำรวจไล่จับผู้ร้าย



ภาพการเรียนหนังสือ



ภาพการไหว้พ่อแม่



ภาพการคอยขณะรับประทานอาหาร



ภาพการเล่นน้ำในแม่ น้ำ

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ	จุไรรัตน์ ธนทอง
สถานที่เกิด	อำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 89/1 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 45 แขวงอรุณอมรินทร์ สำนักงานเขตบางกอกน้อย จังหวัดกรุงเทพมหานคร
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน	อาจารย์ 1 ระดับ 4
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนวัดสุวรรณาราม ซอยจรัญสนิทวงศ์ 32 แขวงศิริราช สำนักงานเขตบางกอกน้อย จังหวัดกรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2537	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเบญจมเทพอุทิศ อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี
พ.ศ. 2541	ศษ. บ (จิตวิทยาและการแนะแนว) เกียรตินิยมอันดับ 2 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม
พ.ศ. 2548	กศ. ม. (การศึกษาพิเศษ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร